

ဖောင်လှပျိုး

ချင်းချောင်းခြံ

အသည်းကွဲမင်းသား

ရစ်တွင်း ၈၉၀၀၃ နာ များ

ရင်တွင်းပွဲဝေဒနာများ

ဖောင်လှမျိုး (ဆင်းဆောင်ခြင်း)

ဗာတိကာ

(၁)	အသည်းကွဲမင်းသား	၇
(၂)	ပြန်ကဟင်...ကြီး	၂၇
(၃)	အမှားအမှန်ရွေးပါ	၄၁
(၄)	စိတ်ဖြိုင်ပွဲ	၆၁
(၅)	မြင့်မြတ်သောအလှတရား	၇၉
(၆)	၇၇	၈၉
(၇)	ရှက်	၁၀၇
(၈)	လောက,ဖတ်စာ	၁၂၇
(၉)	ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်...ကယ်	၁၄၁
(၁၀)	နေနဲ့တည့်တည့်တိုး	၁၆၅
(၁၁)	အဝေးရောက်...ဆောင်း	၁၈၇

အသံညှိုးကွဲမင်းသား

BURMESE
CLASSIC
.com

[၁]

အပူရပ်ကို
ဟန်လုပ်လျှိုး
မာန်ထုပ်တွေ
ပြေကာကျ
ဘဝဆိတ်သဉ်း။ ။

လှူခြံလာရတာကိုက အသည်းကွဲဖို့များလား။ တွေးတောမိ
ရင်းမှ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမိသည်။
အသည်းကွဲပြီဆိုတာနဲ့ ရှိရှိသမျှသော ဘဝ၏အားမာန်တွေ

စိန်သရဖူစာပေ ၂၅ ၉

မောင်လှမျိုး (ရင်းချောင်းမြ)

လျှောပါးခွေကျသွားရသည်ဟု ယခုမှ ကျွန်တော်သိ၏။ ခံစားမိမှ သိရလေခြင်း။

ခံစားသိဆိုတာက မခံစားဖူးသူ မသိနိုင်။ ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ ခံစားရခါမှ ထိုအတိုင်းအဆကို သိနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် မည်ရွှေမည်မျှ ခံစားနေရပါသည်ဟု မည်သူ့ကိုမျှ ကျွန်တော်ဖွင့်မပြော။ ခံစားနှုန်းကြေရသည်ပမာဏကို မည်သူမျှ မမြင် သာနိုင်သော်လည်း နည်းနည်းပါးပါး သိကြစေလိုခြင်းငှာ တစ်ခွန်း တည်းသော ရင်ပွင့်စကားကို သူငယ်ချင်းတချို့အား ကျွန်တော်ပြော ဖြစ်သည်။

“ငါ အသည်းကွဲနေတယ်ကွာ”

‘ဝါဝါဝင်းက မင်းကို မုန်းသွားလို့လား’ ... ဟု သူငယ်ချင်း ချစ်ခင်က တအံ့တကြဲမေး၏။ ‘မုန်းသွားတာထက် ဆိုးတယ်’ ... ဟု ကျွန်တော် ပြန်ဖြေဖြစ်သည်။ ‘ဟို ... ဟို ... နောက်တစ်ယောက် အပေါ်များ အာရုံပြောင်းသွားလို့လား’ ... ဟု ချစ်ခင် ထပ်မေး၏။ ကျွန်တော် ခေါင်းခါလျက် ...

“အဲဒါမျိုးဆိုလည်း ငါ့ထက်သာလွန်သူကို အာရုံညွတ်သွားတဲ့အတွက် ငါ ... မုဒိတာပွားနိုင်ပါ တယ်”

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းဖွဲ့ဝေဒနာများ

“ဟာ ... အဲဒါဆိုလည်း ဘာဖြစ်တာလဲ ငွေခိုးရယ်။ ငါ့ကို သေသေချာချာ ပြောပြစမ်းပါ”

“ပြောပြီးပြီလေကွာ။ ငါ ... အသည်းကွဲနေ ပါတယ်လို့”

“အင်းလေ ... ဟုတ်တယ်လေ။ ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့် ကွဲရတယ်ဆိုတာ ငါသိချင်တာ” ကျွန်တော် ခေါင်းခါမိပြန်သည်။ ပြီးမှ ...

“ဘာကြောင့်ဆိုတာ ငါပြောလို့ မင်းသိရရင် တောင် ငါခံစားရသလောက်ကို မင်းသိမှာမဟုတ်ဘူး။ အေး ... မင်းက သိနိုင်ပါတယ်ဆိုရင်တောင် ဒါလေး များလို့ မင်းထင်မြင်နေရင် ကွဲနေတဲ့ ငါ့အသည်း ပိုပြီး ကြေမှု့သွားလိမ့်မယ်”

“ငါ့ကို မပြောချင်ရင်လည်း တခြားတစ် ယောက်ကို ပြောပြပေါ့။ ဘုန်းသန်းတို့၊ ဇော်ကိုတို့ကို ရင်ဖွင့်ပေါ့။ ရင်ထဲမှာရှိသမျှ ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ခံစား ရတာ နည်းနည်းသက်သာတာပေါ့”

“ဒီကောင်တွေကိုလည်း ငါပြောပြီးပါပြီ”

“ဘာပြောပြီးတာလဲ”

မောင်လှမျိုး (ရင်းချောင်းမြ)

“ငါ... အသည်းကွဲနေတယ်လို့ ပြောပြထား
တာပေါ့”

“အဲဒါပဲ ပြောတာလား”

“အင်း”

“ဒီထက်ပိုပြီး ဘာဖြစ်လို့ မင်းမပြောချင်တာ
လဲ”

“ကွဲနေတဲ့အသည်းကို ပြန်ကောင်းသွား
အောင် ကုသရမယ့်ဆေးက ဈေးကြီးလွန်းလို့ပါ”

ချစ်ခင် ခေါင်းကုတ်လေ၏။ စိတ်ဒဏ်ရာရနေသော ဝေဒနာ
သည်တစ်ဦးကို ကြည့်သကဲ့သို့ ကျွန်တော့်ကို သူကြည့်၏။

ကျွန်တော်ကလည်း (ထိုအကြည့်ကို မသိဟန်ပြုကာ) သူ့ရူး
တစ်ယောက်ကဲ့သို့ နေပြလိုက်သည်။ အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ အရူး
ရောဂါတစ်မျိုးပဲလေ။

* * *

[၂]

“အသက်တွေလည်း သုံးဆယ်ပြည့်တော့
မယ်။ အခုထိ လက်မထပ်နိုင်သေးဘူး။ ဝါ စိတ်ဓာတ်
ကျနေပြီ... မောင်”

ထိုသို့သော ချစ်သူစကားလောက်မျှဖြင့် ကျွန်တော် အသည်း
ကွဲပါ။ ဒါ ပြောနေကျ စကား။
သူ့လခက ရှစ်သောင်းကျပ်။ ကျွန်တော့်လခက တစ်သိန်း
ကျပ်။

ဘွဲ့ရပညာတတ် ချစ်သူနှစ်ဦး ထိုမျှသောဝင်ငွေဖြင့် စုံမှိတ်
လက်ထပ်ကာ ခြိုးခြံရွှေတာပြီး အိမ်ခန်းလေးငှားနေနိုင်ရုံဖြင့် တူနှစ်

မောင်လှမျိုး (ချစ်မောင်ခြံ)

ကိုယ် ဆုံစည်းနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ... ဒါပေမဲ့ ပွားစီးလာဦးမည် နောင်ရေးလေးတွေကို ထည့်မတွေး၍မဖြစ်။ နှစ်ယောက်စလုံးသည် ဆယ်ကျော်သက်များမဟုတ်ကြ။

“နာမည်ကသာ ... ငွေမို့။ မောင်နာမည်နဲ့ မောင့်အခြေအနေနဲ့ကတော့ တခြားစီပဲနော် ... ဟဲ့ ဟဲ့”

ဒါလည်း ချစ်သူနောက်ပြောင်နေကျ စကား။ ထိုစကား ကြောင့်လည်း အသည်းကွဲစရာမလို။

ကျွန်တော် အသည်းကွဲရမည့်သူနေက မိုးတွေ အိုင်ခင်းနေလေ သည်။ ကောင်းကင်၌ မိုးသားတွေ အုံ့ခိုင်းနေခြင်းမဟုတ်။ ချစ်သူ မျက်နှာ ကြည်ပြာကောင်းကင်၌ အားငယ်စိတ်များ ယှက်သန်းလျက် မှန်ကပ်အုံ့ခိုင်းနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဝါ၊ ဘာအလိုမကျလို့ လဲ”

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းဖွဲ့ဝေဒနာများ

စကားမတုံ့ပြန်။ အမှားရှုပ်ဟန်များ ရှိနေလေသလားဟု တွန့်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆန်းစစ်ရသေး၏။ (ကျွန်တော် အလုပ် လုပ်ရာကုမ္ပဏီမှ အလုပ်ပြီးစီးသည့်သူနေတိုင်း ဤကားမှတ်တိုင်တွင် တွန့်တော် လာစောင့်နေကျ။ အလုပ်ဌာနတွင်လည်းကောင်း၊ သူ့ရှေ့ မှောက်တွင်လည်းကောင်း ဒီနေ့အဖို့ မည်သည့်အမှားမျှ ကျွန်တော် ကျူးလွန်ထား။)

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆန်းစစ်ပြီးမှ အပြစ်ကင်းသူ၏ အကြင်နာ လေပြေစကားဖြင့် ချစ်သူ၏ပခုံးနဲ့ ဆီသို့ တိုးကပ်ကာ ထပ်မံ၍ မေး ခြန်းလိုက်မိသည်။

“ဝါ ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

နှုတ်ခမ်းစူလျက် မှုနဲ့ရုံမျှ ပြန်ပြောသော စကားသံမျိုးမဟုတ်။ များအံ့ကို တုတ်နှင့်ထိုးလိုက်သည့်အခါ အံ့တက်လာသည့် ပျားကောင် များကဲ့သို့ ဒေါသအဟုန်တို့ဖြင့် ပျံတက်ထွက်ပေါ်လာသည့် ရန်ဘက် စကား။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ လေသံကိုက ဒဿင်္ဂီရီ ဖနောင့်ပေါက်သလောက် ပြင်းထန်နေတယ်လေ” အောက်နှုတ်ခမ်းကို အပေါ်သွားအစွန်းလေးဖြင့် သူ ဖိကိုင်

မောင်လှမျိုး (ချင်းစောင်းခြံ)

၏။ သေချာပါသည်။ ချစ်သူ စိတ်ဆိုးနေလေခြင်း။

“မောင့်ကို စိတ်ဆိုးနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး နော်”

“မဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူးသာ ပြောတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မောင့်ကို မျက်စောင်းထိုးရတာလဲ”

သူ့လက်ဆွဲအိတ်လေးကို ကျွန်တော်ရှေ့သို့ ဆောင့်ခနဲ ထိုး ပြလျက် ...

“ဒီအိတ် ဘယ်လောက်ပေးရသလဲ”

ကျွန်တော် လက်ဆောင်ပေးထားသည့်အိတ်။ သူမြတ်နိုး ပါသည်ဆိုခဲ့သော ကျွန်တော့်ကိုယ်ပွား။

“သုံးထောင်”

“ငါးသောင်းတန်လောက် ဝယ်ပေးနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

အံ့ပိုင်းမိုးကောင်းကင်ထက်မှ မိုးရွာချလိုက်သကဲ့သို့ ကျွန် တော် ... ခံစား စိမ့်သွားရသည်။

(ရွာသွန်းလိုက်သည်မှာ ... အက်စစ်မိုး)။

“မောင့်ကို သိက္ခာချလိုက်တာလား ... ဝါ”

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းမွဲဝေဒနာများ

“မောင်ထင်ချင်သလို ထင်တော့။ နေရတိုင်ရ တာ သိပ်မျက်နှာငယ်တယ်။ ကိုယ့်ချစ်သူဆီ ဖုန်း ဆက်တာတောင် အလုပ်ကဖုန်းနဲ့ လှမ်း လှမ်းဆက် နေရတယ်။ ကြာတော့ ... ဘေးက လုပ်ဖော်ကိုင် ဖက်တွေက ပြောတာပေါ့။ အလုပ်ကဖုန်းနဲ့ ဆက်ရ တော့ အောက်တာပေါ့တဲ့။ နင့်ချစ်သူကို ဟမ်းဖုန်း ဝယ်ပေးခိုင်းပါလားတဲ့။ လက်ကိုင်အိတ်ကလည်း သူ ငယ်နှစ်စားအိတ်တဲ့။ လေး။ ငါးသောင်းတန်လောက် မှ နင့်ရုပ်နဲ့ လိုက်ဖက်မှာတဲ့။ နောက်သလို ပြောင်သ လိုပြောကြတာ။ ကြားရတာ စိတ်ဓာတ်ကျတယ်”

“မောင့်ကို အပြစ်တင်နေတာလား ဝါ”

မျက်နှာလွှဲလေ၏။

“ဘေးစကားဆိုတာ အရေးထားစရာမှ မဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ တမင်နောက်ကြပြောင်ကြတာ နေမှာပါ”

“နောက်တယ်ပြောင်တယ်ပဲ ထားပါတော့။ မောင်ကရော တကယ်ဝယ်ပေးနိုင်လို့လား။ မောင် သာ ... ဟမ်းဖုန်းလေး ဝယ်ပေးထားပြီး လေး၊ ငါး

မောင်လှမျိုး (ချင်းစာအုပ်)

သောင်းတန် လက်ကိုင်အိတ်မျိုး ဝယ်ပေးထားနိုင်ရင် ဘယ်သူမှ နောက်မှာပြောင်မှာမဟုတ်ဘူး။ နောက် တယ်ပြောင်တယ်ဆိုတာ မလေးစားခြင်းတစ်မျိုးပဲ။ ဘယ်လေးစားကြပါ့မလဲ။ အဟန့်အတားမှ မကြီးမား တာ”

ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ရသည်။ အသည်းနှင့်ရသည်။

“ဝါ... ကလေးသာသာစကားမျိုးတွေ ဘာ ကြောင့် ပြောနေရတာလဲ။ နှစ်ယောက်ဘဝ ထူ ထောင်ဖို့ မောင်... ကြိုးစားနေတယ်လေ”

“ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးမလုပ်ဘဲ သူများဆီမှာ ဝန်ထမ်းလုပ်နေမှတော့ ငါးသောင်းတန်အိတ်မပြော နဲ့ စက္ကူအိတ်တောင် ကောင်းကောင်းကန်းကန်း ကိုင် နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဟမ်းဖုန်းဆိုတာ ဝေးရော”

ကျွန်တော် တက်ခေါက်မိမလိုဖြစ်ရသည်။ တက်ခေါက်သံ ထွက်သွားမည်စိုးသဖြင့် အပေါ်အောက်သွားနှစ်ခုအကြားသို့ လျှာဖျား ကို ထိုးသွင်းပြီး ဖိကိုက်လိုက်ရ၏။

“ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းကောင်းနဲ့ မောင် နေထိုင်ကြိုးစားနေတာကို ဝါ... မနှစ်မြို့တော့တာ

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေခနာများ

လား”

“ကျောက်တုံးကြီးတွန်းနေတာ ချွေးတပြိုက် ပြိုက်နဲ့ ကြာပြီ... မောင်။ ဘယ်လောက်ချွေးရွှေ့

ကျောက်တုံးမရွေ့ရင် အလကားပဲ”

ခေတ်ကာလက အချစ်ကိုပင် ပြာချလိုက်လေသလား။ ရိုး သားကြိုးစားမှု၏အရှိန်အဝါကိုပင် နှေးကွေးလွန်းသည်... ဟု သူ နှစ်စွဲရက်လေပြီ။

“မောင် စုစုဆောင်းဆောင်း လုပ်နေတယ် လေ... ဝါ။ ဘယ်သူမဆို ချစ်တဲ့သူကို အကောင်း စား၊ အမြင့်စား မပေးချင်တာ မရှိပါဘူး။”

“မူးစု၊ ပဲစုနဲ့ ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး။”

ပြောရက်... ပြောထွက်လေသည်။

“မောင် လိုက်မပို့နဲ့တော့”

တစ်ခွန်းတစ်ပါး တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်တော်ကို ထုတ်ပြန် ထွက် ဆိုက်ရောက်လာသော ဘတ်စ်ကားပေါ်သို့ သူတက်သွား၏။ ကားမှတ်တိုင်တွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ် ခဲ့သည်။ ထိုညနေက ကျွန်တော် စတင်အသည်းကွဲခဲ့ရ၏။ ချစ်သူ၏ ချိုးနှိမ်စကားသည် အမှန်းဖြင့် ခုတ်ပိုင်းလိုက်သည်။

မောင်လှမျိုး (ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခြင်း)

စားလက်နက်ထက် နှလုံးသားကို ပို၍ကွဲရှုကြေမှုစေလေ၏။ သူမို့
... ပြောထွက်သည်။ ပြောရက်သည်။

နောက်ရက်များ၌ လာမကြိုရန် သူပြော၏။ ပြောလျက်
လာကြိုလျှင် သူ့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့ဟု စကားကြမ်းကြမ်းဖြင့် ဟန့်တား
ခြိမ်းခြောက်ပြန်လေသည်။

ချစ်သူစင်စစ်ဖြစ်နေပြန်သဖြင့် ကျွန်တော် ဒေါသမထားရက်
သောကပ္ပားလျက်သာ ရင်နှင့်ကြေကွဲနေရသည်။

အသည်းကွဲခြင်း၏အကြောင်းအရင်းကို ဘယ်မှာ ...
ဘယ်လို ကျွန်တော် ရင်ဖွင့်နိုင်ပါ့မလဲ။ အကုန်အစင် ပြောပြမိခဲ့သည်
ထား။ ချစ်သူကို အပြစ်တင်ကြမည့် ... ကိစ္စ။

အသည်းကွဲမင်းသား နှင့် ရင်တွင်းဖွဲ့ဝေဒနာများ

ထို့ပြင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် သိမ်ငယ်စေမည့် အကြောင်း
အရင်း။

ထို့ကြောင့် အသည်းကွဲနေပါသည်ဟူသည့် သတင်းခေါင်း
စဉ်မှတစ်ပါး အချက်အလက်ပြည့်စုံမည့် သတင်းအသေးစိတ်ကို ကျွန်
တော် မထုတ်ပြန်။ ချစ်သူအပေါ် သူတစ်ပါး ဝေဖန်အထင်သေးလေ
အောင် လုပ်ကြံလေသောသူ ကျွန်တော် မဖြစ်လို့။

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေဒနာများ

တယ်။ ဝါ့ကို မောင်လာကြိုနော် အခု”

နောင်တော့မည် ညနေခင်းသည် အသည်းကွဲနေခဲ့သူ ကျွန်
တော်အဖို့ မနက်ဖြန်အတွက် အရုဏ်ဦး။

[၃]

“မောင်”

တစ်လတိတိ မှောင်မိုက်ခဲ့သည့် ကျွန်တော်ဘဝ ...
အ,ကာလ။ ယခုမှ လပြည့်ညကို တွေ့ခွင့်ရသည်။

“ဝါ ... ဝါရယ် ...။ ကျေးဇူးတင်လိုက်
တာ”

“ဘာကို ကျေးဇူးတင်တာလဲ”

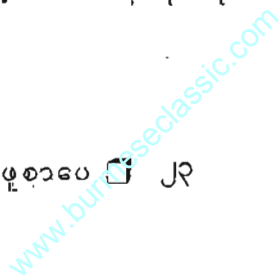
“မောင့်ဆီကို ဖုန်းဆက်လို့ပေါ့။ ဝါ့အသံလေး
ကို ကြားခွင့်ရလို့ပေါ့”

“ဆောနီး ... မောင်၊ ဝါ ... တောင်းပန်ပို့”

“ဟမ်းဖုန်းလည်း မကိုင်ချင်တော့ဘူး။ လေး၊
ငါးသောင်းတန်အိတ်လည်း မလိုချင်တော့ဘူး။ မောင့်
ဘာသာ ပုံမှန်ကြိုးစား။ ဝါလည်း ပိုပြီး ချွေတာကြိုး
စားတော့မယ်။ လိုအပ်ရင် ဆံဖြူသွားကျိုးတဲ့အထိ
မောင့်ကို စောင့်မယ်။ ပြောမှားဆိုမှားတွေအတွက်
ဝါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

“ခွင့်လွှတ်စရာတောင် မလိုပါဘူး။ ခေတ်နဲ့
အချစ်နဲ့ ဝါ ... ရောနှောသွားတာ မောင် သိပါတယ်။
အပြစ်မယူဘူး။ အဲဒါကြောင့် တောင်းပန်စရာမလို
ဘူး”

“ကျေးဇူး”

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်း(၆))

ဘာကြောင့် ဘယ်လို ပြောင်းလဲပြေလျော့သွားသည်ကို သိချင်သော်လည်း မမေးဝံ့။

ကားမှတ်တိုင်သို့ ရောက်သောအခါ ချစ်သူက ...

“မနေ့က အဲဒီနားမှာ ကောင်မလေးသုံးယောက်။ နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု ဒီပိုင်းနဲ့ ပြီးတော့ ... ဟမ်းဖုန်းကိုယ်စီနဲ့။ ပြီးတော့ ... ဝါ လိုချင်တဲ့အိတ်မျိုး သူတို့ပခုံးပေါ်မှာတွေ့တယ်”

“ဪ”

“ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းလည်း မဟုတ်၊ ဌာနဆိုင်ရာဝန်ထမ်းလည်း မဟုတ်၊ အနုပညာအလုပ်ကို လုပ်နေသူလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ သူတို့ အဲဒီလိုပိုင်ဆိုင်နိုင်ကြတာကိုကြည့်ပြီး ဝါ ... အဲဒီပစ္စည်းတွေ မပိုင်ချင်တော့ဘူး။ မလိုချင်တော့ဘူး။ ကိုယ့်ချွေး၊ ကိုယ့်ဥာဏ် မပါဘဲနဲ့ ဖိနှပ်ကောင်းကောင်းတောင် ဝယ်မစီးတော့ဘူးလို့ ဝါ ... ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ... မောင့်ကို အရမ်းသတိရမိတယ်။ တစ်နေ့လုံး မောင့်ကို ... ပြောမိဆိုမိတာတွေပြီး ငိုမိသေးတယ်”

“မငိုပါနဲ့။ ဒါ ... ငိုစရာမဟုတ်ဘူး။ ငိုမယ့်

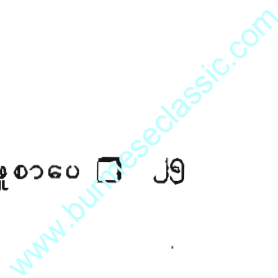
အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေဒနာများ

မျက်ရည်တိုင်းကို အင်အားအဖြစ် မွေးမြူလိုက်တော့။ ကျောက်တုံးကြီးရွှေအောင် မောင်လည်း။ အားစိုက် ပါမယ် ဝါရယ်”

ချစ်သူလက်ဖဝါးနုကို ပြုစုကိုင်တွယ်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော် အသည်းကွဲခဲ့ရသည့်ရက်များအကြောင်း သူ့ကို ပြောမပြချင်တော့ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ‘အသည်းကွဲတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ’ ဟု သူမေးမြန်းခဲ့လျှင် ကျွန်တော့်ခံစားမှု အတိုင်းအဆကို သူသိအောင် ကျွန်တော် ပြောပြနိုင်စွမ်းရှိလိမ့်မည်မဟုတ်။ သိလည်း မသိစေချင်။
ထို့ပြင် ...

အသည်းကွဲခြင်းဆိုသည့် ဝေဒနာကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ ချစ်သူကို မကြုံတွေ့စေလို။ (ကျေးဇူးပြု၍ ကျွန်တော် အသည်းကွဲခဲ့သည့်အကြောင်း ချစ်သူကို ပြောမပြလိုက်ပါနှင့်။ သူ ... စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှာ စိုးလို့ပါ) ...။

[၂၀၀၀၊ မေ Fashion Image]

ပြန်ကပ်ကြိုး

[၅]

“မင်း... ရူးနေပြီ နန္ဒ။ အပိပုဂံမရှိတဲ့
အစွဲအလမ်းကြီးက မင်းကို ဒုက္ခပေးနေပြီ”

ကျွန်တော်ကို အပြစ်တင်နေသည့် သူငယ်ချင်း အာကာဦး
ကို ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးပါ။ သူစေတနာအပြည့်ဖြင့် ပြောနေသည်ဟု
ကျွန်တော်သိသည်။ သူတင်မဟုတ်။ အခြားသော သူငယ်ချင်းတွေ
လည်း သူ့ကဲ့သို့ ကျွန်တော်အပေါ်တွင် စေတနာကြီးကြကြောင်း
ကျွန်တော်သိပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ကျွန်တော်လို ခံစားစွဲလမ်းမှုမျိုး သူတို့
အားလုံးဆီမှာမရှိကြသဖြင့် အပြစ်တင်နေကြသည်ဟု ကျွန်တော်

မောင်လှမျိုး (ချစ်စရာမင်း)

ခံယူပါသည်။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့်ကဲ့သို့ သူတို့ မခံစားဖူးသဖြင့် (ကျွန်တော့်ခံစားမှုအတိမ်အနက်ကို သူတို့ မသိမြင်နိုင်ကြသဖြင့်) မစာမနာ ဝေဖန်နေကြခြင်းဟု ကျွန်တော် သဘောထားဖြစ်သည်။

စာနာမှုဆိုတာက တစ်ဖက်သား၏ခံစားချက်ကို သိမြင်တတ်ပါမှ ထွင်းဖောက်မြင်ကြည့်တတ်ပါမှ ထားရှိနိုင်မည့် ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေးဟု ကျွန်တော် နားလည်ထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် မည်သည့်သူငယ်ချင်းကိုမျှ ကျွန်တော် စိတ်မဆိုး။ သူတို့ မြင်သာနားလည်ရန်ကိုသာ ကျွန်တော် မျှော်လင့်နေမိသည်။

“ရည်းစားတစ်ခါမှ မထားဖူးလို့ တစ်ခါမှ မချစ်ဖူးလို့ တမ်းတမ်းစွဲနေရတာပါဆိုလည်း တော်သေးတယ်။ အခုဟာက ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို”

နံရံမာတစ်ခုဖြင့် လက်သန်းဖျားလေးကို ကိုင်ရိုက်လိုက်သကဲ့သို့ အာကာဦး၏စကားကြမ်းကြီးက ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံး၏ အစွန်အဖျားလေးကို ဖြန်းခဲမြည်အောင် ကိုင်ရိုက်လိုက်သည်ဟု ခံစားရသည်။ နာကျင်ရ၏။ ပြောရက်လိုက်တာ။

“ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းမလို့တော့ မပြောပါနဲ့ အာကာရယ်။ နိုင်ပွင့်ကို မင်းတို့ ကြည့်လို့မရရင်တောင်

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းဖွဲ့ဝေဒနာများ

နိုင်ပွင့်က ငါ့ချစ်သူဆိုတာလောက်တော့ သိထားပေးပါကွာ”

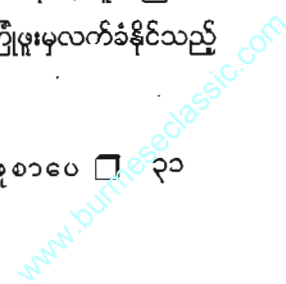
အာကာ ကျွန်တော့်ကို ဘကြည့်ကြည့်၏။ နှုတ်ခမ်းကို တိခန့်နေအောင် ပိုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ အခြားတစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလှည့်သွား၏။

နိုင်ပွင့်ကို အိမ်မက်များထဲမှာ အရင်မြင်တွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်မက်ပေါင်းများစွာထဲမှ မြင်တွေ့ခဲ့ပြီးပါမှ အပြင်အပမှာ ကြုံဆုံခြင်းဖြစ်သည်။ ဘယ်လောက် ထူးဆန်းလိုက်သလဲ။

နိုင်ပွင့်ကို တွေ့တွေ့ချင်း ကျွန်တော့်မှာ အရူးအမူးစုံမက်မိသည်။ ကျွန်တော့်လိုအဖြစ်အပျက်မျိုး လူတော်တော်များများ ဖြစ်ဖူးချင်မှ ဖြစ်ဖူးကြပေမည်။

သို့သော် ထူးဆန်းသော ချစ်မေတ္တာရေစက်ဟူသည်ကား လောကသံသရာ၌ ရှိတတ်စမြဲ။ (ဒါလည်း ကြုံဖူးမှလက်ခံနိုင်သည့် အိစ္ဆာဟု ကျွန်တော် နှလုံးသွင်းပါသည်။)

မောင်လှမျိုး (ရင်းချောင်းခြံ)

ထိုကြောင့် သူငယ်ချင်းတိုင်း၏ ဝေဖန်ဟန့်ထားမှုများကို အပြစ်မတင်မိ။ စိတ်မဆိုးမိ။ ကျွန်တော်အပေါ်တွင်သာ နားလည်ပေးပါရန် အဖန်ဖန်အထပ်ထပ် ဖြေရှင်းပြောပြနေမိခဲ့သည်။

“သံသရာမှာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ချစ်သူဆိုတာ ငါပဲသိတယ် ... မင်းတို့ မသိနိုင်ဘူး”

‘မင်းက ဇာတိသရဉာဏ်ရနေလို့လား’ ဟု သူငယ်ချင်းဝင်းထွဋ်က ခနဲတွဲတွဲ မေး၏။

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ အိပ်မက်တွေ အများကြီးထဲမှာ ခိုင်ပွင့်နဲ့ငါ ခဏခဏ ကြုံဖူးခဲ့ပါတယ်ဆို ...။ သူ့ကျောကုန်းအထက်နားမှာ အမှတ်လေးတစ်မှတ်ရှိနေတာတောင် မရင်းနှီးခင်ကတည်းက ငါကြိုသိနေတာ။ အခု ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြတော့ မေးကြည့်တာ ... အဲဒီ အမှတ်လေး တကယ်ရှိနေတယ်”

“တော်ပါတော့ နန္ဒရယ်” ... ဟု ဝင်းထွဋ် ပြော၏။ ကျွန်တော် နှုတ်ငုံနေရသည်။ အာကာဦးက ...

“ခိုင်ပွင့်ကို မင်း ... နိုက်ကလပ်မှာ တွေ့ခဲ့တာနော်”

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေဒနာများ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်၏။

“သူ ပွေပွေရှုပ်ရှုပ်နေခဲ့ဖူးတာလည်း မင်းသိတယ်။ မိန်းကလေးတန်မဲ့ အလောင်းအစားလည်း လုပ်တတ်တာ မင်းသိတယ်။ အဲဒါကို မင်းက အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ်ပါ ရည်းစားနေတယ်ဆိုတော့ မင်း ... ရူးနေလို့ပဲ”

“ငါ ချစ်တာကိုး ...။ ပြီးတော့ ပစ္စုပ္ပန်မှာ ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ အတိတ်က သံယောဇဉ်ကို ငါ ပိုပြီး ဦးစားပေးနေမိတာပါ”

“ငကြောင်”

အာကာဦး၏ ရှုံ့ဖွားခေါ်ဝေါ်လိုက်သည့် ကျွန်တော် ... နာမ

...။

www.burmeseclassic.com

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းဖွဲ့ဝေဒနာများ

မှာ စိုးတယ်”

“စိတ်ချပါ ခိုင်ရယ်။ ခိုင်အဒေါ်ကို မပြောပြ
ဘူးလား... နန်နွဲ့ခိုင်က အတိတ်ဘဝဟောင်းက၊
ချစ်သူတွေ ဖြစ်ဖူးခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ”

“ပြောပြတာပေါ့။ အစက၊ အဒေါ်ရော၊
အခြားသူတွေရော၊ မယုံကြဘူး။ နောက်မှ...၊
အကြားအမြင် သွားမေးကြတယ်၊ အဲဒီက ပြန်လာမှ
ယုံသွားကြတာ”

“ဟုတ်လား”

ကျွန်တော် လွန်စွာ ကျေနပ်သွားရသည်။ သိနိုင်မြင်နိုင်
သူများသာ၊ လက်ခံသည့်ကိစ္စဟု သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောပြချင်သေး
၏။

“ပစ္စုပ္ပန်ကို တည့်တည့်ရှု... ဆိုတဲ့ င
စကား၊ မင်း မကြားဖူးဘူးလား။ ပစ္စုပ္ပန်မှာ :

၂၂

“နန်”

ခိုင်ပွင့်က ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ဝေါ်သည့် ချစ်စနိုးအမည်နာမ်စား။

“ပြောလေ... ခိုင်”

“လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် တိုက်ခန်းလေး တစ်
ခန်းရှိရုံနဲ့ မပြည့်စုံဘူး။ ကားလတ်လတ်လေးတစ်စီး
လောက်တော့ ခိုင်နဲ့ နန်မှာ ရှိသင့်တယ်နော်”

“နန် ကြိုးစားပါမယ်”

“မြန်မြန်ကြိုးစား။ ထည်ထည်ဝါဝါ တင်မ
တောင်းနိုင်ရင် ခိုခွဲဆွဲချိုးတွေက နန်ကို အထင်သေး

မောင်လှမျိုး (ချင်းစေတနာအလှူ)

ခိုင်ပွင့်က စရိုက်မှမကောင်းတာ၊ အဲဒီ မကောင်းတဲ့ စရိုက်ကို မင်းလက်ခံတယ်ဆိုမှတော့ ငါတို့ မင်းကို ဘာမှမပြောတော့ဘူး။ မင်း လုပ်ချင်ရာလုပ်”

ဝင်းထွဋ်၏ ပစ်ပယ်စကား။ အာကာဦးက ...

“ငါကတော့ မင်းမုန်းချင်မုန်း လုပ်ချင်ရာလုပ် ဆိုပြီး မျက်နှာတော့ လွဲထားမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းအစွဲ ကို ငါ ရအောင်ချွတ်မယ်”

“ချစ်နေမိတဲ့အစွဲကို ဘယ်အရာနဲ့ ခွာချရမှာ လဲ... အာကာရယ်”

ဂုဏ်ယူစဖွယ် လေပြေဖြင့် ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။ အာကာဦး ကျွန်တော့်ကို စူးရဲစွာကြည့်၏။

ခိုင်ပွင့်ကို လက်ထပ်နိုင်ရန် ကျွန်တော် အစွမ်းကုန်ကြိုးပမ်း သည်။

ခေတ်ကာလအခြေအနေအရ ကျွန်တော်လိုချင်သည့်

အသည်းကြွမ်းသားနှင့် ရင်တွင်းခွဲဝေဒနာများ

ကြီး အတိုင်းအဆကို ရှာဖွေ၍ မလွယ်ကူ။

“နန်အဒေါ်တို့ဆီမှာ ဦးမြခက်ဆိုတဲ့ ဘော့(စ်) တစ်ယောက်က ခိုင်ကို လာတောင်းနေပြီ...။ နန် ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ခိုင်ရယ် မောင်ကို ခဏစောင့်ပါ။ ခိုင် မျက် နှာမငယ်စေရပါဘူး။ မောင် ကြိုးစားနေပါတယ်”

“မောင် ကြိုးစားနေတာကလည်း ဧရာမ ကျောက်တုံးကြီးကို တွန်းနေသလိုပဲ။ ချွေးဒီးဒီးကျ တာပဲ မြင်ရတယ်။ ကျောက်တုံးက မရွေ့ဘူး”

မိုးပြုံးလေးဖြင့် ပြောသည့်ချစ်သူစကားက ကျွန်တော်နှလုံး သားကို ဓားဖျားဖြင့် ခတ်လိုက်သည်ပမာ၊ ကျွန်တော် နာကျင်စွာ ခံစားရ၏။

ဦးမြခက်ဆိုသူနှင့် ခိုင်ပွင့် လက်တပ်သည်နေ့က ကျွန်တော် အရှူးမီးဝိုင်း၊ အသည်းကြွေမတတ် ခံစားရသည်။

မည်သို့မျှ ဖြေဆိုသည်မျှမရ။ နေ့ရက်များစွာ သောက်စားယစ် မူးနေမိသည်။ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်လျက် အာကာဦးနှင့် ဝင်းထွဋ်တို့ တက်တစ်ခေါက်ခေါက်။

“မနက်ဖြန် ... မင်း အိမ်ကို ငါလာခဲ့မယ်၊ မင်း အရက်မသောက်ထားနဲ့၊ မင်းကို ငါတို့မိသားစု ကိုးကွယ်တဲ့ ဆရာတော်တစ်ပါးဆီ လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ မင်းအဖွဲ့ကို ငါလည်း မချွတ်နိုင်ဘူး။ မင်းမီးကို ငါ လည်း ငြိမ်းမပေးနိုင်ဘူး။ ဆရာတော် ငြိမ်းပေးနိုင် လိမ့်မယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် ငြိမ်နေလိုက်မိသည်။ ရင်ထဲတွင် အပူမငြိမ်း။

“ဒကာပြောပြတဲ့ ခိုင်ပွင့်ဆိုတဲ့ ဒကာမလေး ဟာ အတိတ်တဝက ဒကာချစ်သူဆိုတာ ဒကာ သေ သေချာချာသိတာလား။ ထင်ယောင်ထင်မှားလား။”

“တပည့်တော် အိမ်မက်မက်ပြီး သိတာပါ ဘုရား”

“ဪ... ဒါဆို ထင်ယောင်ထင်မှားပေါ့” ကျွန်တော် မည်သည့်စကားမျှ မလျှောက်တင်ဖြစ်။

“ထားတော့။ ပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေကိုသာ လက်ခံသင့်တယ်ဆိုတာ ဒကာ တွေးဖူးသလား”

“တွေးပါတယ် ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ ခံစားရလွန်း တော့ အတိတ်ကိုပဲ ဦးစားပေးမိပါတယ် ဘုရား”

“အင်း... အခု ဦးပွင့်နဲ့ ဒကာနဲ့ စကား ပြောနေကြချိန်မှာရော အဲဒီဒကာမလေးရဲ့ ပစ္စုပ္ပန် အခြေအနေက ဒကာနဲ့ သက်ဆိုင်နေသေးရဲ့လား”

“မသက်ဆိုင်တော့ပါဘူး ဘုရား။ သူ အိမ် ထောင်ပြုလိုက်ပါပြီ။ အဲဒါကြောင့် တပည့်တော် လောင်ကျွမ်းနေရတာပါ ဘုရား”

www.burmeseclassic.com

မောင်လှမျိုး (ခင်းမောင်ခြံ)

“ဒကာပြောသလို အဲဒီဒကာမလေး ခိုင်ပွင့်ဟာ အတိတ်ဘဝက ဒကာရဲ့ချစ်သူဆိုပါတော့”

“မှန်ပါဘုရား”

“အခုလက်ရှိဘဝမှာ မိခင်အဖြစ် နှမအဖြစ် ပြန်ဆုံတွေ့ရတယ်ဆိုရင်ကော ဒကာ အခုလို လောင်းကျွမ်းနေပါဦးမလား”

ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။ ကျွန်တော်နှလုံးသည် ခြေအတွင်းသို့ နှင်းရေစက်များ ဝေါခနဲ စီးဝိုလာသကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး ဖြန်းခနဲဖြစ်သွားရ၏။

“သတ္တဝါတိုင်း... သတ္တဝါတိုင်းဟာ သံသရာရဲ့ဆွေမျိုးတွေပဲ ဒကာ။ လက်ရှိဘဝမှာ ဘယ်လိုပဲ ကြုံတွေ့ကြုံတွေ့ သူစိမ်းဆိုရင် မိခင်လို၊ နှမလို သဘောထား... ဘယ်စီးမှ လာမလောင်ဘူး ဒကာ”

ကျွန်တော် ဆရာတော်ကို အကြိမ်ကြိမ် ဦးချလိုက်သည်။ ဦးချရုံနီးနေရင်းမှ ခိုင်ပွင့်ကို ကျွန်တော်နှမကဲ့သို့ တွေးမှတ်လိုက်၏။ ရင်ထဲရှိ အပူကြိုးတစ်ချောင်း ထောက်ခနဲ ပြတ်တောက်သွားသည့် အပြင် အဖူမီးအားလုံး ငြိမ်းအေးသွားရသည်။

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေခနာများ

အနီးရှိ အာကာဦးနှင့် ဝင်းထွဋ်တို့ကို ကျွန်တော် ငြိမ်းအေးစွာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

ဆရာတော်၏မျက်နှာတော်ကိုလည်း ကြည့်ညှိစွာ မော်ဖူးဆိုက်၏။ ။

2010- Jan 20

5:25 (p.m)

[Beauty max မဂ္ဂဇင်း - မတ် ၂၀၁၀]

ဘုမားဘုမုန့်ထွေးပါ

[၁]

မုန်းသူ၏ သတ်ဖြတ်ခြင်းကိုခံရသူသည် (တစ်ဘဝတွင်) တစ်ခါသာ သေလေ၏။ ချစ်သူ၏ အထင်လွဲခြင်းကို ခံရသူသည်၊ အခါခါ ရင်ကွဲ၊ အခါခါ သေပွဲဝင်ရသကဲ့သို့ ခံစားနာကျင်ရသည့် အပြင်၊ ထိုဝေဒနာသည် ဘဝ၊ အဆက်ဆက်သို့ပင် လိုက်ပါလိုက်စား လေမည့်ပမာ၊ ထိတ်လန့်ခံစားရပေသည်။

✱

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းမြို့)

ချစ်သူနှင့် တွေ့ခွင့်မရသည်မှာ တစ်လတိတိ။ တွေ့ခွင့်မရ
... ဆိုသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာက ဟန့်တားနှောင့်ယှက်ထားခြင်းမျိုး
မဟုတ်။ ချစ်သူကိုယ်နှိုက်က အတွေ့မခံတော့ခြင်းဖြစ်သည်။

တွေ့ခွင့်ရပြန်တော့လည်း သူစိမ်းပမာ။ စိမ်းပဝါ ခြုံလွမ်း
လျက်၊ အစိမ်းသက်သက် စကားကိုသာ စိမ်းကားစွာ ဆိုပါလေ၏။

“ရဲသီဟဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ နင်နဲ့ ... မလိုက်
ဖက်ဘူး။ ငကြောက်သီဟ ... လို့ပဲ နာမည်ပြောင်း
လိုက်တော့”

“မောင် ...၊ သေသေချာချာ ရှင်းပြခဲ့တာပဲ
နန္ဒာရယ်။ နန္ဒာ စိတ်အေးအေးထားပြီး ...”

“တော်တော့ ... ဘာစကားမှ မပြောနဲ့တော့
စကားလာပြောတာ၊ ဒါ ... နောက်ဆုံး ဖြစ်ပလေ
စေ၊ နောက်တစ်ခါ စကားလာပြောရင် အရှက်ကွဲ
ချင်၊ ကွဲပစေ သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်မယ်။ တရားခွဲ
မယ်၊ ဒါပဲ။ မယုံရင် လုပ်ကြည့်လိုက်”

ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်လိမ့်မည် ... ဟု၊ ကျွန်တော် ယုံပါ
သည်။ သူ့စိတ်ကို ကျွန်တော် ယုံပါလျက် ကျွန်တော့်စေတနာကို
သူ ... မယုံကြည်။ မမြင်တွေ့။ ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာကျင်နေရင်

အသည်းကွဲမင်းသား နှင့် ရင်တွင်းဖွဲ့ဝေဒနာများ

ပြီ။ ကျွန်တော့်ချစ်သူ ဖြစ်ပါလျက် ကျွန်တော့်ရင်တွင်း ဆန္ဒအရင်းခံကို
ထွင်းဖောက်၊ ဖွင့်လှစ်နိုင်ခြင်းပရှိ။

သူ့ကဲ့သို့ ဆတ်ဆတ်ခါ နာချင်ပါလျက် ကျွန်တော့်မှာ ခံစား
ရရှိသက်သက်အပြင် အမှန်တရားကို သူ မြင်သာပါစေဟု ဆုတောင်း
မျှော်လင့်ရင်း၊ မမြင်သာလေသောအခါ ခံစားရသည့်ဝေဒနာမှာ ပို၍
ပြင်းထန်လွန်းလေ၏။

သံသယနှင့်နှောသော အမုန်းထုထည်ထက် ချစ်ခြင်းမပြယ်
သော နှမြောတ၊ သမူ ထုထည်သည် အဆ၊ သိန်းသန်းမက ရင်သို့
လှိုက်စားလွန်းလှသည်။ ဒါကို ... ချစ်သူသိအောင် ကျွန်တော် မပြော
တတ်။ မြင်သာအောင်လည်း ကျွန်တော် မပြနိုင်။

“မောင့်ဘက်ကနေပြီး ပြန်ဆန်းစစ်ပါဦး ...
နန္ဒာရယ်။ ကျောင်းပြီးဖို့ လေးလလောက်ပဲ လိုတော့
တယ်လေ။ မောင်တို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေအဖြစ်နဲ့
ပဲ ကျောင်းကို နှုတ်ဆက်ချင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ...
နှစ်ယောက်ဘဝ၊ အတွက် ရှေ့ဆက်ဖို့ ကြိုးစား”

“တော်ပါတော့ ရဲသီဟရယ်။ နံရံနဲ့ ပစ်ပေါက်
ပြီးသား မှန်ကွဲစတွေကို ဘာနဲ့မှ ဆက်ပြမနေပါနဲ့
တော့။ ငါ့မှန်ချပ်လေးကို နင်ကိုယ်တိုင် ဖိနှင်းလိုက်

မောင်လှမျိုး (ရင်းစရာင်းခြံ)

ရင်တောင် ... ငါ ဖြေနိုင်ပါသေးတယ်။

နင်က ... နင်ကိုယ်တိုင် ဖိနင်းလိုက်ရင် ခြေထောက်စူးမှာစိုးလို့ နံရံနဲ့ ပစ်ပေါက်လိုက်တာ။

ငါ၊ နာတယ် ရဲသီဟ။ နာတယ် ... ဆိုတာ မုန်းတာထက် ပိုပြင်းထန်တယ် ... လို့ နင် သိရင် ငါ့နောက်ကို ဆက်မလိုက်နဲ့တော့”

မီးဝင်းဝင်းတောက် မျက်လုံးများ၊ နှုတ်ခမ်းလှလှ၏ တဆတ်ဆတ်တုန်း၊ စကားလုံးများ၊ ပြင်းရှသော ခြေနှင်းသံများ ... အားလုံးကို စုဆောင်းကြည့်မိသောအခါ လောက၊ ရာဇဝင်၌ ဒုတိယမြောက် သုဘဒ္ဒါကို နီးကပ်စွာ ကျွန်တော် မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

သူ့ နာကျင်အမုန်းများ၊ သံသရာရှည်ဦးမည်ကဲ့သို့၊ ကျွန်တော်နှလုံးသားသည်လည်း ထိုသံသရာ နွေတစ်ကြော၌ ညှာဖြောသစ်ရွက်၊ ဖော်ကွာ ... ဥဩကဲ့သို့၊ မျောပါ၊ ကျွမ်းလောင်နေရမည်ကို၊ သူ ... မသိလေရောသလား။

၂]

မည်သည့် သူငယ်ချင်းများမှ ကြားဝင်ဖြေရှင်း၍မရ၊ နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲဖြေပြီးသောအခါ၊ သူနှင့်ကျွန်တော်...

တစ်စီ ... ဝေး။

တဖြည်းဖြည်း ... ကွာ။

တစ်ညာချင်း ... ကြေ။

ဘွဲ့ယူသည်နေ့က ဘွဲ့နှင်းသဘင်တွင် သူ့ကိုတွေ့သည်။

မောင်လှမျိုး (ရယ်ချင်ခြင်း)

မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေကိုသာ သူ... စကားပြော၏။ နှုတ်ဆက်
၏။ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း မည်သူ့ကိုမျှ နှုတ်မဆက်။ ပြုံးမပြုံး
စကားမဆို။

ကျွန်တော့်ကိုလည်း ရွက်ခြောက်ပင်အောက်က မြက်ခြောက်
တစ်မျှင်ကို မမြင်မသိသကဲ့သို့ပင်၊ သူ... နေနိုင်စွမ်း၏။

ဘွဲ့နှင်းသဘင်သို့ သူ့မိဘများအပြင် သူ့ခင်ပွန်းမိသားစု
တွေလည်း။ လိုက်ပါလာသည်ကို ကြားရ၊ သိရ၊ မြင်တွေ့ရ၏။

ဖြေရှင်းခွင့် မရနိုင်တော့မည့် အခြေအနေကို လွန်ခဲ့သော
နှစ်လ၊ ခန့်ကမှ၊ သူ... ဖန်တီးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ မိဘတို့၏စိတ်တိုင်း
ကျ။ အသိုင်းအဝန်း၏ အလိုတူ၊ သူ... ကိုယ်တိုင်က ကြည်ဖြူခဲ့
လေပြီ။

“ဒီလို အစီအမံကို လက်ခံဖို့ အစီအစဉ်ရှိလို့ မင်းကို တမင်
အပြစ်တင်တာများလား” ... ဟု သူငယ်ချင်း ဇွန်နိုးက တီးတိုးပြော
၏။

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းဖွဲ့ဝေခနာများ

“မဟုတ်လောက်ပါဘူး”... ဟုသာ၊ ကျွန်တော် ပြန်ပြောဖြစ်
သည်။ အပြစ်သင့်သူ... ဟုသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခံယူ၏။

“သုံးနှစ်ကျော်ကျော် သံယောဇဉ်ကို တိခန့်
နေအောင် ဖြတ်လိုက်နိုင်တဲ့ ဓားမှာ... အထင်လွှဲ
တာတစ်ခုတည်းမှ ဟုတ်ပါ့မလား။

အခွင့်သင့်တာနဲ့ ခုတ်ဖို့ ဖြတ်ဖို့ အရင်က
တည်းက တဖြဲဖြဲ သွေးထားတာဖြစ်မယ်”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဩဇာက ကျွန်တော့်ကို ကရုဏာသက်စွာ
ကြည့်လျက် ပြော၏။

“မြန်နှာက ငါ့ကိုပဲ အထင်လွှဲပါစေကွာ။ မင်း
တို့က မြန်နှာကို အထင်မလွှဲကြပါနဲ့တော့။ သူ့အပေါ်
မှာ ငါ... စေတနာမှန်ခဲ့ပေမယ့် အပြုအမူ မှားသွား
ခဲ့တယ်... လို့ပဲ၊ ငါ့ကိုယ်ငါ မြင်လိုက်ပါပြီ။ ချိုချို
မွှေးမွှေး ဆေးပြားလေးကို ငါ... မတိုက်တတ်ခဲ့တူ။
ဆေးလုံး... ခါးခါးသက်သက်ကြီးကို ငါ... တိုက်
လိုက်မိတာ။ ငါ့ဆေး၊ ခါးသွားတာ နေမှာပါကွာ”

ရင့်နှင့်စွာ ကျွန်တော် ပြောမိသည်။ မျက်ဝန်းတွင် ပူခဲ
ဖြစ်၏။ မျက်ရည်မဝေအောင် စိတ်ထိန်းသည်။

မောင်လှမျိုး (ချင်းရောင်းမြ)

လူငယ်တစ်ယောက်၏ 'ဘဝ' စက်ရုံအတွက် မျက်ရည်သည်
ထိုစက်ရုံ၏ အပိုစွန့်ပစ်ပစ္စည်း... ဟုသာ ကျွန်တော် ခံယူချင်သည်။
စွန့်ပစ်ပစ္စည်းဟူသည် ထုတ်ကုန်ပစ္စည်းမဟုတ်။ တစ်
ယောက်တည်းနေချိန်တွင်တော့... ဝိုမိပေဦးမည်။

* * *

[၃]

ထိုနေ့က... သောကြာနေ့။

သူငယ်ချင်းတွေက တစ်နေရာ။ ကျွန်တော်နှင့် မြန်နွာက
တစ်နေရာစီ လျှောက်သွားဖြစ်ကြ၏။ ညနေစောင်းမှ ဗန္ဓုလပန်းခြံ
ရေတွင် ပြန်ဆုံဖို့ ချိန်းဆိုဖြစ်ကြသည်။

ပန်းခြံရှေ့တွင် မြန်နွာနှင့်ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတွေကို
ဆောင်နေစဉ် သူ့အိမ်က ကား၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဖြတ်သွား၏။ သူ့အစ်
မမြင်တွေ့သွားသည်။ မြန်နွာ အထိတ်တလန့်မဖြစ်။

*

စိန်သရဖူစာပေ □ ၅၃

မောင်လှချို (ဆင်းချောင်းခြံ)

“မောင် ... နန္ဒာ အိမ်က ဆင်းလာပြီ။
မောင် ... နန္ဒာကို ခိုးတော့။
အိမ်မှာ ပြဿနာတက်တယ်။ မောင်နဲ့နန္ဒာကို
သဘောမတူဘူး ... တဲ့။ အိမ်က”

နှစ်ယောက် အသက်အရွယ်သည် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ပျံ့။ သူက
... ကြယ်ဝသည့် အသိုင်းအဝိုင်းက။ ကျွန်တော်က ဆင်းရဲသားမျိုး
ရိုး။

အသက်အရွယ်၊ ပညာရေး၊ နှစ်ဖက်အသိုင်းအဝိုင်း ဘဝ
... ဖြတ်သန်းမှု၊ ခေတ်ကာလ၊ အခြေအနေ ... စသည်များကို မိနှစ်
ပိုင်းအတွင်း ကျွန်တော် ချင်ချိန်တွက်ဆသည်။

“ဒီညတော့ နွေဦးမေရဲ့အိမ်မှာ နန္ဒာ ... သွား
အိပ်လိုက်ပါလား။ ဒါမှမဟုတ် ... သက်သက်မာ
အိမ်မှာ အိပ်၊ မောင် လိုက်ပို့မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မောင် ... စီစဉ်ရဦးမယ်လေ ... ဒီည။
မနက်ကျမှ မောင် ... လာခေါ်မယ်။ အဖေနဲ့အမေကို

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းဖွဲ့ဝေဒနာများ

ဒီည ... ပြော။ မနက်ခိုးပြေး။ တော်သေးတာပေါ့။

အဲဒု ... ပြော။ အခု ... ခိုးပြေးဆို။ ပြုန်းစားကြီး။

အဝေးကြီးကို ခိုးမပြေးဘူး။ မနက်ကျရင်

နန္ဒာကို မောင်အိမ်ခေါ်လာမှာ။

လက်ထပ်စာချုပ်တွေ ဘာတွေ မဝယ်ရသေး

ဘူးလေ။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒါဆို ... နွေဦးမေဆီကို မောင်လိုက်ပို့” ... ဟု၊ မြန်နာ
ပြော၏။ ကျွန်တော် ... ရင်ပေါ့ရသည်။

မနက်လင်းသည်နှင့် မြန်နာ သူ့အိမ်မှာ ရှိနေမည်ကို ကျွန်
တော် သိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နွေဦးမေ၏အိမ်သို့ သူ့ကို
ခေါ်ပို့ပြီးလျှင်ပြီးချင်း သူ့အိမ်သို့ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်၏။ သူ
တော်ကိုနှင့် တွေ့သည်။

နွေဦးမေ၏အိမ်လိပ်စာကို ကျွန်တော် ပြောပြသည်။ ညတွင်း
သွားခေါ်ပါရန် ကျွန်တော် အကြံပြုသည်။

မောင်လှမျိုး (ချစ်စရာ(၆))

“အသက်တွေက ငယ်သေးတယ်လေ။ သူ
... စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဘာမှမလုပ်စေချင်လို့ပါ” ...
ဟု၊ ဖုန်းထဲမှ ကျွန်တော် ပြော၏။

“အေး၊ ကျေးဇူးပဲ” ... ဟု သူ့အစ်ကို ပြောသည်။ မြန်နွာ
ကတော့ ကျေးဇူးတင်လိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။

တနင်္လာနေ့ ကျောင်းပြန်တက်မှ သူငယ်ချင်းတွေ သိကြ
သည်။ မြန်နွာအနားသို့ ကျွန်တော် ကပ်ခွင့်မရတော့။

သူ့အိမ်က ကျောင်းသို့ စိတ်ချလက်ချ လွှတ်ခဲ့လောက်သည်
အထိ ခိုင်မာနိုင်ကြလေပြီ။

“နင့်ရည်းစားကိုယ်တိုင်က သူ ... မယူချင်ပါဘူးဆိုပြီး ဖုန်း
ဆက်အကြောင်းကြားလို့ ငါတို့ လာခေါ်တာ” ... ဟု သူ့အစ်ကို
ပြောပြကြောင်း နွေဦးမေမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော် ပြန်ကြားရသည်။

ရည်ရွယ်ရာ ရွဲစောင်သွားလေပြီ ... ဟု ကျွန်တော် သိ၏။
ချစ်သူ မနစ်မွမ်းသည်ကိုပင် အမြတ်ထားကာ ကျွန်တော် ဖြေသာခဲ့

အသည်းကွဲမင်းသား နှင့် ရင်တွင်းဗွဲ့ဝေခနာများ

သည်။ သို့သော် ... ရင်တွင်းဆန္ဒအမှန်ကို ချစ်သူ ... မမြင်။

“ရှာရ ... ဖွေရ၊ ရုန်းကန်ရတာကို နန္ဒာ
မကြိုဖူးဘူးလေ။ မောင် ပင်ပန်းမှာ မကြောက်ဘူး။
နန္ဒာ ပင်ပန်းမှာကို မလိုလားလို့ပါ။

စောသေးတယ်လေ နန္ဒာရယ်။ ပညာတစ်
ပိုင်းတစ်စ။ အရွယ်က ဟိုမရောက် ဒီမရောက်။

ဘဝက ... ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ရုန်းကန်ပြသလို
နာရီပိုင်းနဲ့ ပြီးပြည့်စုံသွားတာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါဆို ချက်ချင်း ပြောပြပါလား။ ဘာဖြစ်
လို့ မလိမ့်တပတ် လုပ်သလဲ”

“နန္ဒာ မလိုက်နာမှာ စိုးလို့ပါ။ မောင်စေတနာ
နဲ့ပါ ... နန္ဒာရယ်။ မောင်ပြောတာကို ယုံပါ။

မယူနိုင်ဘူး ... လို့ မောင် ... လုံးဝမပြော
ဘူး။ အချိန်မတန်သောကူး ... လို့ပဲ မောင်ပြောတာ”

မောင်လှမျိုး (ချင်းကျောင်းမှ)

“တကယ်ချစ်ရင် ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မလိုဘူး သီဟ။

သတ္တိနည်းတာကို ကယ်တင်ရှင် အရှေ့ခွဲနဲ့ မဖုံးနဲ့”

“နန္ဒာ မှားနေပြီ”

“မမှားဘူး။ နင့်သဘောထားကို ထင်းခနဲ မြင်ပြီးပြီ။

နင်... အကြောင်းကြားလိုက်ရင် လာခေါ် ကြမယ်။ နောက်... ဘယ်တော့မှ ပတ်သက်ခွင့် မရတော့ဘူးဆိုတာလောက်တော့ နင် တွေးသင့်တာ ပေါ့”

“တွေးတယ်။ တွေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... နန္ဒာ နစ်မွန်းမှာထက် စာရင်၊ ကျန်တာ ဘာဖြစ်ဖြစ် လို့ မောင် ဆုံးဖြတ်တာပါ။

ရောဂါကြီး... လို့ ဆေးခါးခါးတိုက်မိတယ်... ပဲ ယူဆပေးပါ နန္ဒာရယ်။

ချက်ချင်း မသက်သာရင်တောင် တစ်နေ့ တစ်ချိန်မှာ ဆေးအာနိသင်ပြမှာပါ။ ဆေးချိုချိုလေး

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေဒနာများ

တိုက်ပြီး အလိုမလိုက်ချင်တာပါ။ မောင့်စေတနာကို အချိန်ယူပြီး မြင်အောင် ကြည့်ပေးပါ”

“ကြောက်ရင် ကြောက်တယ် ပြောစမ်းပါ။ လောကဓံကို ကြောက်တယ်... ပေါ့။ တခြားစကား တွေနဲ့ ကာမနေနဲ့”

“နန္ဒာ ဆင်းရဲမှာပဲ မောင်... ကြောက်တာ ပါ”

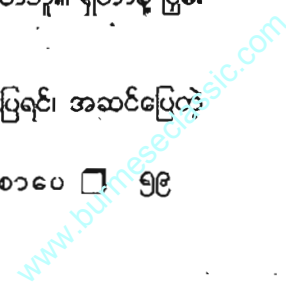
“ဆင်းရဲမှာကြောက်ရင် ချမ်းသာအောင် ကြိုး စားရမှာပေါ့။ ဘာ... ခက်လို့လဲ”

“အချိန်မတန်ဘဲ ဘာမှ မလုပ်သင့်ဘူးလေ။ မိုးရွာမှ ပျိုးကြဲရတာ။ အနာမုည့်မှ ပြည်ညှစ်ရတာ”

“မိုး... မရွာလည်း ရေသွင်းပြီး စိုက်လို့ရ တယ်။ အနာမုည့်လည်း ထုံဆေးမေ့ဆေးပေးပြီး ခွဲထုတ်လို့ရတယ်။

မီးလောင်နေတာကို ရေ... မရှိလို့ မငြိမ်း ဘူး... လုပ်ရမယ့်ခေတ် မဟုတ်ဘူး။ ရိုတာနဲ့ ငြိမ်း ရမယ့်... ခေတ်။

ကြုံတွေးလို့ အဆင်မပြေရင်၊ အဆင်ပြေတဲ့

မောင်လှမျိုး (ရင်းချောင်းမြ)

နည်းနဲ့ ချက်ချင်း ဖြေရှင်းရတဲ့ ... ခေတ်”

လိုရာဆွဲ၍ပြောသော စကားဟု ကျွန်တော် သတ်မှတ်ဖြစ်

သည်။

“အခု ...၊ မောင် ချက်ချင်း ဖြေရှင်းလိုက် တာလေ။ အသင့်မြတ်ဆုံး ဖြစ်မယ့်နည်း”

“ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ဆုံးဖြတ်တာ မဟုတ်လား။ ရဲသီဟဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ နင်နဲ့ မလိုက် ဖက်ဘူး။ ငကြောက် သီဟ ... လို့ နာမည် ပြောင်း လိုက်တော့”

“မောင် ...၊ သေသေချာချာ ရှင်းပြခဲ့တာပဲ နန္ဒာရယ်။ နန္ဒာ ... စိတ်အေးအေးထားပြီး ...”

“တော်တော့။ ဘာစကားမှမပြောနဲ့တော့ ...”

အထင်လွဲသူသည် ရင်ကွဲအောင် မည်မျှဖြေရှင်းစေ ...၊ ထင်ချင်သလိုထင်၊ လွဲချင်သလို ... လွဲနေမည်သာဖြစ်၏။ ဖြေရှင်း ခွင့်ကိုပင် မပေးချင်တော့။

[၉]

ငယ်ငယ်က ကျွန်တော့်အနာကို အမေ ဆေးထည့်ပေး သည်။ ခြေသလုံးသားတွင် ပေါက်သော ယားနာထူလပျစ်။

အနာကို ဆပ်ပြာနှင့်ဖိပွတ်ဆေးသည်။ သွေးခြင်းခြင်း နီ သည်။ ပြီးနောက် ဒုတ္တာနှင့် နန္ဒင်းတက်ကို သွေးပြီး အသားနီလန် နေသော အနာနေရာ ... သို့ များပြားစွာ လိမ်းပေးလေ၏။

အမေ တစ်ခါလိမ်းပေးတိုင်း ကျွန်တော် တစ်ခါအော်သည်။ အသည်းဆတ်ဆတ်ခါအောင် စပ်ဖျင်းလွန်းလှ၏။

အနာကို ဆပ်ပြာဖြင့် ပွတ်ဆေးသည်မှ ... ဆေးထည့်နေ သည်အထိ အော်ဟစ်ရင်း၊ အမေ့ကို ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးခဲ့ဖူးသည်။

မောင်လှမျိုး (ခင်းခောင်းနှင့်)

စပ်လွန်း၍ ထွက်ပြေးလျှင်လည်း အမေ... ရိုက်သေးသည်
ရိုက်လိုက်... စပ်လိုက်ဖြင့်၊ ဒုတ္တရနှင့် နန္ဒင်းတက်ထည့်ပြီး သိပ်
မကြာခင်တွင် အနာမှ... အရည်ကြည်များ စီးကျပြီး သက်သာ
ပြုသည်။

နှစ်ရက်ခြား သုံးခါလောက် အစပ်ခံလိုက်သည့်အခါ ကျွန်
တော်အနာများ သက်သာပျောက်ကင်းခဲ့ဖူးသည်။

✱

အနာရောဂါတိုင်းအတွက် အချို့ဆေးသည် ခါးသက်၏
အချို့ဆေးသည် စပ်ဖျင်းခံခက်၏။

✱

ချစ်သော မြန်နွာကို ကျွန်တော် ခါးသက်စွာ ကုစားခဲ့
သည်။ ။

2009- Nov 17

10:05 (a.m)

[2010-ဇူလိုင်၊ ကလျာမဂ္ဂဇင်း]

၆၂ □ စိန်သရဖူစာပေ

စိတ်ဖြူငွေ

[၅]

သုခလှိုင်က ကွန်ယူတာတက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းပြီးထားသူ။
တိုယ်ပိုင် (ကွန်ယူတာ) လုပ်ငန်းဖြင့်၊ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နေထိုင်နိုင်သူ။
ဇော်စိုးခက်က သာမန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းဆင်း။ သို့သော်
တုန်သည်မျိုးရိုး။ ကြွယ်ဝချမ်းသာသူ။

ပံ့ပိုးပေးကုန်က အင်္ဂလိပ်စာမေကျာဖြင့် ကျောင်းပြီးခဲ့သူဖြစ်ပြီး
ဗဟုတတ်တတ်ခွဲတွင် ဧည့်လမ်းညွှန်အဖြစ် အမှုထမ်းနေရင်း အိမ်တွင်
အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းငယ် ဖွင့်လှစ်ထားသူ။

နှင်းရူပါခင်၏ မိတ်ဆက်ပေးခြင်းကြောင့် ထိုသုံးယောက်
စလုံးဖြင့် ကျွန်တော် သိကျွမ်းဖြစ်ခဲ့၏။

မောင်လှမျိုး (ရင်းချောင်းခြံ)

တရင်းတန်းကြီးတော့ မဟုတ်။

“အဲဒီ သုံးယောက်စလုံးမှာ ဘယ်သူက အမောက်မာဆုံးလဲ”

ကျွန်တော် မသုံးသပ်နိုင်သဖြင့် နှင်းရူပါခင်ကို ကျွန်တော် မေးဖြစ်သည်။

နှင်းရူပါခင်က ...

“ပံ့သူကျော်က နည်းနည်းမောက်မာတယ်”

“နှင့်အပေါ်မှာလား။ လူတွေအားလုံးအပေါ်မှာ လား”

“အဲဒါတော့ ငါ ... မသိဘူး။ ငါ့ကို Propose လုပ်တာတောင်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ချစ်တယ်တဲ့။ အလုပ်တော့ မအားဘူး ... တဲ့။ ဖုန်းမဆက်ဖြစ်ရင် မေ့နေတာမဟုတ်ဘူး။ မအားလပ်လို့ ဆိုတာ သိထားပါ ... တဲ့။ ပြီးတော့ လက်ထပ်နိုင်မှ

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေဒနာများ

အဖြေပေးပါ ... တဲ့”

ကျွန်တော်က နှင်းရူပါခင်၏စကား ဆုံးသည်နှင့် ...

“အဲဒါကြောင့် မောက်မာတယ်လို့ နင် သုံးသပ်တာလား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့တပည့်တွေအပေါ်လည်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် မရှိဘူး”

“ကျောင်းဆရာတွေက အဲဒီလိုပဲဟ၊ လိုအပ်တာပဲ ပြောပြတာ” ... ဟု၊ ကျွန်တော် ကွယ်ကာစွာ ပြော၏။ ပြီးမှ ...

“ကျွန်တို့နှစ်ယောက်ကရော ...”

“ကျွန်တို့နှစ်ယောက်က ငါ အခု ခေါင်းညိတ်လိုက်တာနဲ့ ပျော်လွန်းလို့ လဲသေသွားနိုင်တယ်”

“နင်က ...၊ ဘာပေတံနဲ့ ရွေးချယ်ချင်တာလဲ။ ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ရွေးချင်တာလား။ ဦးနှောက်နဲ့ ရွေးချင်တာလား”

နှင်းရူပါခင် ချက်ချင်းမဖြေနိုင်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က အားမနာစွာဖြင့် ...

“ဒါမှမဟုတ်၊ နင်က သုံးယောက်စလုံးကို ကြိုက်နေလို့လား”

မောင်လှမျိုး (ချင်းစောင်(၆))

ထိုအခါကျမှ နှင်းရူပါခင် ချက်ချင်း စကားသံထွက်၏။

“ဟဲ့... သုံးယောက်စလုံး ကြိုက်စရာလား”

“ဒါဆိုလည်း... အကြိုက်ဆုံး၊ အချစ်ဆုံး တစ်ယောက်ရွေးပေါ့၊ ပြီးတာပဲ”

နှင်းရူပါခင်က ...

“ချစ်တဲ့စိတ်ကို ငါ သိမ်းထားနိုင်တယ်၊ ကြိုက်တဲ့စိတ်ကိုလည်း ငါရပ်ထားနိုင်တယ်။

ငါ့အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ လောက်ကိုတောင် ငါ... မစမ်းသပ်ချင်ဘူး။ ငါ့ဘဝ အတွက် ဘယ်လောက်လုံခြုံမှုပေးနိုင်သလဲဆိုတာ လောက်ကိုလည်း ငါ... မတွက်ချက်ချင်ဘူး”

“ဘာမှ မစဉ်းစားဘဲ စုံမှိတ်ပြီး ချစ်လိုက်ချင်တာလား”
...ဟု၊ ကျွန်တော် စကားဖြတ်မေးလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ထား ဘယ်လောက်မြင့် မြတ်သလဲဆိုတာကိုပဲ ငါ... စမ်းသပ်ချင်တယ်”

“နင့်အပေါ်မှာ ထားတဲ့စိတ်ထားကို စမ်းသပ် မှာလား”

“ဟင့်အင်း။ အရာရာအပေါ်မှာပေါ့”

အသည်းကွဲမင်းသား နှင့် ရင်တွင်းဖွဲ့ဝေခနာများ

ကျွန်တော်က ...

“အကျင့်စရိုက်ကိုကြည့်ပြီး ဆန်းစစ်လို့ လုံ လောက်ပါ့မလား”

“အဲဒါကြောင့် နင်ပါ... ကူပြီး ကြည့်ပေးဖို့ ငါ... လာပြောတာ”

“သူတို့ကို အဲဒီလို ဆန်းစစ်မယ်ဆိုတာ နင် ... အသိပေးမှာလား”

နှင်းရူပါခင် ခေါင်းညှိတ်၏။

* * *

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းဖွဲ့ခဝဒနာများ

နှင်းရူပါခင်၏ ဂျစ်ကားကို ကျွန်တော် မောင်းပေးရသည်။
နှင်းရူပါခင်က ကားရှေ့ခန်းတွင်ထိုင်ပြီး သုခလှိုင်နှင့် ဇော်မိုးခက်တို့က
ကားနောက်ခန်းတွင် ထိုင်ကြ၏။ ၎င်းတို့၏ကိုယ်ပိုင်ကားများကို နှင်း
ရူပါခင်က ယူဆောင်လာခွင့်မပြု။

သူတို့ သွားချင်ရာနေရာကိုသာ ကျွန်တော်က ကားမောင်း
ပို့ရမည်ဖြစ်သည်။

သုခလှိုင်က ရွှေတိဂုံစေတီတော်သို့ သွားမည်ပြောသည်။
ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ တက်ရောက်ဖူးမြော်
ဖြစ်ကြ၏။ သုခလှိုင်က ဘုရားပေါ်၌ အလှူအတန်းများ များစွာပြု
သည်။

“ဒါနပြုတာ ဝါသနာပါလို့လား” ... ဟု၊ နှင်းရူပါခင်က
သုခလှိုင်ကို မေးသည်။ သုခလှိုင်က ...

“လောကမှာ သာသနာလုပ်ငန်းက အမြင့်
မြတ်ဆုံးပဲ။ သာသနာကို ထောက်ပံ့တာ၊ အမြင့်မြတ်
ဆုံးဒါန”

နှင်းရူပါခင်၊ သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်၏။

ဇော်မိုးခက်က တိရစ္ဆာန်ရုံကို လိုက်ပို့ခိုင်းသည်။ ပြီးနောက်
တိရစ္ဆာန်များကို အစာကျွေးသည်။

[]

စိတ်ထားမြင့်မြတ်သူကိုသာ ရွေးချယ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကာယ
ကံရှင် သုံးဦးစလုံးထံသို့ နှင်းရူပါခင် စာရေးအကြောင်းကြားသည်။
ထိုအကြောင်းကြားစာကို ကျွန်တော်က သွားရောက်ဖို့ပေးရ၏။

ချိန်းဆိုသည်နေ့ ချိန်းဆိုသည်နေရာသို့ သုခလှိုင်နှင့် ဇော်မိုး
ခက်တို့သာ ရောက်လာကြသည်။ ပံသုကျော် ရောက်မသေး။

*

မောင်လှမျိုး (ချင်းစာရေးဆွဲ)

“တိရစ္ဆာန်လေးတွေကို ချစ်လို့လား” ... ဟု၊ နှင်းရူပါခင် မေး၏။

“ချစ်တယ် ... လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ စာနာစိတ်ပေါ့။ ကိုယ့် ထက် နိမ့်ပါးသူအပေါ် စာနာစိတ်ထားတာ မြင့်မြတ်တယ် ... လို့ ကျွန်တော်ယူဆတယ်” ... ဟု၊ ဇော်မိုး ဆက်ပြောသည်။

“အင်း ...။ ဟုတ်တယ် ကောင်းတယ်” ... ဟု၊ နှင်းရူပါ ခင် ထောက်ခံ၏။

ညနေစောင်းတွင် ညစာ အတူစားကြသည်။ ထိုအချိန်အထိ ပံ့ပိုးမှုမရှိဘဲ ဆက်သွယ်မှုမျှ မလုပ်။ အရိပ်အယောင်မျှပေါ် မလာ။

[၃]

“နင် ... ဘယ်သူ့ကို ရွေးသလဲ” ... ဟု၊ ကျွန်တော် နှင်းရူပါခင်ကို မေးသည်။

“ရွေးဖို့နေနေသာသာ ဟို တစ်ယောက်ကို ငါ ... ရေရေလည်လည် တင်းနေတယ်”

“ပံ့ပိုးမှုမရှိဘဲ ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်။ ငါက ... သူ့ မအားလပ်လို့ မလာနိုင်တာပဲ ထင်ထားတာ။ အားရဲ့သားနဲ့ မလာ တာ ဘာသဘောလဲ ငါ ... သိချင်တယ်”

“သူ့ ... အား၊ မအား ... နင် ဘယ်လို”

www.burmeseclassic.com

မောင်လှမျိုး (ဆင်းမုခ်(၆))

သိလဲ။ ဖုန်းဆက်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့တူက သူ့ဆီမှာ သင်တန်း တက်နေတာ။ မနေ့က သင်တန်းမရှိဘူး။ ပြီးတော့ အလုပ်ပိတ်ရက်”

“နင် ... ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“ငါ ... သွားမေးချင်တယ်”

ကျွန်တော်က ...

“ပြိုင်ပွဲတွေရဲ့ စည်းကမ်းမျိုးနဲ့ဆိုရင် မလာတဲ့ သူ အရှုံးပဲလေ”

“အဲဒါက တစ်ပိုင်းပါ။ ငါ့ကို ချစ်ခွင့်ရဖို့ သူ များနဲ့ ဝင်မပြိုင်ဘူး ... ဆိုတဲ့ သဘောလားလို့ ငါ ... သွားမေးချင်တာ။ အပြိုင်အဆိုင်နဲ့ ရယူလောက် တဲ့သူ ... လို့ ငါ့ကို မယူဆတာမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ ငါ ... အောက်တာပေါ့”

“ရန်နဲ့ ငေါငေါတော့ သွားမမေးစေချင်ဘူး” ... ဟု ကျွန်တော် အကြံပြု၏။ “ရန်တော့ မတွေ့ပါဘူး။ စိတ်ဆိုးတာလောက် တော့ သိအောင်ပြောချင်တယ်” ... ဟု၊ နင်းဂူပါခင် ပြော၏။

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေဒနာများ

နင်းဂူပါခင်နှင့် ကျွန်တော့်ကို တွေ့သည်နှင့် သင်တန်းသူ သင်တန်းသားများကို ပံ့ပိုးပေး ပြန်ခိုင်းလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် အံ့သြမိ၏။

“သင်တန်းချိန်က နောက်နာဇီဝက်လောက် လိုသေးတယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် မနေနိုင် မထိုင်နိုင် မေးလိုက်၏။ ပံ့ပိုးပေးတာ ... နင်းဂူပါခင်ကို ညွှန်ပြလျက် ...

“သူက ကျွန်တော့်အတွက် အရေးကြီးတယ် ဗျ။ အဲဒါကြောင့် ဦးစားပေးလိုက်တာ”

နင်းဂူပါခင် မျက်စောင်းထိုးသည်ကို ကျွန်တော်သာ မြင် ထိုက်၏။

“မနေ့က ဘာဖြစ်လို့ မလာတာလဲ။ အရေး ကြီးတယ် ... လို့ မထင်လို့လား”

နင်းဂူပါခင်၏ တဲ့တိုးအမေးစကား။ ကျွန်တော် မျက်နှာလွှဲ သားသည်။ ပံ့ပိုးပေးတာ ...

“နင်းဂူပါခင် ရေးလိုက်တဲ့အထဲမှာ စိတ်လား”

မောင်လူမျိုး (ခင်းစရာင်းခြံ)

မြင့်မြတ်တာကို တခြားနှစ်ယောက်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ကြ ရမယ်လို့ ပါတယ်လေ”

“အင်းလေ။ အဲဒါသိလျက်နဲ့ လာမပြိုင်ဝံ့တာ ဘာအားနည်းချက်ရှိလို့လဲ”

နှင်းရှုပါခင်၏အပြစ်ဖို့စကား။

ပံ့သုကျော်က နှင်းရှုပါခင်ကို သေသေချာချာကြည့်ရင်း ...

“ပြိုင်ရင် နိုင်ချင်စိတ် ပေါက်မယ်ဗျ။ အဲဒီ နိုင်ချင်တဲ့စိတ်က လောဘာပဲ။

အဲဒီ လောဘစိတ်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်လို မှ မြင့်မြတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဘယ်လိုလူမျိုးက မြင့်မြတ်တယ် ... လို့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ပြိုင်ချင်နိုင်ချင်တဲ့စိတ်က မမြင့် မြတ်ဘူး ... ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် သိတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် မလာတာ။

ချစ်တာတော့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တော် တော်ချစ်တယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမြင့်မြတ်မှုနဲ့ ချစ်ရ မလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး”

“အဲဒါသိချင်လို့ လာမေးတာ” ... ဟု ပြောပြီး နှင်းရှုပါခင်

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေဒနာများ

ဆတ်ခနဲ ထ၏။ ကျွန်တော်ပါ ရောယောင်၍ ထလိုက်ရသည်။ ပံ့သု ကျော်၊ ငေးကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာ၏။

www.burmeseclassic.com

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေခနာများ

“ပြိုင်ချင် နိုင်ချင်တဲ့ စိတ်က မမြင့်မြတ်ဘူး
... ဆိုတာလေ။

သူပြောတာ။ နင် ... မှတ်မိတယ် မဟုတ်
လား”

“အင်း”

“အဲဒီ စကားတစ်ခွန်းတည်းကြောင့် ငါ ...
သူ့ကို ရွေးမှာ”

“သူ ... ပြိုင်ပွဲ မဝင်ခဲ့ဘူးလေဟာ”

“အေး ... ပြိုင်ပွဲကို မဝင်တာကိုက သူ့
... မြင့်မြတ်မှုပဲ”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လျက် သေသေချာချာ စဉ်းစားနေမိ
တာ၏။ ပြိုင်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသည့် သူခလိုင်နှင့် ဖော်မိုးခက်တို့၏ မကျေမ
နပ်ဖြစ်သွားကြမည့် မျက်နှာထားများကိုပါ တွေးကြည့်ပုံဖော်နေမိသည်။
မြင့်မြတ်ခြင်းကို သာမန်ဝေါဟာရဖြင့် ဘာသာပြန်၍ မရ
တောင်း။ ။

[၄]

“နင် ... ယုံကျော်ကို စိတ်ဆိုးနေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး။ အသည်းယားတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ ... သူ့ကို ရွေးလိုက်ပြီ။ ပြီးတော့ ...”

ငါ ... သူ့ကို လက်ထပ်မယ်။ သူလည်း ... ဖြစ်
ထားတယ်လေ။ လက်ထပ်နိုင်မှ အဖြေပေးပါ ...
တဲ့”

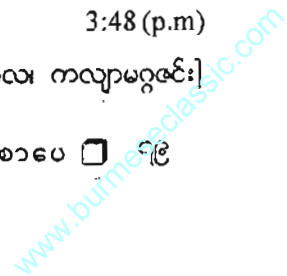
စကားဆုံးမှ သူ ... ပြုံး၏။

“ဘယ်လို အမှတ်ပေးသလဲ ငါ့ကိုပြောပြ
ပါဦး”

2010- Mar 18

3:48 (p.m)

[2000- ဩဂုတ်လ၊ ကလျာမဂ္ဂဇင်း]

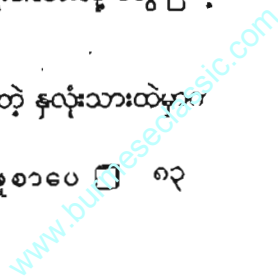
မြင့်မြတ်သောအကုတရား

[၅]

ဆယ့်ရှစ်နှစ်သားလောက်တုန်းကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျွန်
တော်ချစ်သူက အလှဆုံးပေါ့။ သူ့ရဲ့အလှအပသာလျှင် အမြင့်မြတ်
ဆုံးလို့ ရင်ထဲစိတ်ထဲက ယူဆယုံကြည်ခဲ့တာပေါ့။ မြတ်နိုးခုံမင်ခဲ့တာ
ပေါ့။

မျက်လုံးလည်း မကစားဘူး။ လမ်းလျှောက်ရင်လည်း ညင်
ညင်သာသာ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အတည်ကြည်ဆုံး ဣန္ဒြေရှင်။ အမြင့်မြတ်
ဆုံး အလှတရားဆိုတာ သူတစ်ယောက်တည်းပါလားလို့ တွေးမြင်ခဲ့
တာ။ တွေးထင်ခဲ့တာ။

နှလုံးသားနဲ့ကြည့်တဲ့အပြင် ကြည့်မိတဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ

မောင်လှမျိုး (ချင်းတေးနဂါး)

လည်း၊ ချစ်ခင်စိတ်က အခြေတည်နေလေတော့ ကျွန်တော်အမြင်
သူသာလျှင် ပြစ်မျိုးမှဲ့မထင်၊ တကယ့်ကုန်ကြွေရင်၊ တကယ့်အထွတ်
အမြတ် အလှတရားလို့ မြတ်မြတ်နိုးနိုး စွဲမှတ်ခဲ့တာပါပဲ။ (ခံစားမှု
သာ ကြည့်မိခဲ့တာကိုး။ ဉာဏ်ပါနိုင်တဲ့ အရွယ်မှမဟုတ်တာ)။

ကုန်ကြွေဆိုတဲ့ဝေါဟာရရဲ့အဘိဓာန်အနက်ကိုတောင် သေသေချာ
ချာ မသိနိုင်တဲ့အရွယ်။ (ညင်ညင်သာသာပြောဆိုနေထိုင် လျှောက်
လှမ်းတာလောက်ကိုပဲ တကယ့်ကုန်ကြွေကြီးသူ၊ တကယ့်အလှတရား
သတ်မှတ်ခဲ့မိတာပေါ့)။

ကိုယ်ကလည်း အလှကြိုက်တတ်သူဆိုတော့ လှတဲ့
ကုန်ကြွေရှိတဲ့သူဆိုရင် ငေးကြည့်မိခဲ့တာလေ။ (မကြည့်ကောင်ဘု
တာတောင် သိမှမသိဘဲ။ ငယ်သေးတာကိုး)။

နောက်တော့ အလှအပကို ဘယ်လောက်အထိ လေ့လာ
ခဲ့သလဲဆိုရင် 'ဘယ်လိုရုပ်ရည်ရှိတဲ့သူကို မိန်းကလေးတွေ အသေ
ခိုက်နိုင်သလဲ' ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို သူငယ်ချင်းမိန်းကလေးတွေကို

အသည်းကွဲမင်းသား နှင့် ရင်တွင်းဖွဲ့ငှာဒနာများ

အသည်းကွဲမင်းသားက အလေးတွေကိုရော အားမနာပါးပနာ မေးကြည့်ခဲ့
တယ်။

အကျဉ်းချုပ်ပြောရရင် အဖြေစကားတွေက တစ်ယောက်
တစ်မျိုး။ တိတိကျကျ ပုံသေနည်း မရှိဘူး။

နောက်ပြီး 'ဘယ်လိုရုပ်ရည်ရှိတဲ့သူကို ယောက်ျားလေးတွေ
တစ်ဖမ်းစွဲသလဲ' ... ဆိုတာကိုပါ လူစုံအောင် မေးမြန်းခဲ့ဖူးတယ်။

အဲဒါတွေအဖြေတွေလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲ။ အကြိုက်တစ်မျိုးစီ။
အကြိုက်တစ်မျိုးစီ။ 'တချို့ဆို Body Beauty ကိုတောင် ဦးစားပေးပြီး

အကြိုက်ပါသေးတယ်။ ဒါလည်း တိကျတဲ့အဖြေကောင်း မဟုတ်ပါဘူး။
အချို့က မျက်နှာထားလေး တင့်တယ်ရင်ကို မြတ်နိုးတတ်ကြပြန်တာ

။ (ခံစားချက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်တဲ့အခါ သတ်မှတ်ချက်တွေ မတူညီကြ
လေ)။

အဲဒီတော့ ...

ကမ္ဘာလောကမှာ ဘယ်အလှတရားက အမြင့်မြတ်ဆုံး၊
အလှဆုံးဆိုတာ ကျွန်တော် မသိခဲ့ရဘူး။

www.burmeseclassic.com

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေဒနာများ
တွေ့သာလျှင် အမြင့်မြတ်ဆုံး အလှတရားလို့ သိခဲ့ပါပြီ။

အဲဒီအခါ ...

ဆယ်ရှစ်နှစ်သားလောက်က သတ်မှတ်ခဲ့မိတဲ့ ဣန္ဒြေရှင်ဆို
တာလည်း သိမ်နပ်သွားတော့တာပေါ့။ လူက သိမ်မွေ့ညင်သာပြီး
စိတ်နှလုံးထဲ ... လောဘ၊ ဒေါသကိန်းနေရင် ဘယ်လိုလုပ် ဣန္ဒြေ
ဟုတ်ပါတော့မလဲ။

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ... စိတ်နှလုံးထဲ ကိန်းနေမှတော့
သူ ဘယ်လောက်လှလှ မြင့်မြတ်သောအလှပိုင်ရှင်လို့ ဘယ်မှာသတ်
မှတ်နိုင်ပါတော့မလဲ။ (ချစ်သူရေ ... Sorry)။

ကျားကျား၊ မမ ရုပ်ရည်ကတော့ ချောမောပါရဲ့။ စိတ်နှလုံး

၂၂

အခုတော့ ... တွေ့ပါပြီ။ သိပြီ။

မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ် ... ဆိုတဲ့ အာရုံတွေကို
အကြောင်းပြုပြီး လောဘမဖြစ်တဲ့သူ၊ ဒေါသ မဖြစ်တဲ့သူ၊ မောဟ
မဖြစ်တဲ့သူဟာ အကြီးမြတ်ဆုံး ဣန္ဒြေရှင်ဆိုတာ ဉာဏ်နဲ့သိလိုက်ပါပြီ။

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ... မကိန်းအောင်းသူရဲ့ နှလုံး
သွေးဟာ စင်ကြယ်ပြီး ထိုသူရဲ့ခန္ဓာအနှံ့မှာ ကောင်းမြတ်တဲ့ ဓာတ်
သဘာဝတွေ ယှက်သန်းနေတယ်ဆိုတာ မြင်တတ်လာတဲ့အခါ ထိုသူ
သည်သာ မြင့်မြတ်သော အလှပိုင်ရှင်၊ ထိုသူရဲ့ လောဘငြိမ်းကြောင်း
ဒေါသငြိမ်းကြောင်း၊ မောဟငြိမ်းကြောင်း၊ ဉာဏ်ဓာတ် သဘာဝတရား

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းမြို့)

ထဲ ဟိုသူ့ပိုင်ဆိုင်မှုလည်း သူလိုချင်၊ ဒီသူ့ခံစားခွင့်ထက်လည်း သူသာ
ချင်နေသူဆိုရင်၊ အဲဒီသူ သေချာပေါက် နှလုံးသွေးညစ်နေပြီ။

နှလုံးသွေးညစ်ပတ်နေမှတော့ အဲဒီညစ်ပတ်တဲ့ အင်္ဂါအဟုန်
ဓာတ်သဘောတွေ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ ကိန်းအောင်းသွားပြီ။ ကိန်း
အောင်းပါများရင် အဲဒီမကောင်းတဲ့ဓာတ် အကျိုးပေးလိမ့်မယ်။

(ဥပမာ။ ။ ပုပ်အဲ့နေတဲ့ အမှိုက်ပုံဆီကို ယင်ကောင်တွေ
လာအုံသလိုမျိုး။)

အဲဒီအခါ သူ ... (လုံးဝ) မလှတော့ပါဘူး။

စိတ်နှလုံးထဲမှာ ခုနကပြောတဲ့ သဘောဆိုးမျိုးတွေကို သတိ
ရှိရှိ ညှဉ်းရှင်းဖယ်ရှင်းနေသူရဲ့ နှလုံးသွေးဟာ တကယ်လှနေပါလိမ့်
မယ်။

နှလုံးသွေးကလည်း ... လှ၊ အင်္ဂါအဟုန်ကလည်း ... လှ၊
ဓာတ်သဘောတွေကလည်း လှနေတဲ့အခါ၊ အဲဒီအကောင်းစားဓာတ်
တွေ အကျိုးပေးတဲ့အခါ သူ့ဘဝဟာ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ သင်းပွဲ
နေတဲ့ ပန်းပွင့်လေးဆီကို လိပ်ပြာလှလှလေးတွေ ဝဲပျံ့နေသလိုမျိုး။
အင်မတန် တင့်တယ်နေပါလိမ့်မယ်။

အဲဒါမှ ... တကယ့် အလှ။

အဲဒါမှ ... ဖြူစင်တဲ့ အလှ။

အသည်းကွမ်းသားနှင့် ရင်တွင်းဖွဲ့ဝေဒဏ်များ

အဲဒါမှ ... တင့်တယ်တဲ့ အလှ။

အဲဒါမှ ... မြင့်မြတ်တဲ့ အလှ။

အမြင့်မြတ်ဆုံး အလှတရား ... ။ ။

[၂၀၁၀၊ ဖြေ Fashion Image မဂ္ဂဇင်း]

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC
.COM

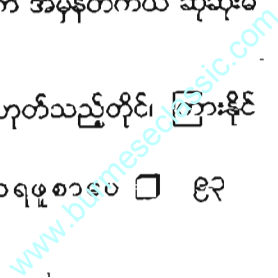
၇

[၁]

“ငါ့တူမက ဆယ်တန်းအောင်ပြီဆိုတော့
လင်ကောင်းသားကောင်းရဖို့ သေချာသွားပြီ။ ကြိုး
စား... ကြိုးစား၊ တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့မြန်မြန်ရအောင်
လုပ်၊ ဒါမှ အရာရှိတို့... ဘော့စ်တို့နဲ့ ဖူးစာဆုံမှာ”

အထက်ပါစကားသည် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအောင်မြင်ခဲ့ပါ
သော တူမဖြစ်သူကို အဒေါ်ဖြစ်သူက သေသေချာချာ ပြောပြ၊ ချီး
မွမ်း၊ အားပေးလျက်၊ သူ့ဉာဏ်မီသလောက် အမှန်တကယ် ဆိုဆုံးမ
နေသော သြဝါဒစကား ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က စပ်စုတတ်သူ မဟုတ်သည့်တိုင်၊ ကြားနိုင်

မောင်လှမျိုး (ချင်းဆရာတော်)

သော နားတစ်စုံ ရှိနေသဖြင့်၊ ကြားဖြစ်အောင် ကြားခဲ့ရသူဖြစ်၏။ မကြားချင်လျှင် ဆက်နားမထောင်ရုံသာ ရှိသည်။ ပြောသူ နာသူတို့ကို မည်သို့မျှ မဝေဖန်ချင်ပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တချို့နေရာ၊ တချို့အတွေးအခေါ် များသည်။ တူရာ တူရာတို့တွင်သာ စုနေတတ်သောကြောင့်၊ မတူနိုင် သူအဖို့ ဝင်မစွက်ဖက်ခြင်းသည်သာ အန္တရာယ်အကင်းဆုံးဟု ကျွန် တော် ယူဆမိသဖြင့်၊ ထိုနေရာနှင့် ဝေးဝေးသို့သာ လှမ်းရွှေ့ခဲ့ရသည်။

“သမီးက ကျောင်းမှာ ... ကွင်းနဲ့”

အထက်ပါ အဆိုအဆုံးအမနှင့် ရှင်သန်နေလေသော တူမ ကလေး၏အိမ်မှာ ပြောပြသည့် ဖော်ပြပါစကားလုံးလေးများကို မက် မောဝမ်းသာနေသူများရှိနေချိန်တွင် ထိုကောင်မလေး၏ဖခင်မှာ ချောင်း တဟုတ်ဟုတ်ဆိုးရင်း သူတစ်ပါးကားကို နေပူမိုးရွာ မရှောင်၊ မောင် နှင်ပြီး ငွေရှာနေရပေသည်။

ကျိကျိတက် ချမ်းသာနေသော မိသားစုမှ ပေါက်ဖွားလာ

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းဖွဲ့ဝေဒနာများ

သော၊ ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်က မေဂျာကွင်းနဲ့ ... ဟုခေါ် သော အလှဘုရင်မကိစ္စကို ရင်ခုန်ပီတိ ဝမ်းဆီထိနေတာ ဘာမှမထူး ခြားသကဲ့သို့ ဘာမှဝေဖန်စရာလည်း မလိုပါ။ သို့သော် အဖေလုပ်သူ တပင်ပန်းကြီးစွာ ရုန်းကန်ရှာဖွေနေချိန်တွင် သမီးဖြစ်သူက အလှ အပကိစ္စသာ ခေါင်းထဲမှာထားပြီး တက္ကသိုလ်ကျောင်းကို ကြော့ကြော့ သေး သွားတက်ချင်နေတာကတော့ ဝေဖန်မည်ဆိုလျှင် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်ရပေမည်။

“ဒါကတော့ ကလေးကိုး” ... ဟု၊ အဒေါ်ဖြစ်သူများက ခြေသိန်ကာကွယ်ပေးတတ်ကြသေးသည်။ အဆိုပါကောင်မလေး၏ အသက်၊ နှစ်ဆယ်ကျော်နေပါပြီဗျာ။ သို့သော် ကျွန်တော်နှင့် မည်သို့မျှ ဆတ်သက်ပါသဖြင့် မည်သို့မျှ မဝေဖန်ချင်တော့ပါ။ အနာဂတ်တွေ ဘယ်လိုပေါ်တော့ ဆုတောင်းပါရဲ့။ (ဒါတောင် ကြွယ်ဝသူနဲ့ လက် ဆက်ဖြစ်မှ အနာဂတ်လှပမယ်လို့ တွေးမှတ်မျှော်လင့်နေတတ်ကြရင် ... ဒုက္ခ)။

ဪ ... ဒုက္ခ ... ဒုက္ခ ...။ နား ဒုက္ခ။

www.burmeseclassic.com

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းဖွဲ့ဝေဒနာများ

ထယ်လိုနေသည်မသိ။ ဆိုက်ကားပေါ်မှာ စီးရင်း လိုက်ပါလာရသူ ကျွန်တော်မှာ သူ့ကိုကြည့်ရင်း သူ့စကားနားထောင်ရင်း ရင်ထဲမှာ ဆော်တော်မောခဲ့ရသည်။

သူ့သားသမီးများအားလုံး ဘွဲ့တွေကြပါစေ၊ ရတဲ့ဘွဲ့လည်း ဆည်ဝါပါစေ၊ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံချိတ်ပြနိုင်သည်ထက် ပိုမိုထွန်းတောက် သော ပညာဉာဏ်ရည်များ ကြီးကြပါစေဟု ကျွန်တော် ဆုတောင်း သမှု ပြုဖြစ်ခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သော တစ်လလောက်က ထိုဆိုက်ကားနင်းသူ၏သမီး (ဆယ်တန်းမအောင်သေးသူ) အိမ်ထောင်ကျသွားပြီဟု ကျွန်တော် သတင်းကြားပါသည်။ သတင်းအမှားဖြစ်ပါစေ ဟု အခါခါ ဆုတောင်း ခါ၏။ ဆုတောင်းမိတိုင်း အခါခါ ခံစားရပါ၏။

ဖခင်လိုချင်သော ဓာတ်ပုံကို မပေးနိုင်ပါဘဲ အခြားဓာတ်ပုံကို သေးအပ်ပေတော့မည်။

ဒုက္ခ ... ဒုက္ခ ... ဘဝဒုက္ခ။

* * *

၂၂

“ငါ့မှာ သားသမီး သုံးယောက်ရှိတယ်။ မနှစ်က အကြီးမ ဆယ်တန်းကျတယ်။ စိတ်ဓာတ် မကျဖို့ ငါ အားပေးလိုက်တယ်။ ဘွဲ့ဝတ်စုံနဲ့ ရိုက်က ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို အဖေကြည့်ရရင် ပင်ပန်းရကျိုးမ ပါပြီလို့ ငါ ပြောလိုက်တယ်။ အရေးကြီးတာက သားသမီးတွေရဲ့ ဘွဲ့ရဓာတ်ပုံ ငါ့အိမ်နံရံမှာ ချိတ် နိုင်ဖို့ပဲ။ ကျန်တာ သူတို့ဆီက ငါ ဘာမှမလိုတော့”

ဆိုက်ကားနင်းသူတစ်ဦး၏ (အားမာန်အပြည့်ဖြင့်) နှစ် ရင်းပြောသော မျှော်လင့်စကား ဖြစ်သည်။ ဆိုက်ကားနင်းနေသူ

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေဒနာများ

ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ရက်သားကျပြီးသည့်တိုင် လမ်းမှာ ဆွေလွှဲ သူ့သူငယ်ချင်းတချို့က စောင်းငန်း စောင်းငန်း လုပ်ချင်ကြ သေးသည်။ ထိုမိန်းကလေး သူငယ်ချင်းများသည်လည်း ငွေအဓိက ဝါဒီများ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့လည်း လူရာဝင်ကြပါပေ၏။

[၃]

“ငွေရှိရင် ပြည့်တန်ဆာတောင် လူရာဝင်မိ တယ်ဟယ်”

ဉာဏ်တုံးစွာပြောသော ချစ်သူမိန်းကလေးတစ်ယောက်အား ထိုစကားကို ပြောထွက်သောအမှုဖြင့် ချစ်သူအဖြစ်မှ ကျွန်တော် ပြတ် သားစွာ စွန့်ပစ်ခဲ့ဖူးသည်။

ဒါ ... လွန်ခဲ့သော နှစ်များစွာက ကိစ္စပါ။ ဒါပေမဲ့ ...။

သူ့သူငယ်ချင်း ... ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအချို့က ဘာကြောင့် ပြတ်သွားခဲ့တာလဲ ဆိုသည်ကို တိတိကျကျ မသိကြပါဘဲလျက် သစ် စိမ်းချိုး ချိုးသူအဖြစ် ကျွန်တော့်အပေါ် သတ်မှတ်ကြလေသည်။

၉၈ □ စိန်သရဖူစာပေ

လူရာဝင်ခြင်းအမျိုးမျိုး ရှိပါသည်။

နိုက်ကလပ်မှာ လူရာဝင်တာ၊ ကာရာအိုကေခန်းမှာ လူရာ ဝင်တာ၊ စားသောက်ဆိုင်မှာ လူရာဝင်တာ၊ လောင်းကစားလောကမှာ လူရာဝင်တာ၊ ပညာတတ်လောကမှာ လူရာဝင်တာ၊ ပညာရှိလောက မှာ လူရာဝင်တာ၊ အနုပညာလောကမှာ လူရာဝင်တာ၊ သူတော်စင် လောကမှာ လူရာဝင်တာ ... စသဖြင့် ကွဲပြားခြားနားသည်ကိုတော့ မည်သူ့ကိုမျှ ပြောမပြုဖြစ်ခဲ့သည့်အပြင် ချစ်သူဟောင်းကိုလည်း ရှင်း မပြုဖြစ်ခဲ့ပါ။

နံနံချာချာ ဆင်းရဲသူများကြားမှာ ဘယ်ကရမှန်းမသိတဲ့ ငွေ တွေနဲ့ လူရာဝင်နိုင်တာမျိုးကတော့ ဟိရိသြတပွကင်းသော မည်သူ

စိန်သရဖူစာပေ □ ၉၉

မောင်လှမျိုး (ချစ်မေ့ရောင်ဖြင့်)

မဆို ဆောင်ရွက်နိုင်သော လုပ်ဆောင်မှုမျိုးဖြစ်ကြောင်းလောကတော့ ကျွန်တော် ချစ်သူဟောင်းကို ဒေါသအပြည့်ဖြင့် ပြောပြဖြစ်ခဲ့သည်။

ယုတ်စွအဆုံး သူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာပင်လျှင် ခိုးကူးခွေဖြန့်ချိထုတ်လုပ်သည့်လုပ်ငန်းဖြင့် ကြွယ်ဝနေသူရှိသည်ကို သူ ချီးမွမ်းခဲ့ဖူးသည်။

ခိုးကူးခွေလုပ်ငန်းသည် သူ့ခိုးလုပ်ငန်း၊ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်း၊ အကုသိုလ်လုပ်ငန်းဖြစ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မသိ၊ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းလည်း မသိ။ (လူတော်တော်များများလည်း မသိ)

'ခိုး' ဟူသည့် ဝေါဟာရကိုက မကောင်းမှု၏ စကားလုံးဖြစ်သည်ကို ကလေးငယ်ကအစ သိနိုင်ပေမည်။

ခိုးတယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုခိုးခိုး သူ့ခိုးဖြစ်၏။ ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းပဲခိုးခိုး၊ အနုပညာပစ္စည်းပဲခိုးခိုး... သူ့ခိုးဖြစ်သည်။ ဝန်ထမ်းပဲခိုးခိုး၊ အရာရှိပဲခိုးခိုး၊ လမ်းဘေးကလူပဲ ခိုးခိုး၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးပဲ ခိုးခိုး၊ ခိုးလျှင် သူ့ခိုးဖြစ်၏။

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းဖွဲ့ဝေဒနာများ

ဝါးရောင်းရင်း အလေးခိုးခိုး၊ ရွှေရောင်းရင်း အလေးခိုးခိုး၊ ပန်းရံလုပ်ရင်း ဘီလပ်မြေခိုးခိုး၊ ပန်းထိမ်လုပ်ရင် ရွှေခိုးခိုး၊ သူ့ခိုးစာရင်းဝင်များသာ ဖြစ်သည်။

အရာရှိနဲ့ဝန်ထမ်းတွေ ခိုးမှုနှင့် သင်္ကာရှင်းရသည်ကို အရပ်ထဲက အလေးခိုးတဲ့ ဈေးသည်က ကဲ့ရဲ့နေတာမျိုး၊ ခိုးကူးခွေလုပ်တဲ့ သူက လာဘ်စားတဲ့တရားသူကြီးကို မကျေနပ်တာမျိုးတွေ၊ လောကမှာ ရှိတတ်ကြလေတော့ သူ့ခိုးအချင်းချင်း ဘယ်သူ သူ့ခိုးမှန်းမသိဖြစ်နေပြီ။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့ခိုးကိုယ်တိုင်က သူ့ကိုယ်သူ သူ့ခိုးမှန်းပင်မသိတော့။ သူ့ခိုးဟုပင် မထင်မိတော့။ မထင်မှတ်တော့။

သူ့ထက်ပိုပြီး ကြီးကြီးမားမားခိုးသူကိုသာ သူ့ခိုး... ဟု သူ ထင်မှတ်ပေတော့မည်။

ဪ... ဒုက္ခ... ဒုက္ခ... သူ့ခိုးဒုက္ခ။ အဲ... မဟုတ်ပါဘူး။ ဒုက္ခ... ဒုက္ခ... အချစ်ဒုက္ခ။ အင်း... ဒါလည်း မဟုတ်သေးဘူး။ ဟူး... ဒုက္ခ... ဒုက္ခ... ဟူး...။ ငွေ... ဒုက္ခ။ ဟူး... (သက်ပြင်းချသံ)

www.burmeseclassic.com

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေဒနာများ

“ဒီဆိတ်ပုံကြီးက လှလည်း မလှဘူး”

ဆိတ်နှင့်သိုးကိုပင် ကွဲပြားစွာ မသိသေးသူများ ရှိနေပါသေး
သားဟု ကျွန်တော် တွေးဖြစ်သည်။ ငြိမ်းချမ်းရေး၏နိမိတ်ပုံ၊ သိုးဖြူ
သားဟု ကျွန်တော် ရှင်းမပြုဖြစ်။ လှောင်ရယ်ဖို့လည်း ခက်ရ၏။
မြေဖောက်ဖို့လည်း ခက်လွန်းသည်။

ဆိတ်နှင့်သိုးကိုပင် မကွဲပြားသူအား ငြိမ်းချမ်းရေးတွေ ချိုးဖြူ
ဘက်တွေ၊ သံလွင်ခက်တွေအကြောင်း ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ ပြောပြ
နေရတော့မှာလဲ။ (ဪ... ဒုက္ခ... ဒုက္ခ... မသိဒုက္ခ)

[၄]

တစ်ခါက ဒီဇိုင်နာတစ်ယောက်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးနိမိတ်ပုံတစ်ခု
ရေးဆွဲဖို့ တိုင်ပင်ခဲ့ကြသည်။ ချိုးဖြူငှက်တစ်ကောင် သံလွင်ခက်ကို
ချီနေပုံမျိုးမဟုတ်ဘဲ အခြားနိမိတ်ပုံဖြင့် ရေးဆွဲပါရန် ကျွန်တော်
ဒီဇိုင်နာကို တင်ပြခဲ့သည်။

သိုးဖြူ။ သိုးမည်း... အကောင်း၊ အဆိုး၊ နိမိတ်ပုံယူလျက်
ငြိမ်းချမ်းရေး၏ နိမိတ်ပုံအဖြစ် သိုးဖြူလေးတစ်ကောင်ကို ဒီဇိုင်းဆင်၍
ဒီဇိုင်းနာက ကျွန်တော့်ကို ပေးအပ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် လွန်စွာ
မြတ်နိုးရသော ဒီဇိုင်း။

ထိုဒီဇိုင်းကိုကြည့်လျက် စာအုပ်ထုတ်ဝေသူတစ်ယောက်က

“သူတစ်ပါးအတင်းပြောရင် နှလုံးသွေးပုပ်
တယ်ဗျ။ ကျွန်တော့်နားမှာ အတင်းလာမပြောပါနဲ့”

“ဟေ့... ကိလေသာမကုန်သေးလို့ လူ့ရပ်
မှာ နေနေတာ။ မကြားချင်ရင် နားပိတ်ထား။ နှလုံး
သွေးပုပ်သလေး ဘာလေးနဲ့ လာမစော်ကားနဲ့”
အပေါ်စကားပိုဒ်သည် ကျွန်တော့်စကားပိုဒ်ဖြစ်ပြီး အောက်

www.burmeseclassic.com

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းနှင့်)

စကားပိုဒ်သည် အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်အရွယ် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်၏ တုံ့ပြန်စကားဖြစ်ပါသည်။

လက်တစ်ချပ်စာခန့်ရှိသော နှလုံးသွေးမှတစ်ဆင့် တစ်ကိုယ်လုံးသို့ သွေးလည်ပတ်လေ့ရှိပြီး နှလုံးသွေးအနေအထားမှာ စိတ်ထဲအခြေပြုကာ အာရုံကိုမှီလျက် အရောင်အသွေး အရှိန်အဟုန် ဓာတ်သဘာဝ ပြောင်းလဲတတ်ကြောင်းတွေကို မသိရှာသော ထိုအဒေါ်ကြီးက၊ ကိလေသာမကုန်သေးဘူးဟု သူ့ကိုယ်သူ ဝန်ခံနေပါလျက် 'လှရပ်ရွာမှာ နေရင်းလည်း နှလုံးကြည်အောင် ဆောင်ရွက်လို့ရပါတယ်... ဟု၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ် ပြောခွင့်ရမှာတဲ့လဲ နော်။

ကိလေသာ ကုန်ကုန် မကုန်ကုန် သာမန်လူတိုင်းနှလုံးသွေးစင်ကြယ်ဖို့အတွက် စိတ်အာရုံစင်ကြယ်ရန်လိုကြောင်း ကျွန်တော် ဘယ်သူတွေကို ပြောပြရင် ကောင်းမလဲ။

စိတ်၊ အာရုံကြောင့် နှလုံးသွေးမှတစ်ဆင့် ခန္ဓာအနေအထား အရှိန်အဟုန် ဓာတ်သဘာဝ ပြောင်းလဲပြီး ဘဝအနေအထားပါ ပြောင်းလဲနေတတ်ကြောင်း ဘယ်သူတွေကို ကျွန်တော်ပြောပြရရင် ကောင်းမလဲ။

လူတော်တော်များများ ကြားနားဖူးသော သြဝါဒတစ်ခု ရှိပါသည်။

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းဖွဲ့ဝေဒနာများ

နိဗ္ဗာန်လိုချင်ရင် သူများအတင်းမပြောနဲ့။
ချမ်းသာလိုချင်ရင် သူများအတင်းမပြောနဲ့။

ထွဋ်ခေါင်ဆရာတော်

အထက်ပါသြဝါဒတော်ကို တစ်ဖက်ပါ အဒေါ်ကြီး ကြားနားဖူးမည်မထင်ပါ။ ကြားနားဖူးစေချင်ပါသည်။ ကြားနားနိုင်စေချင်ပါသည်။

(အင်း... ဒုက္ခ... ဒုက္ခ... အတင်းဒုက္ခ)

www.burmeseclassic.com

[၅]

ထိုးသွင်းဒဏ်ရာ၊ ဓားခုတ်ဒဏ်ရာတို့ကြောင့် မည်သူမဆို သေစေနိုင်ပါသည်။ ပြတ်ရှ ဒဏ်ရာ၊ ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာတို့ကြောင့်လည်း အန္တရာယ်ကြီးစေနိုင်ပါသည်။

အနည်းငယ်မျှသော ထိရှသည် ဒဏ်ရာမျိုးကတော့ အန္တရာယ် သိပ်မကြီးမားတတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ... ပုလင်းကွဲ၊ မုန်ကွဲ၊ သံပြား၊ ဓား အစရှိသည် ထက်သောအရာတို့ဖြင့် ထိရှဖူးသူတိုင်း သိပါလိမ့်မည်။ ရှုသည့်ဝေခနာသည်လည်း တော်တော်တော့ ခံစားရ ပါသည်။ ပိုးဝင်လျှင် သေပင် သေစေနိုင်ပြန်သည်။

ကျွန်တော့်နှလုံးသားယူ... ရှိများမှတစ်ဆင့် ခဏခဏ အထိ အရှ ခံနေရပါသည်။ ခံယူမိသဖြင့် ခံစားရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပါသည်။

ရှုဖန်များသောအခါ ကျွန်တော့်နှလုံးသွေးတို့သည်လည်း အရောင်ပြောင်းသွားနိုင်ပါသည်။ (အရောင်ပြောင်းလျှင် ကျွန်တော် အရှုအရောင်ကြည်လျှင် ကျွန်တော် အမှန်)။ ရှုတဲ့အကြောင်းတွေ ချေးနေမိသဖြင့် အခုလောလောဆယ် ကျွန်တော့်နှလုံးသွေးသည် နှင်စက်အရောင်သို့ ပြောင်းလဲနေပြီဟု ယူဆချင်ပါ၏။ ။

များများ ရှု များများ ပြာ၊
များများ နီ၊ များများ နက်၊
များများ စိမ်း၊ များများ ပုပ်။

2009- Jun 6

2:45 (a.m)

[2010 ဇန်နဝါရီ Perfect မဂ္ဂဇင်း]

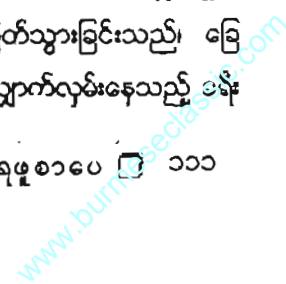
ရှက်

[၅]

လမ်းလယ်ကောင်မှာ ဖိနပ်ပြတ်သွားဖူးပါသလား။ ထိုအဖြစ်
ဆိုးမျိုးကို၊ ကျွန်တော် ခဏ ခဏ ကြုံဖူးခဲ့ပါသည်။

လူ (ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေး) တစ်ယောက်ယောက်၊
ထိုအဖြစ်မျိုး (လမ်းလယ်ကောင်မှာ ဖြစ်သွားလျှင်) တချို့သော လူငယ်
များက ရယ်ချင်သလိုလို၊ လှောင်ချင်သလိုလို မျက်လုံးမျိုးတွေဖြင့်
ကြည့်တတ်၊ ပြုံးတတ်ကြသည်ကို ကြုံဖူးမှ သိမြင်ပေမည်။

ထိုကိစ္စမျိုးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်... တစ်ခါမျှ မရက်
ခဲ့ဖူးပါ။ (အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဖိနပ်ပြတ်သွားခြင်းသည်၊ ခြေ
ထောက်ပြတ်သွားခြင်း မဟုတ်သကဲ့သို့၊ လျှောက်လှမ်းနေသည့် ခရီး

မောင်လှမျိုး (ရင်းချောင်းမြ)

လမ်းကြီး ပျက်စီးကွယ်ပျောက်သွားခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ထိုကိစ္စကို ရှက်စရာကိစ္စဟု တစ်ခါမျှ မယူဆခဲ့ဖူးသည့်အပြင် ပြတ်သွားသော ... ဖိနပ် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ရှိနေသေးလျှင်၊ မပြတ်သော ဖိနပ်တစ်ဖက်ကိုစီးလျက်၊ ပြတ်သောဖိနပ်တစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် သေသေချာချာကိုင်လျက်၊ ပြန်ယူခဲ့ပါသည်။

တချို့က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် (တစ်ဖက်တည်းပြတ်တာကို) နှစ်ဖက်စလုံး လွှင့်ပစ်ခဲ့ကြ၏။ ဒါ ... တော်တော်နဲ့မြောစရာကောင်းသော လုပ်ရပ်ဖြစ်သည်။

ဖိနပ်ပြတ်သွားတုန်းကလည်း ရှက်တတ်ကြသည်။ ပြတ်သွားသည့်တစ်ဖက်ကို ပြန်ချုပ်စီးဖို့ ယူလာရမည်ကိုလည်း ရှက်တတ်ကြပြန်သည်။ ကိုယ့်ပစ္စည်းနှင့်ကိုယ် နှစ်ခါတောင် ရှက်နေကြ၏။

(အင်မတန် ဆုံးရှုံးပါသည်)

တချို့ဆိုလျှင် ပြတ်သည့်ဘက်ရေး၊ မပြတ်သည့်ဘက်ရေး ... (နှစ်ဖက်စလုံး) ကို အေးအေးဆေးဆေးအမှုအရာဖြင့် လွှင့်ပစ်ခဲ့သည့်အပြင်၊ အိမ်မှာ နောက်ထပ် ဖိနပ်တစ်ဒါဇင်လောက်ရှိသည့် အိုက်တင်မျိုးဖြင့်၊ ဝန်းကျင်ကို မသိမသာအကဲခတ်လျက်၊ ကြားထိ သွားတတ်ကြသေးသည်။ အမှန်တကယ်က ထိုသူ၏ အိမ်မှာ နောက်ထပ် မည်သည့်ဖိနပ်မျှ မရှိတော့ပါ။

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေဒနာများ

ဒါမျိုး အိမ်မှာ အများကြီးပဲ ... ဟူသော၊ ကြားဝါချင်စိတ်ကြောင့်လည်း၊ ကိုယ့်ဖိနပ်ကိုယ် ပြန်ကောက်ချုပ်စီးရမည့်အခွင့်အရေး ဆုံးရှုံးရလေသည်။ ရှက်စရာဆိုတာ ဘာလဲဟု သေသေချာချာ မသိဘဲ နဲ့တော့၊ ဖိနပ်ပြတ်တာလောက်ကိစ္စဖြင့် လမ်းလယ်ကောင်မှာ ရှက်နေဖို့ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မတွေ့တော့ဖူးပါ။

ဖိနပ်သည်းကြီးလေး ကျန်နေသေးလျှင်၊ ဖိနပ် အခေါင်ကြီး ရှည်နေသေးလျှင်၊ တွေ့ကရာအချွန်အတက်တစ်ခုခုဖြင့်၊ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာထိုင်ရင်း၊ ပြန်လည်ပြုပြင် မွမ်းမံနေခဲ့သည်များလည်း ရှိခဲ့ပါသေးသည်။

အသားကင်ထိုးသော ဝါးတုတ်ချွန်ချွန်လေးများသည်၊ ဖိနပ်သည်းကြီးပြုတ်ထွက်ရုံမျှလောက်ကို၊ လွန်စွာကူညီနိုင်သော အရေးပေါ်ကိရိယာလေးဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော် အကြံပေးချင်ပါသည်။

အကယ်၍ သင်၏ဖိနပ်သည်းကြီး၊ ခပ်ရုန်းရုန်းလေးဖြစ်နေပြီဆိုလျှင်၊ သင်၊ ပထမဦးဆုံး လုပ်ရမည့်အလုပ်မှာ အသားကင်ဆိုင်

မောင်လှမျိုး (ခရီးစဉ် ၄၆)

တစ်ဆိုင်ကို အမြန်ဆုံးရာဖွေရမည်ဖြစ်ပြီး၊ ရှေးဦးသူနာပြုနည်းအတွက် ဝါးတုတ်ချွန်ချွန်ဖြင့် ထိုးထားသည့် အသားကင်နှစ်ကင်လောက် ဝယ်ယူထားရမည်။ ဖိနပ်ချုပ်ဆိုင် ဘယ်နားမှာလဲ ... ဆိုတာကို ထိုအသားကင်ဆိုင်မှာပင် မေးမြန်းခဲ့ရပေမည်။

ထိုသို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပါလျက်၊ ကံဆိုးမှုကို ရင်ဆိုင် ပြီဆိုလျှင်တော့ (မိန်းကလေးဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားလေးဖြစ်စေ) တူတော်ကဲ့သို့ ပြတ်သွားသောဖိနပ်ကို၊ ကိုယ်တိုင် မွမ်းမံသင့်ပါသည်။

'ယောက်ျားလေးက ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မိန်းကလေးက လမ်းပေါ်မှာ ဖိနပ်ကြီးကိုကိုင်ပြီး တုတ်နဲ့ထိုးနေရမှာဆိုတော့ ရှက်စရာကြီး တစ်ရှက်က နှစ်ရှက် ...' စသော စကားမျိုးဖြင့်၊ ကျွန်တော့် အထွန့်တက်ခဲ့ဖူးသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်အား။ အောက် အတိုင်း ကျွန်တော် ပြောပြဖူးပါသည်။

“လမ်းမပေါ်မှာ ဖိနပ်ပြတ်သွားတာ အထူး ... အင်မတန် ရှက်စရာကောင်းတဲ့ကိစ္စကြီးပါလား။ လို့ ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂက ပြောထားသလား”

“အဲဒီလိုတော့ ... မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“လူရှေ့ သူရှေ့ လမ်းမလယ်ကောင်မှာ ဖိနပ်ပြတ်သွားတာ၊ ဖိနပ်ထိုင်ပြင်ရမှာကို နင် ရှက်တာ”

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေဒနာများ

ပေါ့”

“အင်း ရှက်တယ်”

“မရှက်နဲ့လို့တော့ မထားပါဘူး။ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ ကိုယ်ပဲ။ လွတ်လပ်စွာ ... ရှက်။ တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်။ အဲ ... ပြောပြထားချင်တယ်။ လိုရင် ... သုံးပေါ့”

“ပြော”

“လမ်းမလယ်ကောင်၊ လူရှေ့သူရှေ့မှာ ဖိနပ်ပြတ်တာကို ရှက်တတ်တယ်ဆိုရင်၊ ဖိနပ်ပြတ်တာ ထက် နိဗ္ဗိကျတဲ့ ပိုပြီးရှက်ဖို့ကောင်းတဲ့ ပိုပြီးဆိုးရွားတဲ့ အမှားမျိုး လူ့နောက်ကွယ်မှာ မလုပ်မိစေနဲ့”

‘ဘာမှမဆိုဘူး’ ... ဟု ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောပါသည်။

“လူမသိ သူမသိ လာဘ်စားနေတဲ့သူနဲ့၊ လမ်းမလယ်ကောင်မှာ ဖိနပ်ပြတ်နေတဲ့သူ၊ ဘယ်သူက ပိုရှက်ဖို့ကောင်းသလဲ ...”

ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းမရှိဘဲ နီးစပ်ရာကို ဒူးထောက်ကျွန်ခံပြီး ထည့်ပါကြွယ်ဝနေတဲ့သူနဲ့ လမ်း

မောင်လှမျိုး (ချင်းစောင်း(၆))

ပေါ်မှာ ကိုယ့်ဖိနပ်ကိုယ် ထိုင်ချုပ်နေတဲ့သူ၊ ဘယ်သူက ပိုရှက်ဖို့ကောင်းလဲ ...။

ဘဝတူ လူ ... အချင်းချင်းအပေါ် မစာနာမညှာတာတတ်တဲ့ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာရင် ပြီးရောဆိုတဲ့ လူစားမျိုးနဲ့ ကိုယ့်ဖိနပ်ကိုယ် ပြတ်သွားတာတောင် နှမြောတတ်တဲ့သူ၊ ဘယ်သူ ရှက်သင့်သလဲ”

‘ဘာမှမဆိုင်ဘူး’ ... ဟု၊ ကောင်မလေး မပြောတော့ဘဲ ... ‘ဪ ... ဟုတ်သားပဲ’ ... ဟု၊ လေသံနဲ့စွာ ပြောသွားသည်။

ရှက်နေသူကို မည်သူမျှ လာကူညီပုံမည် မဟုတ်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သင် ရှက်သွားမှာစိုးသောကြောင့်ဖြစ်၏။

အကယ်၍သာ သင်သည် မရှက်မရွံ့ဘဲ ကိုယ့်ဖိနပ်ကိုယ် တုတ်ချွန်ချွန်လေးဖြင့် ဟိုထိုး ဒီထိုးလုပ်နေပါက ဒီထက်ပိုကောင်းသော အချွန်အတက်တစ်ခုခုဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်က သင့်ကို လာကူညီ

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေဒနာများ

မိလိပ်မည်။

လောကဝန်းကျင်၌၊ လှောင်ပြောင်ပြက်ရယ်လျက်၊ စာနာထူးဆန်းပေးကာ စပ်စုရုံ စကားတင်းဆိုရုံမျှသာ စိတ်ဝင်စားသူတွေ နှုတ်သကဲ့သို့၊ စာနာထောက်ထားစွာ ကူညီရိုင်းပင်းတတ်သူများ သည်း၊ ရှိနေနိုင်ပါသည်။

အရေးကြီးတာက သင်ကိုယ်တိုင် မရှက်သင့်သည်ကို မရှက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ရှက်သင့်သည်ကိုတော့ သေသေချာချာ ရှက်တတ်ရမည်။

[၂]

“ငါ့နာခေါင်းပြင်ရဦးမယ်။ ပိုက်ဆံက မရှိတော့။
 အမှန်က တစ်ကိုယ်လုံး ပြင်ချင်တာ”
 “နင့်နာခေါင်းက ဘယ်မှာပြင်မှာလဲ။ ငါက
 ... ဟို ...”
 “...။ ...”

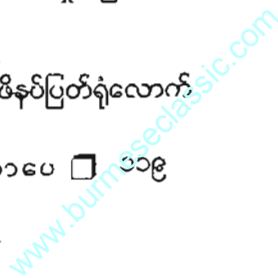
သင် ...။ မယုံကြည်လျှင် နေပါ။ မယုံကြည်ခွင့်ရှိပါသည်။
 အထက်ပါ စကားလုံးများကို အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးဝန်းကျင်ရှိသော
 မိန်းကလေးသုံးဦး ကျွန်တော် ထမင်းစားနေသော လမ်းဘေးထမ်း
 ဆိုင်လေးထဲတွင် ကျွန်တော်၏နှစ်တောင်အကွာလောက်၌ ဂုဏ်ယူ

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းဖွဲ့ဝေဒနာများ

ကြားဝါစွာ ပြောဆိုနေကြသော စကားလုံးများဖြစ်ပါသည်။
 သင် ... မယုံကြည်လျှင် နေပါ။ မယုံကြည်ခွင့် ရှိပါသည်။
 လမ်းပေါ်တွင် ဖိနပ်ပြတ်လျှင် ဘယ်တုန်းကမျှ မရှက်တတ်
 သော လူလယ်ကောင်မှာ လုံချည်ကွင်းသိုင်းပြီး လျှောက်ဖို့ကိုပင်
 ဖိတုန်းက မရှက်တတ်ခဲ့သော၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် ဘယ်သူ့ကိုမျှ ဂရု
 မစိုက်တတ်ခဲ့သော၊ ပေပေတေတေ ကျွန်တော်လိုကောင်က အထက်
 မှာ (ညစာစားနေရင်း နီးကပ်ကျယ်လောင်စွာ ကြားနာခဲ့ရသည့်) ည
 စကားများကို ကြားကြားချင်း အလွန် ... အင်မတန် ... တော်
 ဆော်လေး ... သိပ်ပြီး ... နားရှက်ခဲ့ပါသည်။

အကယ်၍ အဲဒီမိန်းကလေးတွေ လမ်းလယ်ကောင်မှာ ဖိနပ်
 ပြတ်မည်ဆိုပါလျှင် သူတို့ ... ထိုအရက်စိတ်ဖြင့် ပွဲချင်းပြီး ကွယ်လွန်
 သွားနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ... ဒါပေမဲ့ ... ဟို ... အဲဒီ သူတို့ ဂုဏ်
 ယူစွာ ပြောဆိုခဲ့ကြသော စကားလုံးများက အမှန်တကယ်
 ကျွန်တော်ပါ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားရလောက်အောင် တုန်လှုပ်ဖွယ်
 ကြသည်ကိုတော့ သူတို့သိအောင် ကျွန်တော် မည်သို့မျှ မကြိုးပမ်းမိ
 သေး။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော် တော်တော်ရှက်ပြီး တော်
 ဆော်လေး ပျို့အန်ချင်ခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်၏။

မိတ်ဆွေခင်ဗျား ...။ လမ်းပေါ်မှာ ဖိနပ်ပြတ်ရုံလောက်

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

ကို မရှက်ကြဖို့ကိုသာ ကျွန်တော် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပြောခွင့်ရှိပါသည်။ ကျန်တာတော့ သိပ်ပြောခွင့်မရှိပါ။

ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဆိုတော့၊ သူတို့ ... သူတို့ ... သူတို့ ... တစ်တွေမှာ၊ မိဘ၊ ဆရာ၊ ဆွေတွေ၊ မျိုးတွေ ... ရှိနေကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။ (အို ... မိတ်ဆွေတို့။ ဘယ်မှာဖိနပ်ပြတ်ပြတ် မရှက်ပါနှင့်)

“ငါ ဘာကိုမှ မကြောက်ခဲ့ဘူး၊ သူငယ်ချင်း။ သေမှာလည်း မကြောက်ဘူး။ သတ်မှာလည်း မကြောက်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ငါ ... အခု ကြောက်သွားပြီ။ သေမှာ သတ်မှာကို ကြောက်တာ မဟုတ်ဘူး။

မသေခင်မှာ မကောင်းမှုကို ပြုမိမှာ ကြောက်တတ်လာပြီ”

“ဘာ ... ဖြစ်လို့လဲ”

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေဒနာများ

“အကောင်းစားတွေ နည်းသွားပြီ ... ဆိုတာ။ ငါ ... သိလိုက်လို့”

“ဟိုတုန်းကတော့ ဘာမှ မကြောက်ဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်။ ဟိုတုန်းက ဘာမှ၊ ဘာကိုမှ မကြောက်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ... အကြောက်မရှိတဲ့သူက အရှက်တော့ ရှိသင့်တယ် ... လို့၊ တွေးမိတာ။ အခု ...

ကြောက်သင့်တာကို ကြောက်ပြီး ရှက်သင့်တာကို ရှက်နေပြီ။ အဲ ...

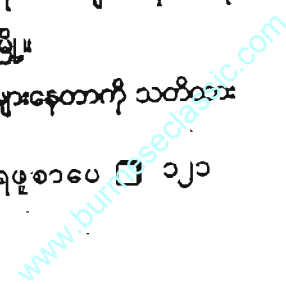
ဖိနပ်ပြတ်တာတော့ မရှက်ဘူး”

ကျွန်တော့် စကားဟောင်းကြောင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ရယ်မောသည်။

“မင်း ... တွေးမိတာကို ပြောပြလေ။ ငါ့ကို ...”

“ဟိုဟာလည်း လိုချင်၊ ဒါလည်း လိုချင်။ ဟိုလူ့ကို သတ်ချင်၊ ဒီလူ့ကို ဆော်ချင်။ ဟိုဟာကို မကျေနပ်၊ ဒီဟာကို မနှစ်မြို့။

စိတ်ထဲ တော်တော်များနေတာကို သတိထား

မောင်လှမျိုး (ချင်းစာရေးခြံ)

ပြီး ကြည့်လိုက်မိတာ။ ငါ့စိတ်က စိတ်နဲ့မတူဘဲ အမှိုက်ပုံကြီးနဲ့ တူနေတယ်။

စိတ်ထားလှဖို့ လိုပေသည်လို့ ဒီလောက် သိချင်းတွေ အော်အော်ဆိုပါလျက် ငါ့စိတ်က မလှတဲ့ အပြင် ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်နေတာကွ။

ကိုယ့်အညစ်အပတ်ကို ကိုယ့်ဘာသာတွေ့၊ ကိုယ့်ဘာသာရှုံ့ပြီး ကိုယ့်ဘာသာရှက်မိသွားတာ လောက်၊ ရှက်ဖို့ကောင်းတာ မရှိဘူး။

“ဒါ ... ရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူး။

ဒါ ... ကြည့်နူးစရာပါကွ”

ကျွန်တော် မကြည့်နူးဖြစ်ခဲ့ပါ။

“တော်တော်များများက စိတ်ကိုကြည့်၊ စိတ်ကိုကြည့်ပဲ ပြောနေကြတယ်။

ညစ်ပတ်နေတဲ့စိတ်ကို မရှက်တတ်တဲ့ စိတ်နဲ့ ကြည့်နေလို့ကတော့ ...

အညှီအပုပ် မစင်တွေထဲ လောက်ထိုးနေတာကို၊ တိမ်စိုင့်တိမ်လိပ်တွေထဲ နတ်သမီး၊ နတ်သားတွေ၊ က၊နေတယ်ပဲ ထင်တော့မှာပေါ့။

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေဒနာများ

ညစ်ပတ်တဲ့စိတ်ကို ရှက်တတ်တဲ့စိတ်နဲ့ကြည့်မှ ၊ ဘယ်ဟာ တကယ့်အရှက်တရား၊ ဘယ်ဟာ တကယ့်အကြောက်တရားဆိုတာ သိမှာ”

‘စိတ်ကတော့ အဓိကပဲဆို’ ... ဟု၊ သူ မေးပြော ပြောသည်။ ကျွန်တော်က ...

“ဟုတ်တယ်။ စိတ်က အဓိကပဲ။ အဲ ... အဓိက အခြေခံပဲ။ ပြီးတော့ စိတ်က ရုပ်နဲ့ အတူ၊ တစ်ပြိုင်တည်း ပျက်တယ်။ ဘယ်စိတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ မမြဲဘူး။ ပျက်တယ်။ ပျက်ဖို့ခံယဉ်းတာ ... ဉာဏ်”

“ဉာဏ်က ... မပျက်ဘူးလား”

“အင်း ... မပျက်ဘူး။ မင်းကို၊ ငါ ... တစ်ခုမေးမယ်”

“မေး”

“ငယ်ငယ်က ချော်လဲတုန်းက ခြေထောက်ပဲ့သွားတာ နာတယ်မဟုတ်လား”

“နာတာပေါ့”

“အခု အဲဒီနာတဲ့စိတ်၊ ရှိသေးလား”

‘မရှိတော့ဘူး’ ... ဟု၊ သူ ဖြေ၏။

မောင်လှမျိုး (ရင်း၊ ခေတ်(၁၅))

“ငယ်ငယ်က သင်ခဲ့တဲ့ တစ်အပေါင်းတစ်ညီမျှခြင်း နှစ်။ မင်း... မေ့ပြီလား”

“ဟာ... အဲဒါတော့ မမေ့ဘူး။ အခုထိ မှတ်မိနေတယ်လေ”

“အေး... အဲဒါဉာဏ်၊ ရိုးရိုးမှတ်ဉာဏ်။ အဲဒီမှတ်ဉာဏ်တောင် ဒီလောက် ခိုင်မာနေရင် မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဉာဏ်မျိုးလဲလို့ တွေးပြီး လေ့လာသင့်တယ်”

“မင်း တရားရသွားတာလား”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး။

ငါ... ရှက်တတ်သွားတာ။ ရှက်တတ်မှလည်း ကြောက်တတ်တယ်ကွ”

“မင်း... ငါ့ကို ဘာညွှန်ကြားမလဲ။ ငါ... မင်းလို ရှက်တတ်ချင်လို့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါက ဖိနပ်ပြတ်တာလောက်တောင် ရှက်စိတ်နှုတ်တယ်လေ”

“ငါ ဘာမှ မညွှန်တတ်ပါဘူး။ ငါက လူဆိုးပါ။ လမ်းသရဲပါ။ ဘာမှမကြောက်တတ်ခဲ့တဲ့ကောင်

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းဖွဲ့ဝေဒနာများ

ပါ။

လမ်းသရဲတစ်ယောက်က ဘာသင်တတ်မှာလဲ။ အေး... မင်း တိုက်ဆိုင်ရင်တော့ ယူပေါ့။

ဖိနပ်စီးပြီး ခရီးသွားတာဟာ ဖိနပ်က ခရီးသွားတာမဟုတ်ဘူး။ ဖိနပ်က ခရီးကို ထောက်ပံ့ရုံပဲ ထောက်ပံ့တာ။

လူဉာဏ်ကသာလျှင် ခရီးကို ဦးဆောင်တယ်”

“ငါ နားမလည်ဘူး”

“နားမလည်လည်း စကားလုံးအဖြစ်ပဲ မှတ်ထားမို့ကွာ။ နောက် အဆင်ပြေမှ ယူသုံးပေါ့။

စိတ်က... အရာရာကို အခြေခံတယ်။

ဒါပေမဲ့... ဉာဏ်ရဲ့လက်အောက်ခံပဲ။

ဒါပေမဲ့... ဉာဏ်ဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်လာဖို့ စိတ်ကို အရင်အခြေခံရတယ်”

“အင်း”

“ထပ်ပြောမယ်။ ဘယ်ခရီးသွားသွား ဖိနပ်လိုတယ်။ ဖိနပ်ကို စီးနင်းသွားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခရီး

မောင်လှမျိုး (ရင်းချောင်းဖြ)

တစ်ခွင်လုံးကိုတော့ ဉာဏ်ကသာလျှင် ဦးဆောင်
တယ်။

တကယ့်ခရီးအဆုံးကို ရောက်သွားရတာဟာ
စိတ် ... မဟုတ်ဘူး။

ဉာဏ်”

“အေး”

“စိတ်ကို စိတ်နဲ့ကြည့်ဖို့ သတိလိုတယ်
သတိနဲ့ ကြည့်ပြီး သတိထားလာတတ်တဲ့အခါ၊ ရှင်
တတ်တဲ့စိတ်ဖြစ်တယ်။

ရှက်တတ်တဲ့စိတ်ကို အခြေခံလိုက်တာနဲ့
ဘယ်အရာ ... ဘယ်ကိစ္စဟာ ရှက်စရာ၊ ဘယ်အရာ
... ဘယ်အဆဟာ ကြောက်စရာလို့၊ သိ ...
... ခံယူနိုင်လာတာ။ အဲဒါ ... ဉာဏ်”

“ဪ”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ ‘အင်း’၊ ‘အေး’၊ ‘ဪ’ ... အဆုံး
ကျွန်တော်က ...

“မင်း ... ဖိနပ်ပြတ်ရင် ရှက်ဦးမှာလား”

“ဟင့်အင်း ...။ ဒါပေမဲ့ ... ငါ ... အ

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းဖွဲ့ဝေဒနာများ
ရှက်နေတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းပြောတာတွေကို ငါ ... နားမလည်လို့”

“မရှက်ပါနဲ့ကွာ။ တကယ်ရှက်တယ်ဆိုရင်
တော့ စိတ်နဲ့ မရှက်နဲ့၊ ဉာဏ်နဲ့ရှက်။

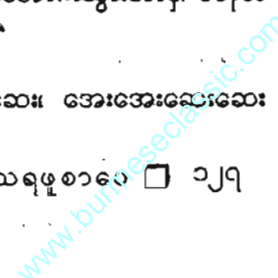
ဉာဏ်နဲ့ ရှက်တတ်ပြီဆိုရင် လမ်းသေးမှာ
ထမင်းစားရမှာလည်း မရှက်တော့ဘူး။ အင်္ကျီအနွမ်း
လေး ဝတ်ရတာကိုလည်း မရှက်တော့ဘူး။

နိုင်ငံခြားမှာ ဈေးဝယ်မထွက်နိုင်လို့လည်း မ
ရှက်တော့ဘူး။ ကားမစီးနိုင်တာကိုလည်း မရှက်
တော့ဘူး။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ... သူက အရေးကြီး
တာကိုပဲ ရှက်တတ်သွားပြီး၊ တခြားအရေးမပါတဲ့ကိစ္စ
တွေမှာ ... လုံးဝ ... မရှက်တော့ဘူး။

ဥပမာ လမ်းမလယ်ကောင်မှာ ဖိနပ်ပြတ်ရင်
ငါ့ရဲ့ကိုယ့်ကျင့်သီလ ပြတ်တောက်သွားတာမှ မဟုတ်
တာလို့ တွေးပြီး ...

အေးအေးဆေးဆေး။ အေးအေးဆေးဆေး

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

...ဖြစ်သွားတာ”

ပြောပြီး ကျွန်တော် ပြုံးနေလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းထံတွင် ရှက်ပြီးပါးပါးလေးမျှသာ ကျွန်
တော့သည်။ ဖိနပ်ပြတ်တာလောက်ကို သူ ... ရှက်ချင်တော့မည်
မဟုတ်။ ။

2009- Nov 15

12:00 (p.m)

[Perfect မဂ္ဂဇင်း၊ မတ် ၂၀၁၁]

လောကဗတ်စာ

[၁]

ဟေး... မောင်လှမျိုး။ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး
 ငါ့ကို ခဏခဏ အော် အော်ခေါ်နေတဲ့ကောင်။ မင်း ဘာကောင်လဲ။
 အသင်လောက၊ အသင်လောကနဲ့ ငါ့ကို မင်း ဘာဖြစ်လို့
 လှမ်းလှမ်းခေါ်နေတာလဲ။ မင်းတင်မဟုတ်ဘူး။ တချို့လူတွေသည်း
 ငါ့ကို လှမ်းလှမ်းခေါ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်နေကြတာလဲ။
 တချို့များ ပြောကြသေးတယ်။ 'လောကကြီးက မာယာ
 များသလေး၊ ဘာလေးနဲ့'။ မင်းတို့တစ်တွေ မှားနေကြပြီ မောင်လှမျိုး။

* * *

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေဒနာများ

ဆိုတာ တကယ်မရှိပါဘူး။ အဝန်းအဝိုင်း အကန့်အသတ်တစ်ခုခုကို ခေါ်ဝေါ်တဲ့ အမည်နာမပါကွာ။

ဥပမာ ပြဿာတွေရှိတဲ့နေရာ အခြေအနေ၊ အဝန်းအဝိုင်း၊ အကန့်အသတ်ကို ပြဿာလောကလို့ခေါ်ပြီး နတ်တွေရှိတဲ့နေရာ အခြေအနေ၊ အဝန်းအဝိုင်း၊ အကန့်အသတ်ကို နတ်လောကလို့ ခေါ်ကြသလို မင်းတို့လူတွေရှိတဲ့နေရာ၊ အခြေအနေ၊ အဝန်းအဝိုင်း၊ အကန့်အသတ်ကို လူ့လောကလို့ ခေါ်ကြတာလေကွာ။

ဘယ်မှာလဲ ... ငါ့ခန္ဓာကိုယ်။ ဘယ်မှာလဲ ငါ့အဝန်းအဝိုင်း။ ဘယ်မှာလဲ ငါ့လုပ်ပိုင်ခွင့်။

'လောကကြီး' လို့ အခေါ်ခံရတဲ့ ငါ့မှာ ငါ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်လောက မရှိပါဘူး။ မင်းတို့လူတွေသာ ပညတ်အားဖြင့် တကယ်ရှိနေကြတာပါ။

လူတွေရှိတဲ့နေရာဒေသမို့လို့ လူ့လောကလို့ ခေါ်ကြတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။

မင်းတို့ ... လူ့အချင်းချင်း၊ လူ့အဝန်းအဝိုင်းထဲမှာဖြစ်တဲ့ ပြဿနာတွေကို မင်းတို့ဘာသာ နည်းပေါင်းစုံနဲ့ ရှင်းကြ၊ လင်းကြ၊ ရင်ဆိုင်ကြစမ်းပါကွာ။

'အို ... အသင်လောက' ... လို့ အော်အော်ခေါ်ပြီး ငါ့ကို

၂၂

မင်း ... သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦးကွာ။ 'လောကကြီး' ... လို့ မင်း ခေါ်ခေါ်နေတဲ့ ငါက 'လောက' ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရပဲ ရှိတာပါကွာ။ တစ်ခုခုကို စီစဉ်ဖန်တီးနေတဲ့ အကောင်ပလောင်ကြီးအဖြစ် ရှိနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခေါ်ဝေါ်ဖို့အတွက် အမည်အတစ်ခံရတဲ့ သညာတစ်ခုပါပဲကွာ။

ဒါကို မင်းသိလျက်နဲ့ ... 'အို ... အသင်လောက' လို့ အော်အော်ပြီး ငါ့ကို တိုင်တည်သလိုလို၊ မကျေနပ်သလိုလိုနဲ့ ငါ့အပေါ် မင်း အပြစ်တွေ ပုံချလွန်းတယ်ကွာ။

နောက်နောင် အပြောအဆို ဆင်ခြင်စမ်းပါကွာ။ လောကကြီး

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

တရားခံမရှာချင်စမ်းပါနဲ့။ မင်းရော၊ တချို့လူတွေရော၊ ငါ့ကို ခဏ
ခဏ နာမည်ဖျက်တယ်။ ဘာတဲ့... 'လောကကြီးက မတရားဘူး'
... ဆိုလား၊ 'မမျှတဘူး' ဆိုလား။ ပြီးတော့ 'လောကကြီးက မမြင်
ချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်' ... ဆိုတာ ပါသေးတယ်။ မင်း တော်
တော်ဆိုးတာပဲ မောင်လှမျိုး။ ငါ မင်းကို ဘာလုပ်လို့လဲကွာ။ နောက်
ပြီး လူတွေကို ငါ ဘာလုပ်လို့လဲ။

[၃]

တချို့များ သိချင်ထဲတောင် ထည့်ဆိုလိုက်သေးတယ်။
'လောကကြီးကို ခါးစောင်းတင်မယ့်လူစား' ... တဲ့။ မင်းတို့လူတွေ
ကို ထိလို့၊ တို့လိုများရရင် ကိုင်များ ပေါက်ကြဦးမလား မသိဘူး။
မင်းရဲ့မိတ်ဆွေတချို့ မင်းအပေါ် အခွင့်အရေးယူသွားကြ
တာ၊ နောက်ကျောကို တားနဲ့ထိုးသွားကြတာ၊ မင်းဘာသာ ညံ့လို့
ဆိုလိုက်ရတဲ့ကိစ္စ။ ငါနဲ့ ဘာဆိုလဲ။

အဲဒါကို ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင်။ 'မိတ်ဆွေနဲ့ ရန်သူ၊ ခွဲခြား
ထုတ်အောင် သင်ကြားပေးပါ အသင်လောက' ဆိုပြီး မင်း... ငါ့ကို
ဥဿနာ ရှာတယ်လေ။ တချို့လူတွေလည်း ငါ့ကို ပက်ပက်စက်

www.burmeseclassic.com

မောင်လှမျိုး (မင်းချောင်း(၆))

စက် ပြောကြပါသေးတယ်။ 'လောကကြီးကို စိတ်နာတယ်' တဲ့။

အမှန်က သူ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ လူတွေကို စိတ်နာတယ်လို့ ပြောရမှာ။ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ငါ့နာမည်က ကန့်လန့်ကန့်လန့်နဲ့ ပါသွားရတယ် မသိဘူး။

ငါ့အထင်တော့ မင်းရော၊ အဲဒီလူတွေရော၊ ကိုယ် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရတဲ့ လူအချင်းချင်းရဲ့ အဖိအစီးကို၊ ဒါမှမဟုတ်၊ ကိုယ် ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်နေရတဲ့ ပြဿနာ၊ အခက်အခဲတွေကို၊ တွန်းလှန်ဖြေရှင်းဖို့ မတတ်နိုင်ကြတော့တာနဲ့ အနားတွေတဲ့ ခွေးပိန်တစ်ကောင်ကို ခြေထောက်နဲ့ ဆောင့်ကန်သလိုမျိုး၊ ငါ့ကို ဝိုင်းပြီး ဆောင့်ကန်ချင်ကြတာများလားဟင်။

ငါနဲ့ မဆိုင်ရေးချ မဆိုင်ပေါင်ကွာ။ လူတွေနေတဲ့ ကမ္ဘာ နိုင်ငံအချင်းချင်း၊ နိုင်လိုမင်းထက် လုပ်နေခဲ့ကြတာ။ ထစ်ခနဲဆို အကြောင်းပြမယ် တကဲကဲ လုပ်နေကြတာ၊ ငါနဲ့ဆိုင်လို့လား။ မင်းတို့ လူအချင်းချင်း ထိန်းရမှာကွ။

အဓမ္မပြုသူကို ဓမ္မနဲ့အညီ၊ မောက်မာသူတွေကို တရားဥပဒေနဲ့အညီ၊ ဆိုးသွမ်းတဲ့လူတွေကို စည်းကမ်းတွေနဲ့အညီ၊ မင်းတို့ မင်းတို့၊ မင်းတို့ လူအချင်းချင်း ထိန်းသိမ်းဆောင်ရွက်ကြရမှာလေ။ တိရစ္ဆာန်ထဲမှာ ခွေးသူခိုးရှိသလို လူတွေထဲမှာလည်း (လူ

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းမြို့ဝေဒနာများ

သူခိုးရှိတတ်တာပဲ မဟုတ်လား။

“အို... အသင်လောက။ ထိုသူများကို သင် လက်မခံပါနဲ့... လို့၊ မင်း အော်ဦးမလို့လား မောင်လှမျိုး။ မင်း အဲဒီလို ကြောင်တောင်တောင်တွေ မလုပ်စမ်းပါနဲ့တော့။

ခွေးရှားတစ်ကောင်ကိုတောင် ခွေးတွေ ဝိုင်းကိုက်ခဲ့သေးတာပဲ။ လူထဲမှာရှိတဲ့ လူ့တိရစ္ဆာန်တွေကို လူတွေရဲ့ဥပဒေတွေ၊ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေနဲ့ ဝိုင်းဝန်းအရေးယူနိုင်ကြရမှာပေါ့။ အဲဒါ လူ့ကိစ္စ၊ လူ့ပြဿနာ။

လောကကြီးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲကွာ။ ကိုယ်လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို ကိုယ့်ဘာသာ သေသေချာချာ မလုပ်နိုင်တဲ့အခါတိုင်း၊ လောကကြီးက မျက်စိကန်းနေတယ်လို့တော့ မင်း မစွပ်စွဲပါနဲ့။ လောကကြီးဆိုတာ မရှိပါဘူး။

မင်းတို့ လူတွေကိုယ်တိုင်သာလျှင် လူ့လောက ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလူ့လောကကို ဘယ်သူတွေ ဖျက်နေတယ်လို့ မင်းထင်သလဲ။ ဟေး... မောင်လှမျိုး။ မင်း သေသေချာချာ မှတ်ထားစမ်းပါ။ လူ့လောကကို ဘယ်တိရစ္ဆာန်မှ လာမဖျက်ဘူး။

www.burmeseclassic.com

အထယ်။

တချို့ဒေသနယ်နိမိတ်ထဲကို သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေဝင်မှာစိုး
နည်းရိုးခြား၊ တံခါးပိတ်ရတာက ထားပါတော့။

လူ့ရပ်၊ လူ့ရွာ၊ မြို့လယ်ကောင်၊ လူတွေချည်းပဲ နေထိုင်
ကြတဲ့ဒေသမှာ၊ သော့တွေခတ်ထားကြရတာ။ ကျွဲတွေ၊ နွားတွေ၊
ကျားတွေ၊ ခြင်္သေ့တွေ၊ အိမ်ထဲဝင်ပြီး ခိုးဆိုးစားသောက်မှာစိုးလို့
အော့ မဟုတ်တန်ပါဘူး။

သူခိုးတက်မှာစိုးလို့၊ အနုကြမ်းစီးမှာစိုးလို့ မဟုတ်လား။
ထူတွေနေတဲ့ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ လူက လူကို ပြန်ကြောက်နေရတဲ့
အခြေစိုက်ကြီးကို ဘယ်တိရစ္ဆာန်ကမှ ဖန်တီးထား မဟုတ်ပါဘူး။

ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးမှာ သော့မခတ်ရတဲ့နိုင်ငံရှိရင် ငါ့ကို ပြော
ပြမ်းပါကွာ။ သော့တွေ ရှိနေသေးသမျှ မင်းတို့ လူ့ကမ္ဘာကြီး မငြိမ်း
ချမ်းနိုင်ဘူး မောင်လှမျိုး။

သူခိုးတွေ၊ ဓားပြတွေ၊ လူ့အန္တရာယ်ကို ငါ (လုံးဝ) မဖန်တီး
ခဲ့ပါဘူးကွာ။ သံချေးဆိုတာ သံထဲက ထွက်လာသလို လူဆိုးဆိုတာ
လည်း မင်းတို့လူတွေထဲကပဲ ထွက်လာကြတာ မဟုတ်လား။ အဲဒါ
ဒါနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ။

[၄]

သံကို သံဖျက် သံချေးတက်ဆိုတာ ကြားဖူးတယ်။

ကမ္ဘာကြီး ပူနွေးလာအောင် ဘယ်မျောက်တွေကမှ လာလုပ်
တာမဟုတ်ဘူး။ ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ်တွေ လေထုထဲမှာ ပေါများ
လွန်းပြီး အိုဂျင်လွှာပျက်စီးအောင် ဘယ်ဂြိုဟ်သားတွေကမှ လာလုပ်
တာမဟုတ်ဘူး။

ကမ္ဘာလောကကို မီးလောင်တိုက်တွင်းနေတာ မင်းတို့လူ
သားတွေပဲကွ မောင်လှမျိုးရ။

လူနေအိမ်တွေမှာ သော့ခတ်ရတယ်။ အဆောက်အအုံတွေ
မှာ သော့ခတ်ရတယ်။ မြို့ရွာနယ်နိမိတ်သတ်မှတ်ပြီး စည်းရိုးခြား

[၄]

နောက်နောင် မင်း ငါ့ကို အပြစ်ဖို့တဲ့ လေသံကြီးနဲ့ အော်
မခေါ်ပါနဲ့ကွာ။

ကမ္ဘာနိုင်ငံအကြီးကြီးက ဘယ်လောက်ကြီးတဲ့ သမ္မတကြီးနဲ့
ဖြစ်ပါစေ (ကမ္ဘာတစ်ခွင်လုံး ငြိမ်းချမ်းဖို့ မပြောနဲ့) သူ့တစ်နိုင်ငံတည်း
ကိုတောင် အလုံးစုံပြီးပြည့်စုံအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းမရှိပါဘူးကွာ။

ရှိတယ်ပဲ ထာ။ သူ့နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားအားလုံးကို အပါယ်
မကျအောင်၊ သံသရာမလည်အောင်၊ အဓိယာဖြစ်အောင်၊ တကယ်
ချမ်းသာခြင်းအစစ်ကို ရှာဖွေအောင်၊ စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်
ပါဘူး။

၁၄၀ □ စိန်သရဖူစာပေ

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းမွဲဝေဒနာများ

ပုထုဇဉ်က ပုထုဇဉ်ကို အုပ်စိုးနေကြတဲ့ မင်းတို့ကမ္ဘာ။
မင်းတို့ပြဿနာနဲ့ မင်းတို့။

ဦးထောင်ပဲ့နင်း၊ အိမ်ရှေ့ပူ၊ အိမ်နောက်မချမ်းသာ။ ပစ်လိုက်
ခတ်လိုက်။ သေလိုက် ငိုလိုက်။ နိုင်လိုက် ရွံ့လိုက်။ အေးလိုက် ပူ
လိုက်။ တက်လိုက် ကျလိုက်။ အော်လိုက် ဟစ်လိုက်နဲ့။ လက်ပံပင်
တို့၊ ဆက်ရက်ကျနေတဲ့ ကမ္ဘာ။

ဘာလိုနေမှန်းမသိဘဲ၊ လိုမယ်ထင်တာတွေ လျှောက်လုပ်နေ
ကြတဲ့ကမ္ဘာ။

အဲဒီကမ္ဘာကြီးထဲမှာ မင်း စိတ်တိုင်းကျကျ မကျကျ မင်း
ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး နေစမ်းပါ။ ဒါမှမဟုတ် 'အသင်
လောက' ... လို့၊ မအော်ဘဲ ... 'ဟေ့ ... လူ့လောက' ... လို့၊
မင်း ပြတ်ပြတ်သားသား အော်လိုက်စမ်းပါ။

ငါကတော့ ဝေါဟာရအဖြစ်သာ ရှိနေရသူမို့ လောက ...
လောကလို့ ပြောသံကြားတိုင်း ငါ ဘာမှမဖြစ်ပါ။ မင်းလည်း ဘာမှ
မဖြစ်အောင် နေကြည့်စမ်းပါကွာ။ ။

2009-May 26

2:36 (a.m.)

[2009 ဩဂုတ် Perfect မှု့ခင်း]

စိန်သရဖူစာပေ □ ၁၄၁

ကိုယ်ကိုယ် ကိုယ် ... ကယ်

[၁]

“လုပ်ပါဦး ဆရာနိတာရယ်၊ စာမေးပွဲက
နီးနေပြီ၊ မြစ်ကမ်းစပ်မှာ သွားသွားထိုင်နေလို့၊
ပြီးတော့... ငိုနေတယ်”

ဒါမျိုးက ကျွပ်ကြားဖူးတာ၊ များနေပြီ။ ဘာပြောရမယ်၊
ဘာလုပ်ခိုင်းရမယ်ဆိုတာ ကျွပ်က ဒက်ခနဲ သိတာ။ စာမေးပွဲနီးရင်
စာသိပ်မပိုင်တဲ့ ကလေးတွေက နည်းနည်းတော့ ကြောက်တာပေါ့ဗျာ။
မိန်းကလေးဆို များများကြောက်ရော။

ကြောက်တာကို ကြောက်တယ်... လို့ မသိမ်တိက ဝန်းခံ
ချင်တော့ လူရှင်းတဲ့နေရာသွား။ ပြီးတော့... ကြောက်စိတ်နဲ့ ငိုမိ

မောင်လှမျိုး (ဆုတောင်းခြင်း)

တာနေမှာပေါ့။ ဒါမျိုး အကြိမ်များလာတော့ မိဘတွေက ဟိုလိုလို ဒီလိုလို ထင်ကုန်ကြတာပေါ့။ မိဘက ထင်ရတဲ့ကြားထဲ သားသမီးတွေမှာ ဟိုက,လာတာလိုလို ဒီက,လာတာလိုလိုတွေ ပြောကြဆိုကြတော့ ဒါ ... သားသမီးအတွက် အကွက်ဆိုက်တာပေါ့။

စာမေးပွဲနီးရင် ငါ ... ဒီလိုလေး မှိုင်းပြထားလိုက်ရင် အကယ်၍ ကျသွားခဲ့ရင်တောင် အဖြစ်လွတ်တာပေါ့ ... လို့ စွဲသွားတတ်ကြတာကလား။ အဲဒီ အစွဲလေးတွေကြောင့် တကယ်ထင်ပြီး အကျင့်ဖြစ်သွားကြတာလေ။

အခု ... ဒီကလေးမလည်း ဒီအတိုင်းပဲ နေမှာပေါ့။ စာမေးပွဲနီးတိုင်း ဒီလိုဖြစ်နေကျ။ (တချို့ဆို ဒါ ... မနာလိုတဲ့သူက စာမေးပွဲကျအောင် နည်းလမ်းဆိုးနဲ့ ပြုစားထားတယ်လို့တောင် ထင်ရင် ထင်တတ်ကြတာ။ ဆရာလိမ်နဲ့တွေ့ရင်တော့ ဒါ ... စားပေါက်မို့ ဗျာ)။

ကျုပ်ကတော့ မေတ္တာသမား။ ဘာမှလည်း ဒီလောက် တတ်လှတယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ထင်ရာမြင်ရာလေးပြောပြီး စိတ်ထဲရှိတာလေး လုပ်ခိုင်းလိုက်တာပါပဲ။ ပြီးတော့ ... မေတ္တာပို့ပေးလိုက်တာပေါ့။

“ရေထဲက, လာတဲ့သူဆိုတော့ ရေစပ်သွားသွား ထိုင်တာပေါ့။ ဘာမှမပူနဲ့ ဒါ ... ဘဝ,ဟောင်

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေဒနာများ

ကို သတိရလို့ သွားသွားငိုတာ၊ အရင်နေရာမှာပဲ ပွဲသွားထိုးလိုက်၊ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်”

“ပွဲတင်ပြီးရင် ဘာပြောရဦးမလဲ ဆရာ”

“ဘာမှမပြောနဲ့၊ ခင်ဗျားသမီးပဲ အဲဒီကိုခေါ်သွား၊ ကျုပ် ... တာဝန်ယူမှတော့ ခင်ဗျားတို့ ဘာပြောစရာလိုမှာလဲ၊ ပွဲထိုးပြီးတာနဲ့ စိတ်ထဲမှာ ရှင်သွားလိမ့်မယ်။ မပူနဲ့ ... မပူနဲ့”

ပြောပြီး ရှေ့မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတဲ့ ကောင်မလေးဘက် လှည့်ရင်း၊ ကျုပ်က အဓိက လိုအပ်တာကိုတော့ မှာလိုက်ရတာပေါ့။

“ဟဲ့ ... ကလေးမလေး၊ စာတော့ကျက်နော်၊ ဟိုတွေး ဒီတွေး ... တွေးမနေနဲ့ ကြားလား” ကောင်မလေးက ခေါင်းညှိတ်ပေါ့။

“ငါ ... ဘာလုပ်ပေးပေး နင့်ကိုယ်တိုင်က စာမကျက်ရင်၊ ဒီ ... စာမေးပွဲက ဘယ်လိုလုပ်အောင်မှာတုံး၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စာကျက်ရမှက နင့်တာဝန်၊ ပိုပေးပေးရမယ်”

မောင်လှမျိုး (ချစ်မောင်မြ)

မိဘ၊ တာဝန်၊ အနှောင့်အယှက်တွေကို ရှင်းပေးခဲ့ပြီး ပြောပါမလဲ။
ကား ငါ့တာဝန်၊ ဒါပဲ”

“ဆရာ ... တစ်ခုလောက်မေးချင်လို့”

ဒါပဲ ... လို့ ပြောပြီး၊ စကားဖြတ်တာတောင် အမေလုပ်တာ အကြောမပြတ်ဘူး။

“မေး ... မေး လိုရင်ကိုမေး နောက်လူက ရှိသေးတယ်”

“သိုက်ဆက်ဖြတ်ဖို့ လိုမလားဆရာ”

“မလိုဘူး၊ ရတနာသုံးပါးကို ကိုးကွယ်ကြည့်၊ ဆည်းကပ်၊ ပူဇော်နေတဲ့ လူကို ဘယ်သူက သိုက်ကမှ ခေါ်လို့မရဘူး၊ မယူခဲ့လို့ ပြောပြီးပြီပဲ၊ ဘာပူဇော်တာတုံး၊ ကလေးမကို ဘုရား ... တရားပိုလုပ်ခိုင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဒါ ... သိမ်မကြောက်တတ်တဲ့မိသားစုဖို့ “မလိုဘူး” ကျုပ်က အပိုင်ပြောလိုက်ရတာနော်၊ ကြောက်တတ်မယ့်သူတွေ ... ဒါ ... လို့ အစွဲကြီးနေတဲ့သူတွေကိုတော့ ကျုပ်က ဘယ်

အသည်းကွဲမင်းသား နှင့် ရင်တွင်းဖွဲ့ဝေဒနာများ

ပြောပါမလဲ။

“ဖြတ်ဖို့လိုတာပေါ့၊ ဆွေမျိုးတော်စပ်တဲ့ဟာကို မသိသလို နေရင်၊ လာ လာ ပတ်သက်နေမယ့်အတူတူ ဆွေမျိုးမတော်ဘူး လို့ တစ်ခါတည်း ကြေညာလိုက်ရုံပဲ၊ စိတ်ချ ကျုပ် ... တာဝန်ယူ ခြိတ်ပေးမယ်” ... လို့ ရဲရဲဝဲဝဲ ပြောရတော့တာပေါ့။

မိတ်ဆွေတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဗျာ။

ကံရာဇာကြီး (တချို့အခေါ်) ဆရာနီတာလို့ အခေါ်ခံရတဲ့ ကျုပ်က လူလိမ်မှမဟုတ်တာ၊ လူတွေအကြောင်းကို တော်တော်လေး ခေါ်ခေါက်မိထားတဲ့သူပါ။

အခုကိစ္စပဲကြည့် ...

“ခင်ဗျားသားသမီး စာမရလို့ အပိုင်တွေလုပ်နေတာ”

လို့ ကျုပ် ... ပြောကြည့်လိုက်ပါလား။ မအေကလည်း အားရှိတော့မှာ မဟုတ်သလို သမီးလုပ်တဲ့သူကလည်း သူ့အကျင့် အင်အား ... လို့ ကျုပ်ကို စိတ်ချမှာ အမှန်ပဲ။

စိတ်ချတာက ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ တကယ်စာမနိုင်တဲ့သူကို အကျက်ချင်စိတ် မပေါက်အောင် လုပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာတော့ မလိုလားဘူး။

မောင်လှမျိုး (ရင်းချောင်းမြ)

ဒါကြောင့်... သူတို့ရဲ့ ရှေ့အစွဲလေးတွေကို အသုံးပြုပြီး ပြောရ၊ ဟောရ၊ ညွှန်ရတော့တာပါ။ 'နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်' ... လို့ ကျွန်ပြောလိုက်တာကိုက ကျွန် လိမ်လိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မိဘ... အားရှိသွားအောင် သားသမီး အားတက်သွားအောင် တကယ်မေတ္တာစိတ်နဲ့ ကူညီကယ်တင်လိုက် တာပါဗျာ။

"ဘဝဟောင်းကို သတိရလို့ သွားသွားငိုနေ တာ"

ဆိုတဲ့ စကားကလည်း သူတို့ တခြားက ကြားဖူးပြီးသား စကားမျိုးမို့ ကျွန်က တမင်ပြောလိုက်တာပါ။ (ပုဗ္ဗေ နိဝါသ ဉာဏ် ရတဲ့ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ဘဲ ဘယ်မှာ... ဘဝဟောင်းကို သိမြင် မှာတဲ့လဲ)။ သူ့ဘာသာ စိတ်ဆတ်ကျလို့ စိတ်လွတ်လက်လွတ် သွားငို တာနေမှာပါ။

ဘယ်အရပ်၊ ဘယ်သိုက်က လာပါတယ်ဆိုတဲ့ အယူအစွဲက သူတို့ သူတို့ရှေ့မှာ အခြားဘယ်သူကမှ မပြောဖူးဘဲ သူတို့ဘာသာ သူတို့ သိကိုမသိဘူး၊ ကြားကို မကြားဖူးဘူး။ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့် နားနဲ့ ထင်ရာတွေ ပြောရင်း၊ ပြောရင်း အရပ်ထဲကို ဒီ... အစွဲလေး တွေ ရောက်လာတတ်ကြတာ မဟုတ်လား။

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းခွဲဝေခနာများ

ဘယ်လိုအစွဲနဲ့ လာ၊ လာပါဗျာ။ ကိုယ့်စိတ်ကို အားကိုးယုံကြည် ညို့ လာတဲ့ ခုနစ်ရက်သားသမီးတိုင်းကို ကူညီရမှာက ကျွန်ရဲ့ ဆရာ၊ မေတ္တာ၊ တာဝန်ဝတ္တရား မဟုတ်လား။

www.burmeseclassic.com

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေဒနာများ

ကျွန်ုပ် ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ကျွန်ုပ်လိုတာကို ဖြည့်ပေးဖို့ အဆင်သင့်
ဆင့်ပေးနေကြရတာပေါ့။ အောင်ပုဆိုတဲ့ ကောင်လေးကတော့
ဆင်းချက်ပေါ့။

“ကြွပါ ဘုရား”

အသံလာရာကို အဟောရပ်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ရဟန်း
သံဃာတစ်ပါး။ အဲ... ကျုပ်အမေရဲ့ အစ်ကိုတော်စပ်ခဲ့တဲ့ ဘကြီး
ဆုန်းကြီး... ဆရာတော်ဦးပညာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျုပ်ရော
... လာတဲ့ပရိသတ်တွေရော ဆရာတော်ကို ကန်တော့ကြပါတယ်။
ဆရာတော်က သင့်လျော်ရာမှာ သီတင်းသုံးပြီး ...

[၂]

“ဒါ... နန္ဒဟေဝန် ဓာတ်နန်းလားကွ”

“မှန်ပါတယ်... ဘုရား”

“နီတာ ရှိသလားကွ”

“ရှိပါတယ် ဘုရား”

“ငါ... သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့”

“မင်းဘာသာ ဟောစရာရှိတာဟော။ ငါ

... ဘုရားခန်းထဲက စောင့်မယ်”

“တင့်ပါဘုရား”

ကျွန်ုပ် ဓာတ်နန်းထဲမှာ လူဆယ်ယောက်လောက်ပဲ ရှိပါသေး
တယ်။ အဲ... လောလောဆယ် ဟောနေရတဲ့သူဆို ဆယ့်တစ်
ယောက်ပေါ့။ တပည့်တစ်ယောက်က အဝင်အထွက် တံခါးပေါက်မှာ
တုံ့ကင် နံပါတ်ပေးရတယ်။ ကျန်တဲ့တပည့်လေးယောက်ကတော့

ဆရာတော်ဘုရားခန်းထဲ ကြွသွားတော့မှ ဟောလက်စကို
ဆက်ဟောဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟောရ ပြောရတာ အာမတွေ့ဘူး။
ဒီလို... လောကီကိစ္စတွေကို ပိနည်း စည်းကမ်းနဲ့အညီ နေထိုင်ကျင့်
သုံးနိုင်စွမ်းကြီးတဲ့ ရဟန်းသံဃာတွေရှေ့မှောက်မှာ ဆောင်ရွက်ရတာ
ညှိုးကမ်းကြီးတဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့မှာ တစ်နဲ့
တစ်ပေါင်း နှစ်ကို တုန်တုန်ယင်ယင် ရေးနေတဲ့ သူငယ်တန်းကျောင်း

မောင်လှမျိုး (ချစ်ချောင်းဖွဲ့)

သားလေးတစ်ယောက်လို တစ်ခုခုကို ထိတ်လန့်နေရသလိုပါပဲဗျာ။

မနက်ပိုင်းဝဲည့်သည်တွေ ရှင်းသွားတော့မှ နောက်ထပ်ည့်သည်ကို နေ့လယ်မှ လာခိုင်းဖို့ တပည့်တစ်ယောက်ကို မှာခဲ့ပြီး ဘုရားခန်းထဲကို ဝင်လိုက်တော့တယ်။ ဆရာတော်က ဘာကိစ္စကြုံလာမှန်း မသိ။ ဧည့်သည်မကုန်သေးရင် ဆရာတော့်ကို အားနာစရာ။ အဲဒါကြောင့် ဧည့်သည်တွေကို အလာမခံဖို့ မှာခဲ့ရတာ။

[၃]

“အကြောင်းတွေထူးထူး ရှိပါသလား ဘုရား”

“ရှိတယ်ကွ၊ ရော့”

ဆရာတော်က ကျုပ်လက်ထဲကို ဓာတ်ပုံတစ်ပုံထည့်တယ်။ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး ကျုပ် ... နားမလည်ဘူး။ ဓာတ်ပုံထဲကလူက ဘစ်ကမ္ဘာလုံးသိတဲ့ ... လူ။ ကျုပ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုံး။

“ဒါ ... ဘင်လာဒင်ပုံကြီးပဲ။ တပည့်တော်ကို ဘာဖြစ်လို့ပေးတာလဲ ... ဘုရား”

“မင်းက လူတွေကို ကယ်နေတာဆို”

မောင်လှမျိုး (ရင်းဇော်မြ)

“နည်းနည်းပါးပါးပါးပါး ... ဘုရား”

“အမှုအခင်းဖြစ်တဲ့သူတွေ၊ ဓာမေးပွဲဖြေမယ့် သူတွေကို ဓာတ်ပုံတောင်းပြီး အဆင်ပြေအောင် စီမံ ပေးတယ် ... ဆို”

“မှန်ပါ၊ မေတ္တာပို့ပေးတာပါ ဘုရား”

“အေး၊ အဲဒီ ဘင်လာဒင်ကို ကမ္ဘာ့ကုန်သွယ် ရေး အဆောက်အအုံကို ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးမှု၊ လူ ထောင်ပေါင်းများစွာ သေကျစေမှုနဲ့ အလိုရှိနေကြ တယ်ကွ။

သူ့နောက်လိုက်တွေ တခြားတိုင်းပြည်တွေ မှာ ဒုစရိုက်လုပ်မှာဦးလို့ တော်တော်များများ ကြောက် နေကြရတယ်ကွ။ အဲဒါ ... သူ့ကိုဖမ်းမိဖို့ မင်း ဆောင်ရွက်ပေးစမ်းပါ”

ကျုပ် တော်တော် စိတ်အိုက်သွားတယ်။ ဆရာတော်က ကျုပ်ကို ပညာပေးတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။

“ဘယ့်နယ်လဲ မင်း၊ လုပ်ပေးနိုင်ပါ့မလား”

“တပည့်တော် မစွမ်းနိုင်ပါဘူး ... ဘုရား”

“ဟ ... ဓာတ်ပုံကြည့်ပြီး မင်း ဆောင်ရွက်

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေဒနာများ

ပေးနိုင်တယ်ဆို”

“တပည့်တော်က နိုင်ငံရေးတွေနဲ့ မပတ် သက်ပါဘူး ဘုရား”

“အေး ... ဒါဆို လူမှုရေးတော့ မင်း ... သိတယ်ပေါ့”

“နည်းနည်းပါ ဘုရား”

“မင်းဆီကို လာဘ်စားမှုနဲ့ အမှုရင်ဆိုင်နေရ တဲ့ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က လာပြီး အဆင်ပြေ အောင် အကူအညီတောင်းရင် မင်းက အဲဒီအမှုသည် ကို လွတ်အောင် လုပ်ပေးတာလား။ ထောင်ကျ အောင် လုပ်ပေးသလား”

“တပည့်တော် လုပ်ပေးနိုင်ပါဘူး ... ဘုရား၊ မေတ္တာသာ ပို့ပေးတာပါ”

“ဘယ်လိုစိတ်နဲ့ မေတ္တာပို့တာလဲ”

“လွတ်မြောက်စေလိုတဲ့ စိတ်နဲ့ပါ ... ဘုရား”

“ဒါဆို ... လာဘ်စားတဲ့ ဒုစရိုက်သမားကို

မင်းက အပြစ်ဒဏ်မခံစေချင်ဘူးပေါ့။ နိုင်ငံတော်နဲ့ လာဘ်စားတဲ့ ဒုစရိုက်သမားနဲ့ ဖြစ်တဲ့အမှုမှာ မင်းက

မောင်လှမျိုး (ရင်းချောင်းခြံ)

ဒုစရိုက်သမားဘက်က လိုက်တယ်ပေါ့။

နိုင်ငံဘဏ္ဍာငွေတွေ မလျော့ပါးပါစေနဲ့ မထိ
ပါးပါစေနဲ့ဆိုတဲ့ မေတ္တာစိတ် မင်းမှာ မရှိဘူးပေါ့”

“နီးရာကို ကူညီတာပါ ... ဘုရား”

“ဒါဆို မင်းက ဒုစရိုက်သမားနဲ့နီးရင် ဒုစရိုက်
သမားကို ကူညီတယ်ပေါ့”

ကျုပ် ဘာဖြေရမှန်းမသိ။

“မစိန်နဲ့ မလိမ်နဲ့ အမှုဖြစ်တယ်။

မစိန်က မှန်တယ်၊ မလိမ်က မမှန်ဘူး၊ ဒါစေ
မဲ့ မလိမ်က မင်းနဲ့ သိတယ်။ မင်းဆီ လာတယ်။

သူ့ကောင်းကြောင်းတွေချည်း ရွေးပြော။
မစိန် မကောင်းကြောင်းတွေချည်း ပြောပြော။ ပြီးတော့
မင်းဆီမှာ ဓာတ်ပုံပေးပြီး ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင် လုပ်
ခိုင်းမယ်။

မင်းရဲ့ ... မေတ္တာဓာတ်ကြီးကြောင့် မမှန်ကန်
တဲ့ မလိမ် အမှုနိုင်သွားပါပြီ ... တဲ့။ မင်း ... ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် သာဓုခေါ်ဝံ့ရဲ့လား နီတာ”

“သူတို့ ကံ၊ အတိုင်းပါပဲ၊ ဘုရား၊ တပည့်

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေဒနာများ

တော်က ...”

“တော်စမ်း နီတာ၊ ဘယ်သူမှားမှန်း မသိဘဲ
ကိုယ့်ဆီလာတဲ့သူ နိုင်စေဆိုတာ မျှတတဲ့စိတ်ထားမှ
မဟုတ်တာ၊ အဲဒါ ... လိမ်စားတဲ့အလုပ်ပဲ”

“တပည့်တော် မလိမ်ပါဘူး ... ဘုရား”

“ကဲ ... နောက်တစ်ခု ထပ်မေးမယ်။ မင်း
ဆီကို ကိန်းဂဏန်းတွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အလောင်း
အစားသမားတွေရော မလာဘူးလား”

“မနက်တိုင်း လာပါတယ် ... ဘုရား”

“မင်း ... ထင်ရာမြင်ရာ ကိန်းဂဏန်းတွေ
မင်း ... ပြောလိုက်တာပဲလား”

“ပြောမိပါတယ် ... ဘုရား”

“အမြဲတမ်း မှန်တာပဲလား”

“ရဲခါပါ ... ဘုရား”

“အဲဒါက၊ ရော ... ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဆင်းရဲသားတွေကို ကယ်တာပါ ဘုရား”

“အဲဒါ ... ကယ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း
အပါယ်ပို့နေတာ၊ နှလုံးမကောင်းအောင် လုပ်နေတာ”

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းမြ)

ကွ"

"ခုနစ်ရက်သားသမီးကို ကယ်တင်လိုတယ်... မေတ္တာဆန္ဒသာလျှင် တပည့်တော်မှာ ရှိပါတယ်... ဘုရား"

"ဪ... တကယ့်မေတ္တာရှင်ကြီးပဲ၊ ကဲ... မင်းကယ်လိုက်တဲ့ ဆင်းရဲသားတွေက မင်းပေးတဲ့ ကိန်းကဏန်းနဲ့ အဆင်ပြေသွားတယ်ဆိုပါတော့၊ ကြေးအားဖြင့် ဘယ်သူမြတ်ပြီး ဘယ်သူရှုံးသလဲကွ"

"ထိုးသားတွေ မြတ်ပြီး ဒိုင်ခံသူ ရှုံးပါတယ်... ဘုရား"

"အဲဒီ... ဒိုင်ဆိုတဲ့ လူကရော ခုနစ်ရက် သားသမီး မဟုတ်ဘူးလားကွ"

"သူတို့က လူချမ်းသာပါ... ဘုရား"

"ဒါဆို... မင်းရဲ့မေတ္တာက ချမ်းသာ ဆင်းရဲ ခွဲခြားသပေါ့။ ဟုတ်လား"

ကျွပ်... အဖြေမတတ်။

ဆရာတော်က ကျွပ်လက်ထဲက ဘင်လာခင်ဓာတ်ပုံကို လက်

ညှိုးညွှန်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထ၊ လျက် -

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေဒနာများ

"မင်း ဓာတ်နန်းမှာ အဲဒီဓာတ်ပုံကပ်ထား"

"ဓာတ်ဆင်ခိုင်းတာလား... ဘုရား"

"ဓာတ်ဆင်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး ငနာရဲ့၊

ကျွန်ုပ် လုံးဝ မဆောင်ရွက်ပေးနိုင်သော အမှု... လို့ ရေးပြီး ကပ်ထားခိုင်းတာ။

လာတဲ့ လူတွေ မင်း ဘာကောင်မှ မဟုတ်

ဘူးဆိုတာ သိစေချင်လို့"

ကျွပ်တပည့်တွေဆီကပါ ရယ်သံထွက်ပါရဲ့။ ကျွပ်... လည်း ရှက်ပါရဲ့။

ဆရာတော်က ကျွပ်တပည့်အားလုံးကို မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်ခိုင်း ခဲ့ပြီး ဘုရားခန်းအပြင်ဘက်ကို ကြွတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သနား

အကောင်းဆုံး သတ္တဝါတစ်ကောင်ကိုကြည့်သလိုမျိုး ကျွပ်ကို ကြည့်တယ်။

(ကြွက်တွေကြားမှာ ကြောင်လက်သည်း ဘယ်လောက်

တစ်ထက်၊ ကျားရှေ့ရောက်တော့ ကြောင်လည်း အပြီးကျောရတော့ သဲ)။

www.burmeseclassic.com

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းဖွဲ့ဝေဒနာများ

“ဘယ်လိုလုပ် ကယ်နိုင်မှာတဲ့၊ မင်း၊ ကိုယ် တိုင်တောင်း မအိုအောင်၊ မနာအောင်၊ မသေအောင် လုပ်မှလုပ်မထားဘဲ”

“မေတ္တာစေတနာတစ်ခုသာလျှင် အရေးကြီး တယ် ... လို့ တပည့်တော် ထင်မိပါတယ် ... ဘုရား”

“ဟေ့ ... မေတ္တာဆိုတဲ့ စကားလုံးကို မင်း လိုရာ မသုံးနဲ့၊ တကယ်မေတ္တာကြီးတဲ့သူက လူတွေ ကို အပါယ်လားအောင် မလုပ်ဘူးကွ၊ အခု ... မင်း လုပ်ရပ်က ...”

ဝဲယားတဲ့လူကို ဆေးထည့်ပေးတဲ့ ကုတ်ပေး တဲ့အလုပ်မျိုး၊ ကုတ်ရင် အနားပိုကြီးတယ်ကွ မှတ် ထား”

“မှန်ပါ ဘုရား”

“နောက်နောင် ကယ်တင်တယ် ... ဆိုတဲ့ စကားလုံး၊ မင်း ... မသုံးစမ်းပါနဲ့၊ မင်းဘာသာ ... မင်း၊ မအိုအောင်၊ မနာအောင်၊ မသေအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကယ်စမ်းပါဦးကွ”

[၄]

“မင်း ခုနစ်ရက်သားသမီးတွေကို တကယ် ... ကယ်ချင်သလား”

“မှန်ပါ၊ တကယ်၊ ကယ်ချင်ပါတယ် ဘုရား”

“အပါယ်မကျအောင် ကယ်။ သံသယ မလည်အောင် ... ကယ်။ မအိုအောင်၊ မနာအောင်၊ မသေအောင် ... ကယ်။ ကယ်နယ်လဲ၊ ကယ်နိုင် မလား”

ကျုပ် ... ခေါင်းခါမိပါရဲ့။ ဒါကို ... ကြည့်ပြီး ဆရာ

က ...

မောင်လှမျိုး (ချင်းစာရေးဆရာ)

“ကြိုးစားပါမယ်... ဘုရား”

“အေး... ကြိုးစားပြီးခွဲရင်တောင် ကယ်တင်
တယ်ဆိုတဲ့စကားကို ဘယ်တော့မှ မသုံးပါနဲ့၊ ကူညီ
တယ်... လို့ သုံးချင်သုံးပါ။

သက်ရှိမှန်သမျှ ဘယ်သူကမှ ဘယ်သူကိုမှ
မကယ်တင်နိုင်ပါဘူးကွ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကယ်ကြ
ရတာပါ။

နေထိုင်ကျင့်သုံးနည်းကို သိအောင်... မြင်
အောင် ပြောပြသွန်သင်ရတာမျိုးတော့ ရှိတာပေါ့။
အဲဒါ... ကူညီတာ။ ကယ်တင်တာ မဟုတ်ဘူး။

ဘယ်သူ... ဘယ်လောက်ကူကူ ကိုယ်တိုင်
လုပ်မှ ကယ်လို့ရတယ်။ မင်း... ဘဝရဲ့ ကယ်တင်
ရှင်ဟာ မင်း၊ ကိုယ်တိုင်ပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင်
မကယ်ရသေးဘဲနဲ့ ခုနစ်ရက်သားသမီးကို ကယ်တင်
ချင်တယ်ဆိုတဲ့စကားမျိုးကို မင်း မပြောစမ်းပါနဲ့။

ငါတို့ဆွေမျိုးထဲမှာ အပါယ်လားမယ့်သူ တစ်
ယောက်မှ မရှိစေချင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် မင်းဆီ ငါ
ဒါလာပြောတာ။ လောကတစ်ခွင်လုံးတော့ ငါ လက်

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းဖွဲ့ဝေဒနာများ

လှမ်းမမီဘူး နီတာရေ”

ဆရာတော်၏ ကျောဘက်ရှိ ကန်တော့ပွဲတွေကို ကျုပ်
ငေးကြည့်နေမိတယ်။ အဲဒီကန်တော့ပွဲတွေက ကျုပ်ကို အပါယ်မကျ
အောင် သံသရာမလည်အောင် ကယ်ပေးနိုင်ရဲ့လား... လို့ ကျုပ်၊
ဖျတ်ခနဲ တွေးဖြစ်လိုက်တယ်။

ကျုပ် အတွေးမှန်ပါရဲ့လားဗျာ...။ ။

2009-Jun 1

6:30 (p.m)

[2009 ဩဂုတ် ကလျာမဂ္ဂဇင်း]

နေ့တည်းတည်းတိုး

“ဟိုးတုန်းကထက် ... အဆများစွာ၊ ‘နေ’ ပိုပူပြင်းလာ
တယ်” ... တဲ့။ ရပ်ထဲရွာထဲက လူတွေ ညည်းတွားလိုက်ကြတာ။

“အဲဒါ ... မင်းတို့ မင်းတို့ လူတွေရဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ
ကြောင့်ပေါ့ကွ” ... လို့ ကျွန်က အာပေါင်အာရင်းသန်သန်နဲ့ ပြော
ထည့်လိုက်တာ ရွာထဲက လူတွေအားလုံး ကျွန်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်
ပြီး ကြည့်ကြတယ်။

တချို့ဆို “အဲဒီကံကြီးမောင်က ခေါင်းသိပ်ကောင်းတာ
မဟုတ်ဘူး။ စာတွေဖတ်ပြီး ရူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေတာ” ... ဆိုပြီး
တီးတိုးတီးတိုး ပြောနေကြတယ်။

မောင်လှမျိုး (ရင်းရောင်မြဲ)

ကျုပ် စိတ်မဆိုးပါဘူး။ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာပါ။ ဘယ်နှယ်
စာဖတ်တဲ့သူကို ရူးကြောင်ကြောင် ... လို့ သူတို့မို့ ပြောရက်ကြ
တယ်။ (သူတို့ ... ဖတ်သလား ဆိုတော့လည်း မဖတ်)။

ကျုပ်က အတန်းပညာလည်း သိပ်သင်ခဲ့ရတာ မဟုတ်တော့
လက်လှမ်းမီသလောက်လေး ဖတ်ရမှတ်ရ လေ့လာရတာပေါ့။ ဘွဲ့ထူး
ဂုဏ်ထူးရထားတဲ့သူ မဟုတ်ပြန်တော့လည်း ကျုပ်စကား ဘယ်အရာ
ရောက်တော့မတုံး။

အဲ ... လူငယ်တချို့နဲ့တော့ ကျုပ်က အဆင်ပြေသာ။

တော်ရုံတန်ရုံလူငယ်မျိုး ကျုပ် ထန်းတောထဲ လာတယ်
မထင်နဲ့။ မြို့မှာ ... တက္ကသိုလ်တက်နေကြတဲ့ လူငယ်တချို့နဲ့ ရွာ
ထဲက (ဖလော်ဆော်ဖီဆိုတာကြီးကို စိတ်ဝင်စားတဲ့) ကာလသား
လေး၊ ငါးယောက် လာကြတာပါ။

ကျုပ်က (ဟဲ ... ဟဲ ... ကြားရဦးမယ်) အဲလဲတတ်ကုန်းရဲ့
'စည်းအပြင်က ... လူ' ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုထဲက 'မာဆိုး' လို့ပေါ့။ ကျုပ်က
ရွာထဲမှာ မနေဘူး။ ရွာအပြင်က ဘိုးဘွားမိဘပိုင် ထန်းတောထဲမှာ
နေတာပျ။

'ထန်းတော' ဆိုလို့ ထန်းရည်ခါးရောင်းတဲ့ ထန်းတောလို့
တော့ မထင်ပါနဲ့ဗျာ။

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေခနာများ

အဘနဲ့အစ်မ (အဖေနဲ့အမေ) မရှိတော့ကတည်းက ဒီထန်း
တောထဲမှာ ကျုပ် ထန်းလျက်ပဲ ချက်တာ။ ထန်းရည်ခါး မရောင်းဘူး။
ကျုပ် ဘကြီးအရွယ်လောက်ရှိတဲ့ ထန်းရည်သမား ဦးတက်ခါးတို့
အဖေ့ ကျုပ်ကို ဆဲရေးတိုင်းထွာပြီး စိတ်ဆိုးခဲ့ကြသေးတယ်လေ။

ကျုပ်ကတော့ စိတ်မဆိုးပါဘူး။ သူတို့ကို သနားမိတယ်။
သူတို့ဆိုတာက ရွာနီးချုပ်စပ်က ထန်းရည်သမား၊ အရက်သမားတွေ
ပဲ ပြောတာပါ။

ဘာဖြစ်လို့တုံးဆိုတော့ ထန်းရည်သမား၊ အရက်သမားတွေ
သေရင်ရော၊ မသေရင်ရော ဘယ်ရောက်တတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်တတ်
တယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိလို့ပေါ့။ ဒါလည်း ကျုပ်ကိုယ်ပိုင်အသိတော့
မဟုတ်ပေါင်ဗျာ။

ရွာတိုင်း ရွာတိုင်းမှာ ရွာဦးကျောင်း ရှိတယ်မဟုတ်လား။
ဒီရွာဦးကျောင်းက ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဦးဝလာသက မိန့်ဖူး
တယ်လေ။

ယမကာသမားတွေ သေရင် ငရဲကျမယ်။ ပြီးရင် ဝက်ရူး
တယ်၊ ခွေးရူးဘဝ၊ လူရူးဘဝနဲ့ အကြိမ်ငါးရာစီလောက် ခံစားရတယ်။
သေခင်လည်း ရောဂါဘယထူပြောမယ်ဆိုတာမျိုး ဟောဖူးပြောဖူး
တယ်ပဲ။

မောင်လှမျိုး (ခမ်းမောင်မြင့်)

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပြွေဝေဒနာများ

ဟောနေ၊ ပြောနေတုန်းတော့ နားထောင်ကြသား။ နောက်
မလိုက်နာနိုင်ကြတာလေ။

ကျုပ်က ကိုယ်ပိုင်အသိ သိပ်ရှိတာမဟုတ်တော့ ဘုရား
တရား။ သံဃာ (ရတနာသုံးပါး) ရဲ့ အဆိုအဆုံးအမဆိုရင် 'သိ
အတွက်၊ ငါတို့ကောင်းကျိုးအတွက် ပြောတာပဲလေ' ဆိုတဲ့ အ
စိတ် (ယုံကြည်စိတ်) နဲ့ ကြားဖူးနားဖူးသမျှကို လိုက်နာဖြစ်တာပဲ။

“အဲဒီမူးတတ် ဣတတ်တဲ့ အရည်ကို သူ့ထက်
ကောင်းတွေက 'သေရည်' လို့ ခေါ်တာကွ။
'သေရည်' လို့ ခေါ်ဝေါ်တာကိုတောင် သောက်နေ
တယ်ဆိုရင် အဲဒါ သေချင်လို့သောက်တာသာ နေ
ပေါ့”

အဲဒါ ဆရာတော်ရဲ့ အဆုံးအမလေဗျာ။ ကျုပ် မလိုက်နာ
ဘယ်နေပါ့မလဲ။ (လမ်းဘေးက သူခိုးကြမ်းပိုးတစ်ယောက်ရဲ့ စကား
မဟုတ်ဘူးလေဗျာ)။

ကျုပ်ဘာသာ မသောက်မစားနေတာကို တချို့က မျက်နှာ
ကျိုးကြပြန်သေးတယ်။

“နေပူ ပိုပြီးပြင်းလာတာ လူတွေကြောင့်လို့
ကိုက်ကြီးမောင် ပြောတယ်ဆို။ ဟုတ်လား”

ဖလော်ဆော်ဖီဆိုတာကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတဲ့ အုပ်စုထဲက
မြင့်နိုင်က စိတ်ဝင်စား မေးတော့ ကျုပ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်
တယ်။ အဲဒီ ဖလော်ဆော်ဖီအုပ်စုထဲက မင်းသော်ဆိုတဲ့ကောင်က...၊

“ဘယ်လိုတွေ့မိလို့လဲဗျ”

“အိုဇန်းလွှာဆိုတာကို မင်းသိတယ်’ မဟုတ်
လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သိတယ်”

“အဲဒီအလွှာကြီးက ကောင်းကင်ရဲ့ အထက်
မှာ ရှိတာကွ။ အဲဒီအလွှာကြီးက ကမ္ဘာမြေပေါ်ကနေ
ပြန်ထွက်လာတဲ့ အပူငွေ့ကို စုပ်ပေးတာကွ”

“အဲ နေလုံးကြီးဆီကလာတဲ့ အပူဒဏ်ကို
ကမ္ဘာကြီးက ခံရတယ်။ ကမ္ဘာကြီးက ပြန်ထွက်လာ
တဲ့ အပူငွေ့ကို အိုဇန်းလွှာကြီးက စုပ်ယူထိန်းသိမ်း
ပေးထားတယ်။ အခု အဲဒီ အိုဇန်းလွှာကြီးက ကမ္ဘာ

မောင်လှမျိုး (ချစ်စရာမင်း)

အပူငွေကို စုပုံယူနိုင်စွမ်း လျော့သွားပြီကွ။ သူ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် နေက တိုက်ရိုက်လာတဲ့ အပူဒဏ်ကိုပါ ငါတို့ ခံကြရတာ။ ဝိုပူလာတာပဲကွာ”

“အဲဒါနဲ့ လူတွေကြောင့်ဆိုတာနဲ့ ဘယ်လိုဆက်စပ်နေတာလဲ ကိုက်ကြီးမောင်”

“ကမ္ဘာက ပြန်ထွက်လာတဲ့ အပူငွေကို စုပုံယူပေးနေတဲ့ အိုဇန်းလွှာရဲ့အရှေ့ကို တခြားအငွေတွေ လာပိတ်နေလို့ကွ။ ဟို... ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ်တို့... ဘာတို့ပေါ့ကွ။ လူတွေရဲ့ ထုတ်ကုန်ပစ္စည်း။ အဲ... စက်မှုထုတ်ကုန်ပစ္စည်းတွေရဲ့ အနံ့အငွေ့တွေပေါ့ကွ။ အဲဒီအငွေ့တွေက ကာထားသလို ဖြစ်သွားတော့ အိုဇန်းလွှာက... “ငါလည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး” လို့ ပြောပြီး လက်မှိုင်းချရမလို့ ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ကျောက်ခတ်ကနေ သံခေတ်၊ ကြေးခေတ်လောက်အထိ ဓားတွေ လှံတွေ လုပ်နေကြကတည်းက မီးခိုးအငွေ့တွေ အိုဇန်းလွှာဆီကို ပျံတက်သွားကြတာ။ ဒီနေ့ကာလပါ ထည့်တွက်ကြည့်ရင် နည်း

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းဖွဲ့ဝေခနာများ

နည်းနောနော အငွေ့တွေမှ မဟုတ်တာ”

“ဟာ... အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“လောဘ၊ ဒေါသတွေ လျော့ရမယ်”... လို့ ကျုပ်က ပြောလိုက်တယ်။

“ကိုက်ကြီးမောင်ပြောတာ ကျွန်တော်တို့ လက်ခံတယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့... ရွာထဲက လူတွေက လက်မခံကြဘူး။ အင်း... ကျမ်းကိုးကျမ်းကားလေး ရှိရင် ကောင်းမယ်နော်”

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားအုပ်စုထဲက ထူးတင်မော်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်ကို ကျုပ်က စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ‘ဘုတ်’ ခနဲ နေအောင် ချပေးလိုက်တယ်။ (ကျေးဇူးရှင် လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ‘နိုင်ငံတွင်း ပုစ္ဆာအဖြေပေါင်းချုပ်’ ဆိုတဲ့စာအုပ်ပါ)။

စာမျက်နှာတစ်ခုကို လှန်ခိုင်းလိုက်ပြီး ကျုပ်ဖတ်စေချင်တဲ့ စာကြောင်းကို လက်ညှိုးနဲ့ထောက်ပြီး ကိုယ်တိုင်ဖတ်ပြလိုက်တယ်။

“အကြင်အခါ ကမ္ဘာနေ လူအပေါင်းတို့၌ မကောင်းသောစိတ်သည် ပွားစီး၏။ ထိုအခါ ဗဟို၌ သန္တာန်၌ မြေ၊ ရေ၊ တော၊ တောင်၊ နေ၊ လ၊ နက္ခတ်၊ တာရာတို့မှ ဖြစ်ကုန်သော ဥဇာ အာဟာရ

မောင်လှမျိုး (ရင်းချောင်း)

တို့သည် အဆီအနှစ် ကုန်ခန်းကြမ်းတမ်းကုန်၏။
...တဲ့”

စာအုပ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ကျုပ်က ...

“အဲဒီလောက်ပဲ ဖတ်၊ ဆက်ဖတ်နဲ့၊ ဆက်
ဖတ်ရင် မင်းတို့ ကမ္ဘာကြီးကို သနားသွားလိမ့်မယ်။
အင်္ဂလိပ်လိုတွေ၊ အမေရိကန်လိုတွေ၊ ဂျပန်လို
တွေ၊ ပြင်သစ်လိုတွေ ရေးထားတဲ့ ကျမ်းကိုးကျမ်း
ကားတော့ ငါ့တပေါ်မှာ မရှိဘူး”

နောက်ထပ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့
ဇာနည်မျိုးက ...

“ကျွန်တော်တို့ရွာ ... အင်း ... ကျွန်တော်
တို့ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်တည်း လောဘ၊ ဒေါသ
လျှော့လို့ မလုံလောက်ဘူး။ ကမ္ဘာနိုင်ငံအသီးသီးက
လောဘဇောတွေ၊ ဒေါသစိတ်တွေ လျှော့မှ ဖြစ်မယ်
ထင်တယ်နော်”

“အေး ... လူတွေရဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ
ကြောင့် နေအပူရှိန်ပိုပြင်းတာပါလို့ ငါ ပြောမိတာ
တောင် ရွာထဲကလူတွေ လက်မခံကြတာ၊ ဟိုး ...

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းဖွဲ့ဝေခနာများ

ရေခြားမြေခြားကလူတွေက ပိုပြီး ခုံးဝေးတော့မှာ
ပေါ့ကွ”

“နည်းနည်းတော့ လျှော့နေကြပါတယ်” တဲ့။ ထူးတင့်မော်
က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ပြောတော့ ကျုပ်က ...

“ဆင်ပါးစပ် နှမ်းပက်သလောက် လျှော့ရုံ
တော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုးဘက် တချို့နိုင်ငံတွေက
ဟိုအငွေ့တွေ လျှော့မယ်၊ ဒီအငွေ့တွေ လျှော့မယ်
ပြောနေတယ်။ အဲဒါ ဆင်ပါးစပ် နှမ်းပက်တာပဲ။
တကယ်လျှော့ရမှာက သူတို့... သူတို့ ငါတို့...
ငါတို့ရဲ့ စိတ်ထဲက လောဘ၊ ဒေါသတွေကို လျှော့ပစ်
ရမှာကွ”

အားလုံး ခေါင်းကုတ်ကြတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ခေါင်းမ
ကုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်က ခေါင်းတုံး တုံးထားတဲ့သူဆိုတော့ ခေါင်းပေါ်မှာ
ကြေး (ချေ) သိပ်မတင်တတ်ဘူးလေ။

မောင်လှမျိုး (ချင်းလျောင်းမြ)

ရွာထဲမှာ ငွေတိုးပေးစားတဲ့ ဦးညွန့်နိုင်နဲ့ ဖလော်ဆော် အုပ်စု အချင်းများကြတယ်တဲ့။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားအုပ်စုက ကျွန်ုပ်ကို လာပြောကြတယ်။

ကျုပ် မသွားချင်တဲ့ ရွာထဲကို ကျုပ် သွားပြန်တာပေါ့ ဆွဲလား၊ ရမ်းလား၊ ဟန်တားလားလုပ်ပြီး ဖလော်ဆော် အုပ်စုကို ကျုပ် ရွာအပြင်ခေါ်ခဲ့ရတာပေါ့။

“ဟေ့ကောင် ကံကြီးမောင် ... မင်းကြောင်တောင်တောင်စကားလုံးတွေနဲ့ ဒီကောင်တွေကို မြှောက်ပေးမနေနဲ့”

ပြဿနာငြိမ်းသွားတာတောင် အဲဒီငွေတိုးပေးစားတဲ့ ဦးညွန့်နိုင်က ရွာလူကြီးအားကိုးနဲ့ ကျုပ်ကိုပါ လှမ်းဟောက်ပါသေးရဲ့။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျ”

ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်အကျင့်အတိုင်း ရိုရိုကျိုးကျိုးလေး ပြန်ပြောခဲ့ပါတယ်ဗျာ။ (ကျုပ်က နေနဲ့ တည့်တည့်တိုးရလောက်အောင် မမိုက်ရဲဘူးကိုး)။

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေခနာများ

ဖလော်ဆော်ဖီအုပ်စုရော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားအုပ်စုရော ကျုပ်တဲထဲမှာ။

ပြဿနာစဖြစ်ရတဲ့သူ၊ မင်းမြင့်နိုင်ကို ကျုပ်က ...

“မင်းက ဘာသွားပြောလို့ ဖြစ်ကြတာဟုံး”

“ခင်ဗျား ငွေတိုးပေးစားလို့ ကျုပ်တို့ ကမ္ဘာကြီး အပူရှိန်ပြင်းရတာလို့ ကျွန်တော် သွားပြောတာဗျ”

ကျုပ်ရော တခြားကောင်တွေရော ရယ်မိကြပါရဲ့။ အရယ်ရပ်ပြီးမှ ...

“မင်း တော်တော်မှားတဲ့ကောင်ပဲ။ အဲဒီ ဦးညွန့်နိုင်ကို ရွာလူကြီးဦးဘမြင့်တောင် ကင်းနိုင်လို့ လား၊ မင်းမိဘရော ကင်းနိုင်လို့လား၊ ငါတောင် မိသားစုမရှိလို့ ကင်းနိုင်တာနော်”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့က မှန်တာ မပြောရ တော့ဘူးလား”

“ကိုယ့်ထက် အဖက်ဖက်က အရှိန်အဝါ သာ နေတဲ့သူကို အလောတကြီး ဝေဖန်တိုက်ခိုက်တာဟာ

မောင်လှမျိုး (ချစ်စရာမင်းမြ)

မွန်းတည့်နေပြင်းပြင်းကြီးကို ဘာအကာအရံမှ မပါဘဲ မော့ကြည့်နေသလိုပဲကွ။ မင်းတစ်ကိုယ်လုံး ပူလောင်တဲ့အပြင် မင်းမျက်လုံးတွေတောင် ကန်းသွားနိုးတယ်။

ထူးတင့်မော်က ...

“အဲဒီလူကြီး လောဘကြီးတာတော့ အမှတ်မဲ့ပဲဗျ”

“သူတစ်ပါး လောဘကြီးတယ်ဆိုရင် မင်းတို့က ပညာဉာဏ်ကြီးအောင် နေပေါ့ကွ။ မနေ့ကတော့ နေအပူရှိန်အကြောင်းကို ငါတို့ ပြောကြဆိုကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး ... ဆိုင်တယ်၊ မဆိုင်တယ်တော့ မင်းတို့ဉာဏ်နဲ့ပဲ သုံးသပ်။ ငါ နေလုံးကြီးအကြောင်း ပြောချင်တယ်”

“ပြောပါ ကိုကံကြီးမောင် ... ကျွန်တော်တို့ ဓာတ်ပေါက်ပါတယ်”

“နေလုံးကြီးက ကမ္ဘာနဲ့ မိုင်သန်းပေါင်း မှာ

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေဒနာများ

စွာဝေးတယ်။ အဲဒီလောက် ဝေးတာတောင် ဒီလောက် ပူနေရင် သူ့အနား သွားကပ်ရင် ဝေရက်တောင်ကြီးတောင် အရည်ပျော်သွားမယ်။ အဲ ... ကမ္ဘာကြီးတောင် အရည်ပျော်သွားမယ်။ ဒီလောက်ပူတဲ့ ‘နေ’ ဆိုပြီး နေလုံးကြီးကို သွားဖယ်ပစ်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝ၊ လုံးဝ၊ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စ။ တကယ်ပူပြင်းလွန်းနေချိန်ဆို မော့ကြည့်လို့တောင် မရပါဘူးကွာ။ ဒါပေမဲ့ နေပူပြင်းထဲ သွားရလာရမယ့်ကိစ္စ ရှိနေပြန်တော့ နေပူပြင်းထဲ ထွက်ကြရတာပဲ မဟုတ်လား”

“အင်း ဟုတ်တယ်”

“ထီး၊ ဦးထုပ်၊ ခေါင်းဆောင်းသုံး။ မြို့သားတွေဆို နေကာမျက်မှန်တပ်။ မြို့သူတွေဆို လိုးရှင်းလိမ်း။ ငါတို့ရွာသူတွေဆို သနပ်ခါးထူထူလိမ်း။ အဝတ်အထည် ပါးပါးလျားလျားကို လုံလုံခြုံခြုံ လွှမ်းကြရတယ်လေ။ နေလုံးကြီးကို ပူလွန်းလို့ဆိုပြီး ဘယ်သူမှ သွားဖယ်ပစ်ဖို့ စိတ်မကူးပေါင်ကွာ။ ကိုယ့်အကာအကွယ်နဲ့ကိုယ် နေဒဏ်ကို ကာကြကွယ်ကြ

မောင်လှမျိုး (မင်းမောင်နှင့်)

ရတာပဲ။

နေပူထဲ ထွက်စရာမလိုသူတွေကျတော့ အရိပ်ထဲ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့။ ဒါတောင် ယပ်ကလေး တခတ်ခတ်၊ ပန်ကာလေး တချောက်ချောက်၊ အဲယားကွန်းလေး တဂျီဂျီလောက်တော့ အရိပ်ထဲလည်း လုပ်နေကြရတာပါပဲ။ နေပူဒဏ်ကို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်၊ ကိုယ့်အခြေအနေနဲ့ကိုယ် ကာတယ်၊ ကွယ်တယ်၊ ရှောင်တယ်၊ ကွင်းတယ်။ နေလုံးကြီးကို ရွှေပစ်ရအောင်ဆိုပြီး နေလုံးကြီးနားဘယ်သူမှ မသွားကြပါဘူး။ သတိကြီးတဲ့သူဆို မော့တောင် မကြည့်ပါဘူး။

မင်းနဲ့ ပြဿနာဖြစ်တဲ့ ဦးညွန့်နိုင်ကို အဲဒီနေလုံးကြီးလို့ သဘောထား။ အင်း... ဦးညွန့်နိုင်လို့ လူမျိုးတိုင်းပေါ့ကွာ။ မော့လည်း မကြည့်နဲ့။ အနားလည်း မသွားနဲ့။ တည့်တည့်လည်း မတိုးနဲ့။ အုတ်နံရံကို ခေါင်းနဲ့ ပြေးဆောင့်တာကမှ ဒုန်းခနဲ အုန်းခနဲ မြည်ဦးမယ်။ နေနဲ့ တည့်တည့်တိုးမိလို့ကတော့ ရှုခနဲဆိုတဲ့ အသံတောင် မြည်မှာမဟုတ်ဘူး။ တစ်

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းဖွဲ့ဝေဒနာများ

ကိုယ်လုံး အရည်ပျော်သွားမယ်”

“အရှုံးပေးခိုင်းနေတာလား... ကိုက်ကြီးမောင်”

“အရှုံးပေးနိုင်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့ကွာ။ အရှုံးမပေးချင်ပါဘူးဆိုရင်လည်း အသုံးတော့ ချတတ်ရတာပေါ့။ နေကို ပူတယ်ချည်းပဲ အပြစ်မတင်ဘဲ ‘ဪ... လျှပ်စစ်အား၊ လောင်စာအား မသုံးရဘဲ အလင်းရောင်ပေးတဲ့ အလုံးကြီးပါလား’... လို့၊ တွေးပြီး လိုသလို အသုံးချပေါ့ကွာ”

“ဦးညွန့်နိုင်လို လောဘကြီးတဲ့သူကို ဘယ်လို အသုံးချမှာလဲ”

“ဦးလေးမှ မကူညီရင် ရွာဦးစေတီ ထုံးသင်္ကန်းတောင် ကပ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဦးလေးမှ မ၊ မတည်ရင် ရွာက စာကြည့်တိုက်လေး စာအုပ်ရုံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဦးလေးမှ မကူညီရင် ကျွန်တော်တို့ တစ်ရွာလုံး ဘယ်အဆင်ပြေမှာတုံးဗျာ။ ဘာ... ညာ... အဲလိုပြောရမှာပေါ့။ အခု မင်းက ‘ခင်ဗျား ငွေတိုးပေးစားလို့ ကမ္ဘာကြီး အပူရှိန်ပြင်းရတာ’... လို့

မောင်လှမျိုး (ချင်းစာအုပ်)

သွားပြောတော့ မျက်လုံးကန်းနေတဲ့သူကို နားပင်းနေ
တယ်လို့ နှိမ်လိုက်သလို ဖြစ်တာပေါ့ကွ"

မင်းမြင့်နိုင်က

"အဲဒီလူကြီးကို ကပ်ဖို့ ဖားဖို့ ပြောနေတာ
လား"

"ဉာဏ်ရှိတဲ့သူက ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ မဖား
ဘူ။ ရန်သူကိုတောင် သူနဲ့သင့်တဲ့နေရာမှာ အသုံးချ
တယ်ကွ။ 'အဲဒီလူ လောဘကြီးလွန်းတယ်။ သတ်
ပစ်လိုက်ကြကွာ' ဆိုတာနဲ့ သူ့လောဘကို သူလိုချင်
တဲ့ တခြားမက်မောမှုနဲ့ လဲချင်စိတ်ပေါက်အောင် လုပ်
ရတာ ဘယ်ဟာ အကုသိုလ်နည်းလဲ"

အားလုံး ခေါင်းညိတ်ကြတယ်။ ပြီးတာနဲ့ ကျုပ်က . . .

"ညကျရင် ဆရာတော်ကို ယဉ်ပြီး ဆရာတော်
ရှေ့မှာ ဦးညွန့်နိုင်ကို မင်း သွားတောင်းပန်"

"ဘယ်လိုပြောပြီး တောင်းပန်ရမှာလဲ"

"ကိုကံကြီးမောင် ပြောပြောနေတဲ့ ဖလော်
ဆော်စီတွေကြောင့် ကျွန်တော် ပြောမိ မိုက်မိတာ
ပါလို့ ပြောလိုက်ပေါ့ကွာ"

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေခနာများ

"ဟာ . . . အဲဒါဆို ကိုကံကြီးမောင်ကို မုန်း
သွားမှာပေါ့"

ကျုပ်က အသံထွက်အောင်ရယ်ပြီး . . .

"ဟား . . . ဟား . . . ဘယ်လူ ဘယ်လောက်
မုန်းမုန်း။ သူတို့ထက်အရင် ငါက ငါ့ကိုယ်ငါ မုန်း
နေတာ ကြာပါပြီကွာ"

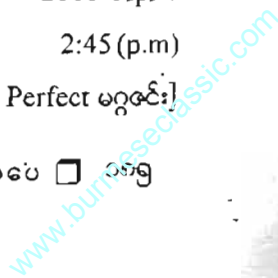
သူတို့အားလုံး အဲဒီစကားကို နားလည်ကြပုံ မရဘူး။ နောက်
တော့လည်း တဖြည်းဖြည်း နားလည်သွားမှာပေါ့ဗျာ။

"နေနဲ့ တည့်တည့်တိုးမိတဲ့သူက မီးတိုင်ကို
ဝင်ဝင်တိုးတဲ့ ပိုးဖလံတွေလိုပဲကွ။ မီးတိုင်အောက်မှာ
ပိုးဖလံတွေ ထောင်ပုံရာပုံ မပုံစေနဲ့ကွာ"

"xxx || xxx || xxx . . . xxx || xxx ||
xxx . . . || xxx . . . xxx . . . || xxx ||
. . . xxx . . ."

2010- Apr 7
2:45 (p.m)

ပြဝ၁၀ ဇူလိုင်လ Perfect မဂ္ဂဇင်း]

အဝေးရောက်...သောင်း

[၀]

နွေလို့၊ ပူပြင်းလွန်းခဲ့တဲ့ ... ငါ့ဘဝ။ မိုးပြိုက်ပြိုက်ရွာတာ
တောင်၊ ဗွက်ထ၊ခဲ့ရတဲ့ ... ငါ့ဘဝ။ တမ်းတ၊စရာ၊ ဆောင်းလ၊
ရာသီပဲ၊ ရှိပါတော့တယ် ... ဆောင်း။

* * *

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေဒနာများ

နေမိတယ်။ မောင်... မုန်းသွားမှာလည်း၊ စိုးတယ်။
မိဘ၊ ကို၊ ဆန့်ကျင်တာမျိုးလည်း၊ မလုပ်ရဲဘူး။ မလုပ်
ရက်ဘူး။

မောင်နဲ့ ဝေးနေရတာကို တွေးမိတိုင်း၊
ဆောင်း... ဝိုနေရတယ်... မောင်။ ဒါပေမဲ့...
မောင်ရယ်...။ မိဘထက်၊ ပိုချစ်နေရတဲ့သူ၊
ဆောင်းဘဝမှာ၊ ရှိနေပြီဆိုတာ၊ မိဘတွေကို အသိ
မပေးရက်ဘူး။

ဆောင်း...၊ သတ္တိ မရှိဘူး... မောင်။
သတ္တိနည်းလျက်နဲ့၊ မောင့်ကို၊ အရမ်းချစ်နေရတဲ့
သူပါ။”

ဘယ်တုန်းကမှ၊ မချစ်ဖူးခဲ့သူနဲ့ အချစ်ဒဏ်၊ အမုန်းဒဏ်၊
သောကဒဏ်၊ လောကဒဏ်တွေကို၊ ခံယူကြေမ့ပြီးခါမှ၊ သိပ်ချစ်
မိခဲ့တဲ့၊ ငါ့လိုလူ။

အဲဒီ ချစ်တဲ့သူ နှစ်ယောက်၊ ဆုံစည်းဖို့၊ သိပ်၊ ခက်နေရပါ
တယ်... ဆောင်း။

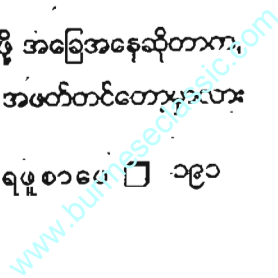
တစ်နယ်စီ ဝေးနေရတဲ့အပြင်၊ နီးဖို့ အခြေအနေဆိုတာက၊
လည်း၊ မရေမရာ။ ခံစားကြကွဲရတာသာ၊ အဖတ်တင်တော့မှာလား

[၅]

“ဆောင်းက...၊ မိဘဆီက၊ ယူခဲ့တာတွေ
များခဲ့တယ်။ မောင့်ကို၊ ဆောင်း...၊ သိပ်ချစ်မ
မယ့်၊ မိဘ၊ ကို၊ စုံကန်ကျောခိုင်းဖို့၊ သိပ်ခက်နေတယ်
... မောင်။

မိဘရဲ့၊ ဂရုစိုက် နွေးထွေးမှုအောက်မှာ၊ ဘွဲ့
ထူးဂုဏ်ထူးတွေ... ရအောင်၊ ယူနိုင်ခဲ့တဲ့အပြင်
မိဘ၊ ထက် ပိုပြီး ချစ်ရမယ့်... သူ၊ ရှိလိမ့်မယ်
... လို့တောင်၊ ဘယ်တုန်းကမှ၊ ဆောင်း မထင်ခဲ့
ဖူးဘူး။

အခု...၊ မောင့်ကို၊ ဆောင်း... သိပ်ချစ်

မောင်လှမျိုး (ချင်းဆောင်ဖြူ)

...ဆောင်း။ ဒါပေမဲ့လေ ...၊ ဆောင်းရေ ...

“ကျွန်တော်၊ တစ်ခါက၊ ပြောဖူးသလိုပဲ။ ရထားတစ်စီးပေါ်ကို နှစ်ယောက်အတူ တက်လိုက် ပြီ ... ဆိုတာနဲ့၊ မူလ၊ ဘူတာကို၊ စွန့်ခွာရတာ မေ့တာပါ။

ငရုတ်သီးစားမိပါလျက်၊ စပ်မှာ ကြောက်မေ့ရင်၊ ဒါ ...၊ ငရုတ်သီးကို နှိုက်တည်းက စားမိ မစားသင့်ဘူး။ ကျွန်တော် ... ဆောင်းကို အပြစ် တင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သဘာဝကျကျ ပြောပြ တာပါ။

ဘဝ ... ဆိုတဲ့ လှေပေါ်မှာ အချစ်ကို ထင် ဆောင်ထားရတာ၊ သိပ် လေးလံနေရင်၊ လွယ်လွယ် လိုက်ပါ ... ဆောင်း။ ကျွန်တော် ဖြစ်စေချင်တာက ဘဝက ... လှေဆိုရင်၊ အချစ်က၊ ရွက်တိုင်လေး ဖြစ်နေစေချင်တာ။

အခု ...၊ ဆောင်း ဘဝမှာ၊ လေးလံနေ ပြီ။ ကျွန်တော် ... ဆောင်းကို၊ သိပ်ချစ်ပါတယ် ဆိုစဉ်းခွင့် တောင်းဆိုနေရတာလည်း အားနည်း

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေဒနာများ

တယ်”

“မောင် မုန်းသွားရင် ဆောင်း ... ဆေးလိပ် မယ်။ မောင်ကို၊ ဆောင်း။ တစ်သက်လုံး ချစ်မှာ”

* * *

၂၂

ဆောင်း၊ ရောက်နေတဲ့ ဒေသ၊ က၊ ဇွဲကပင်တောင်ကြီး
သံလွင်မြစ်လိုပါပဲ။ တို့နှစ်ယောက်က၊ မြင်နေ တွေ့နေပါလျက်၊ ဆို
စည်းခွင့်မရ။ ဒါ ... ထာဝရ ဝဋ်ကြွေးများလား ... ဆောင်း။

မေမေ ဆူရင်၊ ငါ့ဆီ ပြေးခဲ့ ... လို့၊ ငယ်ငယ်က၊ ကစား
ရင်း၊ အော်ဟစ်ခဲ့သလိုမျိုး၊ ဆောင်းကို၊ ငါ ...၊ အော်မခေါ်ရက်ဘူး
မိဘ၊ ကို ငဲ့ညှာ သနားနေတာ၊ မခွဲခွာရက်တာ၊ အပြစ်တင်စရာမှ
မဟုတ်တာ။ နော် ... ဆောင်း။

“ပြည်တန်ပတ္တမြားကြီး၊ လည်မှာ ဆွဲထားမှ
အားလုံးက၊ လှလိုက်တာ၊ ကောင်းလိုက်တာ၊ တန်ဖိုး
ရှိလိုက်တာ ... ဆိုတဲ့၊ ချီးမွမ်းစကားမျိုးကို၊ လူတိုင်း

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းဖွဲ့ဝေခနာများ

ကြားချင်တာပေါ့။

ဘာတန်ဖိုးမှ မရှိတဲ့၊ ကျောက်စရစ်ခဲ၊ လည်
မှာဆွဲထားတာကို၊ ဝိုင်းဝန်းကဲ့ရဲ့ကြရင်တောင်၊ အဲဒီ
တန်ဖိုးမရှိတဲ့ ကျောက်စရစ်ခဲလေးကိုမှ၊ ကျွန်မ၊ က
တန်ဖိုးထားပြီး၊ ချစ်နေတာပါ ... လို့၊ ပြောခဲ့တဲ့
သူရှိရင် ...။

ကမ္ဘာလောက၊ မှာ၊ တကယ့် ချစ်ခြင်း ...
ဆိုတာ၊ သေချာပေါက် ရှိနေတယ် ... လို့၊ ကျွန်
တော် ကြေညာလိုက်ချင်ပါတယ်။

တကယ်ချစ်ရင်၊ စွန့်လွှတ်ရစမြဲပါ ...
ဆောင်း။ လူဆိုတာ အတွေ့အခေါ် အဆင့်အတန်း
မြင့်တဲ့ သတ္တဝါပါ။ လိုအပ်ရင် ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
တောင်၊ ဉာဏ်နဲ့ စွန့်ခွာတဲ့အထိ၊ ပညာရဲရင့်ကြရ
တာပါ ... ဆောင်း။

ကျွန်တော်က၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်၊ သိပ်ချစ်ခဲ့
တဲ့သူပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်၊ သိပ်ချစ်တဲ့ စိတ်နဲ့၊
အရာရာကို၊ စွန့်ခွာပြီး ဘဝကို၊ ထွန်းကားအောင်၊
ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့သူပါ။

မောင်လှမျိုး (ချင်းမများခြင်း)

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်၊ သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့သူက ...
အခု ... ဆောင်းကို၊ အရမ်းချစ်နေရတယ် ... ဆို
တာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချစ်တဲ့စိတ်ကို၊ စွန့်လွှတ်ပြီး
အသေအချာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ ... ဆောင်း။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စွန့်ခွာပြီးမှ၊ ဆောင်းကို
ကျွန်တော် ချစ်တာပါ။

နှစ်ယောက် ကြင်ကြင်နာနာ နေရုံ၊ ဆုံစဉ်
ရုံ တစ်ခုတည်းနဲ့ ချစ်တယ် ... လို့ ပြောခဲ့တာ
မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ဆုံးထွက်သက်ရဲ့၊ မိနစ်တိုင်း
အလိုအထို၊ ဆောင်းရဲ့ ဆံဖျားက၊ နေ ခြေဖျားအဆုံး
ဉာဏ်ပညာ၊ နှလုံးသား၊ ... အစိတ်အပိုင်း၊ အားလုံး
တစ်ကိုယ်လုံးကို၊ စောင့်ရှောက်ဖေးမ၊ သွားချင်တာ
ပါ။

အဖော်ရှာချင်ရုံ တစ်ခုတည်းနဲ့ ချစ်ခဲ့တာ
မဟုတ်ပါဘူး ... ဆောင်း။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စောင့်
ရှောက်တာထက်၊ ပိုပြီး ... ဆောင်းကို စောင့်ရှောက်
မြတ်နိုးချင်တာပါ ... ဆောင်း။

ဒါပေမဲ့ ... ဆောင်းရဲ့ လေးပင်နေတဲ့

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းဖွဲ့ဝေဒနာများ

ထုပ်ဝန်ပိုးကို၊ သံယောဇဉ် အားကိုးနဲ့ တကယ် ချစ်
ရင်၊ ငါ့ဆီလာခဲ့ ... လို့ ကျွန်တော် အနိုင်မကျင့်ရက်
ပါဘူး။

သံယောဇဉ်ကို အားကိုးရမှာ ... အားနာပါ
တယ် ... ဆောင်း’

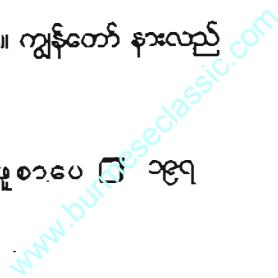
“မောင်က၊ ဆောင်းချစ်တာထက်၊ ပိုပြီး ချစ်
တယ် ... ဆိုတာ၊ ဆောင်း ... မြင်ပါတယ် ...
မောင်။

မောင့်ထက်ပို၊ မချစ်ဘူး ... လို့၊ မောင်၊
ထင်ချင် ထင်ပါ။ မောင် ... မုန်းသွားရင်တော့ ...
ဆောင်း ... သေမှာ၊ အမှန်ပဲ မောင်။

သေသွားခဲ့ရင်တောင်၊ ဆောင်း ... မောင့်
ကို၊ မုန်းပြီး သေမှာ မဟုတ်ဘူး။ တမ်းတ၊ ပြီး၊ သေ
ရမှာ။

သတ္တိနည်းတဲ့ ချစ်သူကို၊ နားလည် ခွင့်လွှတ်
ပြီး၊ ဆက်ချစ်နေပေးပါ ... မောင်’

“မငိုပါနဲ့ ... ဆောင်း။ ကျွန်တော် နားလည်
ပါတယ်။

မောင်လှမျိုး (ရင်းချောင်းမြ)

ဆောင်းရှိနေတဲ့ နေရာကို ကျွန်တော် လာ
နှစ်ယောက်အတူ ဆုံတွေ့။ ကြည်နူး။ ပြီးရင် ...
ဆောင်းက ... အိမ်ပြန်။ ကျွန်တော်က အိမ်ပြန်

ခဏခဏ ဆုံတွေ့ပြီး တစ်စတစ်စ တိုး
တွယ်လာမယ့် သံယောဇဉ်အခြေအနေကို လျစ်လျူ
ရှုထားကြရုံလောက်အောင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
စလုံးက စက်ရုပ်တွေ မဟုတ်ဘူး ... ဆောင်း။

ချစ်သူဘဝကနေ ရှေ့မတိုးသာ ... နောက်
မဆုတ်သေး ဆိုတာ။ မိန်းမသားအတွက် လူမှုဗေဒ
မှာ ထိခိုက်နှစ်နာနိုင်တယ် ... ဆောင်း။

အဲဒီ နှစ်နာမှုကို မငဲ့ဘဲ၊ မိဘကို ငဲ့နေတာ
ကိုက ဆောင်းရဲ့ အခက်အခဲဆိုတာ ကျွန်တော်
နားလည်ပါတယ်။

အဲဒီ နားလည်နေတာကိုက ကျွန်တော် ဘာ
မှ မတောင်းဆိုချင်တော့တာပါ။ သိပ်ချစ်နေရုံနဲ့
အရာရာပြီးပြည့်စုံပြီ ... လို့ ထင်နေတတ်တာ။
တကယ့် အမှန်တရား မဟုတ်ဘူး ... ဆောင်း။

“မောင် ... စိတ်ဆိုးနေမှာမို့လို့ ဖုန်းဆက်

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းဖွဲ့ဝေဒနာများ

တာ။ မေမေနဲ့ ဖေဖေ အပြင်သွားတုန်းဆက်တာ။

မောင် နေကောင်းရဲ့လား။ ဆောင်း အရမ်း
ချစ်တယ် ... နော် ... မောင်။

အဆောင်ပြန်တဲ့နေ့ကျမှ ဖုန်း အကြာကြီး
ပြောမယ်နော်။ ဆောင်း ... အိမ်မှာ အရုပ်တစ်ရုပ်
လို့ ဖြစ်နေတာ မေမေ သတိထားမိတယ်။ နေမ
ကောင်းဘူးလား ... တဲ့။

ဆောင်း ... ဘာမှ ပြန်မဖြေမိလိုက်ဘူး။
စာကျက်နေသလိုပဲ၊ နေပြလိုက်တယ်။ ဆောင်း
စိတ်ညစ်တယ် ... မောင်ရယ်။

တနင်္လာနေ့ကျရင် ဖုန်း အကြာကြီး ပြော
မယ်နော်”

www.burmeseclassic.com

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေဒနာများ

ပေါင်းများစွာ သက်သေထားပြီး၊ ချစ်သူရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာသာ၊ ဒူးထောက်ချင်တဲ့သူပါ။ ချစ်သူနဲ့ ဆုံစည်းရဖို့ ကံကြမ္မာကိုလည်း၊ ဒူးထောက်ဘူး။ ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းကိုလည်း၊ ဒူးမထောက်ဘူး။

ချစ်သူ ရှေ့မှောက်၊ ဒူးထောက်တာက၊ လွဲရင်၊ ကျန်အရာအားလုံး၊ ငါ့ရဲ့၊ နောက်ကျောဘက်မှာ၊ ထားထားတယ်။ ဒါကိုလည်း... ဆောင်း သိလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။

[၃]

* * *

ငါက ...၊ လူတစ်ယောက်။

“ဆောင်း”ကို ငါ... သိပ်၊ ချစ်တာကို၊ “ဆောင်း” တစ်ယောက်တည်း။ သိထားဖို့ပဲ၊ လိုတယ် ... လို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့သူ။

ကျွန်တော် “ဆောင်း”ကို အရမ်းချစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ ... လို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ၊ တိုင်တည်မယ့်သူ မဟုတ်ဘူး။ (လိုအပ်လို့ ကြေညာရမယ် ... ဆိုရင်တော့၊ စကြဝဠာတိုက်တစ်သောင်းလုံး၊ ကြားအောင် သိအောင်၊ ဟစ်ကြွေး ကြေညာချင်တာပေါ့)။

ချစ်သူကို ချစ်တာ၊ မြတ်နိုးတာ၊ တန်ဖိုးထားတာ၊ ချစ်သူ သိရင်၊ တော်ပြီ။ ကျေနပ်ပြီ။ ပြည့်စုံပြီ။

လိုအပ်လို့၊ ဒူးထောက်ရ စတမ်းဆိုရင်တောင်၊ လူထောင်

www.burmeseclassic.com

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေဒနာများ

ကွဲတာ။

နှစ်ယောက်စလုံး နှစ်နာကြရတာပါ။ ငါ့ဘက် အခြမ်းက... ပိုကြေမ့သွားတယ်။ သူ့ဘက်အခြမ်း က... သိပ်မထိခိုက်ဘူး... လို့ မသတ်မှတ်သင့် ဘူး။

ကွေ့ကွင်းတယ်၊ ပြိုကွဲတယ်... ဆိုတာ တကယ်ချစ်ခဲ့တဲ့သူ နှစ်ယောက်စလုံး။ အတူတကွ နှစ်နာကြရတဲ့ကိစ္စပဲ။

စကားနှစ်ပြီး ပြောရရင်၊ ငရုတ်သီးစားတာ၊ မိန်းကလေးစားလည်း စပ်တယ်။ ယောက်ျားလေး စားလည်း စပ်တာပါပဲ။ မိန်းမသားနို့ ပိုစပ်ရတဲ့ ငရုတ် သီး၊ မရှိပါဘူး။

ဆောင်းနဲ့ကျွန်တော် ကွေ့ကွင်းကြရရင် အဲဒါ... ကျွန်တော် ခန္ဓာကိုယ်၊ နှစ်ခြမ်းကွဲသွားတာနဲ့ အတူတူပဲ။

အဲဒါကြောင့်၊ ကျွန်တော့်ကို တကယ်ချစ်ပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း... တကယ်သိပ်ချစ်ပါတယ်။ တကယ်ချစ်တဲ့ အချစ်ကို ဘယ်စနစ်ကမှ မဖြိုခွင်း

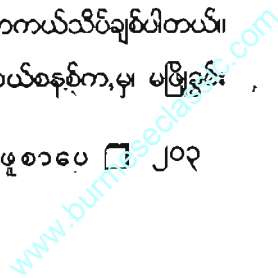
[၄]

“မေတ္တာမြတ်နိုးမှုနဲ့ အခြေခံထားတဲ့ ချစ်ခြင်းကို... ဘယ်အရာကမှ ဖြိုခွင်းလို့ မရဘူး... ဆောင်း။

တကယ်ချစ်ခဲ့တဲ့သူတွေ မှန်ရင်၊ ကွေ့ကွင်းတယ်၊ ပြိုကွဲတယ်... ဆိုတာ။ နှစ်ဦးစလုံး နှစ်နာကြရတဲ့ ကိစ္စ။

မိန်းကလေးနို့ ပိုနှစ်နာတယ်...၊ ယောက်ျားလေးနို့၊ သိပ်မနှစ်နာဘူးဆိုတာ၊ မရှိဘူး။

ကျွန်တော် တစ်ခါက၊ ပြောဖူးပါတယ်။ နှစ်ယောက်အတူ သယ်ပိုးထားတဲ့ ရေအိုးတစ်လုံး။ ကျ

မောင်လှမျိုး (ရန်ကင်းမြို့)

နိုင်ဘူး။ နော် ... ဆောင်း”

“ဆောင်း ...။ သတ္တိမွေးပါ့မယ် မောင်၊ မောင်သာ၊ ဆောင်းကို အစွမ်းကုန် နားလည်ပေးပါ။

အိမ်မှာ ... ဟိုနား၊ ဒီနား သွားတာတောင် ဖေဖေက၊ အခုအချိန်အထိ လိုက်ပို့နေတုန်းလေ။

ကျောင်းကိစ္စရှိလို့ တစ်နယ်တစ်ကျေးမှာ လာ နေရပေမယ့် အိမ်ပြန်ရင် ကားဂိတ်မှာ ... ဖေဖေ လာစောင့်ပေးနေတုန်း။

ကိုယ့်တာသာ တစ်ခုခု ဆောင်ရွက်ဖို့ စကား စကြည့်ရင်တောင် သိပ်ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စ ... လို့ ထင်သွားတတ်ကြတာ။ ဆောင်း ... မလုပ်ရဲဘူး ... မောင်။

ဟိုးတုန်းက ကျောင်းပြီးလို့ အိမ်ပြန်ရင် ဆောင်း သိပ်ပျော်တာပဲ။ အခု ... အိမ်ပြန်ရတဲ့ အခါ တိုင်။ မောင်နဲ့ ဝေး ... ဝေး ... နေရလို့ ဆောင်း မပျော်တော့ဘူး ... မောင်။

အလုပ်အကိုင်ကိုတောင် မိသားစုရှိတဲ့ မြို့မှာ ထမ်းဆောင်ရဖို့ စီစဉ်ခဲ့မိတာ။ အခု ... မောင်ရှိတဲ့

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေခနားများ

မြို့မှာပဲ။ အလုပ်လုပ်ချင်တော့တယ်။

ဆောင်းကို သတ္တိမွေးချိန်ပေးပါ ... မောင် ရယ် ...။ နော် ...”

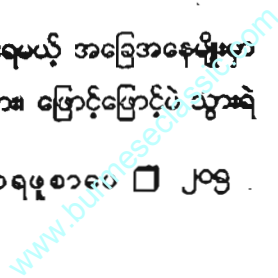
“မိဘကို စုံကန်ခဲ့တဲ့ သတ္တိလောက်တော့ မမွေးပါနဲ့ ... ဆောင်း။

ဘဝကို ရင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ သတ္တိမျိုးသာ၊ မွေးစေ ချင်တာပါ။

ဘဝလမ်းကို ကိုယ်က ... ဘယ်လောက်ပဲ ဖြောင့်ဖြောင့် သွားချင်သွားချင် ကွေ့ကို ကွေ့ရမယ့် အခြေအနေမျိုးမှာ ... ကွေ့ရဲတဲ့သတ္တိမျိုး။ ရှိစေ ချင်တယ်။

ကားမောင်းသလိုပေါ့။ ကွေ့ရမယ့်လမ်း တွေ နေပါလျက်နဲ့ မောင်းနေကျအတိုင်း တဖြောင့်တည်း မောင်းကြည့်ပါလား။ အဲဒီ တဖြောင့်တည်းရဲ့ တည့် တည့်မှာ ... ချောက်ကမ်းပါးကြီး ရှိနေရင် ကိုယ် ကျိုးနည်းသွားမှာပေါ့။

ဖြောင့်ဖြောင့်သွားရမယ့် အခြေအနေမျိုးမှာ လည်။ ဘယ်သူ တားတာ။ ဖြောင့်ဖြောင့်ပဲ သွားရဲ

မောင်လှချို (ရင်းစရာင်းဒုံ)

ရမယ်။ အဲဒီ သတ္တိချိုးပဲ လိုအပ်ပါတယ်... ဆောင်း
မကွေကွင်းချင်ဘူး ဆောင်းရယ်။ ဘယ်လို
မှ...”

“ဆောင်လည်း အတူတူပဲ မောင်ရယ်”

“တချို့ ပညာရှင်တွေက ပြောတယ်။ အိမ်
ထောင်ပြုတယ်... ဆိုတာ ယောက်ျားတွေအတွက်
တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း... တဲ့။ မိန်းမသားတွေအတွက်
က၊ တစ်ဘဝစာ... တဲ့။

ဘယ်သူတွေက တော့၊ မှန်တယ် ထင်မယ်
မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့က တော့၊ အဲဒါ
... မှားတယ်။

ယောက်ျားတွေအတွက်၊ အိမ်ထောင်ပြုခြင်း
ဟာ ဘဝရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းဆိုရင် အဲဒီယောက်ျား
ရဲ့ ရင်ထဲက အဲဒီမိန်းမသားအပေါ် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း
ပဲ တန်ဖိုးထားလို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

အကယ်၍ တစ်ဘဝစာ တန်ဖိုးထားတယ်
ဆိုရင် အဲဒီ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းဟာ အဲဒီ ယောက်ျား
သားအတွက်၊ ဘဝရဲ့... အလုံးစုံပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေဒနာများ

ကျွန်တော် ဆောင်းကို၊ ချစ်တာ... တစ်
ဘဝ၊ စာပါ... ဆောင်း။ လက်ထပ်မယ့်အခါလည်း
တစ်ဘဝစာ... အလုံးစုံ ပုံအပ်တဲ့အချစ်နဲ့ လက်ထပ်
မှာပါ... ဆောင်း။

ဆောင်းကလည်း ကျွန်တော့်ကို အများကြီး
ချစ်ဖို့၊ မလိုပါဘူး။ တစ်ဘဝ၊ စာလောက်ပဲ၊ ချစ်ပါ
... ဆောင်း”

“မောင်ရယ်...။ ချစ်တယ်... လို့ ပြော
ခဲ့တာ အဲဒါ... ဆောင်းရဲ့ တစ်ဘဝ၊ စာပါ။

မိန်းကလေးလည်း ဖြစ်ပြန်။ မောင့်လို...
ရှင်းအောင်၊ လင်းအောင်၊ မပြောတတ်ပြန်ဆိုတော့
ချစ်တယ်... လို့ တီးတိုးလေး။ ပြောပြောနေရတဲ့
ဆောင်းရဲ့ စကားသံက မောင့်တစ်ဘဝ၊ စာလုံးကို
မမြည်ဟိန်းလောက်အောင်၊ တိုးလွန်နေတာ ဖြစ်
မယ်။

နားလည်မှုနဲ့ နားထောင်ကြည့်ပါ... မောင်
ရယ်။ မောင့်ကို ဆောင်း... သိပ်ချစ်ပါတယ်”

“ဝေးနေတဲ့ အချိန်တိုင်းမှာ ကောင်အဖေ

www.burmeseclassic.com

မောင်လှမျိုး (ရင်းချောင်းမြို့)

ကုသိုလ်ပြုတိုင်း၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်၊
ရည်စူးကြရအောင်နော် ... ဆောင်း။

ဒါနတူ၊ သီလတူ၊ ဘာဝနာတူ၊ သဒ္ဓါတူရင်
မကွေကွင်းဘူး ... တဲ့။

ပြီးတော့ ... ရဟန်းသံဃာကို၊ ဆေးဝါးလျှာ
ဒါနရင်၊ ချစ်သူနဲ့ ကွေကွင်းခြင်း ဒုက္ခက၊ ကင်းဝေး
နိုင်တယ် ... တဲ့။

ဘာ မျှော်ကိုးမှုမှ၊ မထားဘဲ၊ အဲဒီကောင်းမှု
ကုသိုလ်တွေကို၊ အတူတူရှိနေတဲ့အခါ ... အတူတူ
ဝေးကွာနေရင် ... ပြိုင်တူ၊ လုပ်ကြရအောင်နော်”

“စိတ်ချပါ ... မောင်။ မနီးစပ်သေးဘူးဆို
တာ၊ နီးစပ်ရမယ့် ... ကံအရာ ... မသာသေးလို့
နေမှာပါ။

ကံ အဟောင်းကြောင့်၊ ကံ မကောင်းကြရ
တာ၊ ဆိုရင်တောင်၊ ကံ အသစ်တွေကို၊ ဉာဏ်နဲ့
ဆင်ခြင်ပြီး၊ ခြည့်ဆည်းကြတာပေါ့။

ဘုရား ရှိစို့တိုင်းလည်း ... မေတ္တာပို့ပေးပါဦး
... မောင်”

အသည်းကွဲမင်းသားနှင့် ရင်တွင်းပွဲဝေဒနာများ

“မေတ္တာ အဟုန်ဟာ၊ နေရာတိုင်းကို၊ လွှမ်း
ခြုံနိုင်ပါတယ် ... ဆောင်း။ မောင် ... မေတ္တာပို့
ပါ့မယ်။

ချစ်သူနဲ့ ကွေကွင်းခြင်းဘေးက၊ ကင်းဝေး
ပါစေ ... လို့လည်း၊ မောင် ... ဆုတောင်းပါ့မယ်။

ဆောင်းအနေနဲ့ကတော့၊ လှေပေါ်တက်ရင်
လှိုင်းမကြောက်ဖို့၊ သတ္တိမျိုးသာ၊ ကြိုးစားမွေးမြူပေး
ထားပါ”

“စိတ်ချပါ ... မောင်”

[၀]

[၄]

နွေလို၊ ပူပြင်းလွန်းခဲ့တဲ့ ... ငါ့ဘဝ။ မိုးပြိုက်ပြိုက် ရွာထဲ
တောင်၊ ဗွက်ထ၊ ခဲရတဲ့ ... ငါ့ဘဝ။ တမ်းတ၊ စရာ၊ ဆောင်းထဲ
ရာသီပဲ၊ ရှိပါတော့တယ် ... ဆောင်း။

“ကျွန်တော့်ဘဝမှာ၊ အဖော်မွန် ...
ပါရမီဖြည့်ဘက်တို့၊ မလိုပါဘူး ... ဆောင်း။
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထက်၊ ပိုချစ်ရမယ့်သူ ထဲ
ယောက်ပဲ၊ လိုတာပါ။ ကျွန်တော် ... ဆောင်း
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထက်၊ ပို ... သိပ် ... ချစ်တာ
... ဆောင်း”

* * *

၂၁၀ □ စိန်သရဖူစာပေ

နွေ၊ နွေ ... မိုး၊ မိုး ... ဆောင်း၊ ဆောင်း
ရာသီတွေ ... ဘယ်လို ပြောင်းပြောင်း
အချိန်နာရီတွေ ... ဘယ်လို နှောင်းနှောင်း
(ဝေးနေကြရပေမယ့်)
ရင်ထဲမှာတော့ ... ထာဝရ ... ဆောင်း ...။ ။

2010-July-29

2:25 (a.m)

[၂၀၁၀ အောက်တိုဘာ Perfect မဂ္ဂဇင်း]

* * *

လေးစားခင်မင်လျက် ...
မောင်လှ မျိုး(ချစ်ချော့ဂါးဖြူ)
mhm.ccc@gmail.com

စိန်သရဖူစာပေ □ ၂၁၁

www.burmeseclassic.com